

கலை
இலக்கிய
மாசு
சஞ்சிகை
100/-

ஜீவந்தி

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

க. தவச்செல்வன்
பெராசிரியர் சபா. வையராசா
ச. முருகானந்தன்
க. வேலராசா
பெராசிரியர் சி. திவ்யானந்தன்
அலகில் பரந்தாமன்
கவிஞர் என். சுவாமிநாதன்
ஆசிரியர்
சுமத்ரா பழநிநாதி
புகழ்
எசு. அன்புராசா
வேலவையாபுர் தூண்
கி. வீரகாந்தசுவாமி
க. க. சிந்திராசாமி
வருணாமி
மா. திவ்யானந்தி
கே. சூர். கே. சி. சி.
அருண்மொழிவர்தமன்
காந்தா பிரபா
ந. திவ்யசெல்வன்

114

பாங்குனி - 2018

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

கதைசொல்லியின் தீண்டல்கள்
மார்க்ஸ்வெஸ்ஸின் முன் கூறப்பட்ட சாவின் சரித்திரம்
சிலகுறிப்புகள்
சு.தவச்செல்வன் - 03

வடபுலத்து நெருப்புச் சட்டிக்கதைகள்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 13

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்
ச.முருகானந்தன் - 19

நேர்காணல்:
நெலோமி - 25

சிறுகதைகள்
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 07
ஆனந்தி - 16
அம்றாபுஹாரி - 30
புகழ் - 44

கவிதைகள்
செ.அன்புராசா - 06
வேலணையூர் தாஸ் - 11
இ.ஜீவகாருண்யன் - 12
சு.க.சிந்துதாசன் - 35

நூல் விமர்சனம்
பொ.நிலாந்தினி - 21
கே.ஆர்.டேவிட் - 42
அருண்மொழி வர்மன் - 47

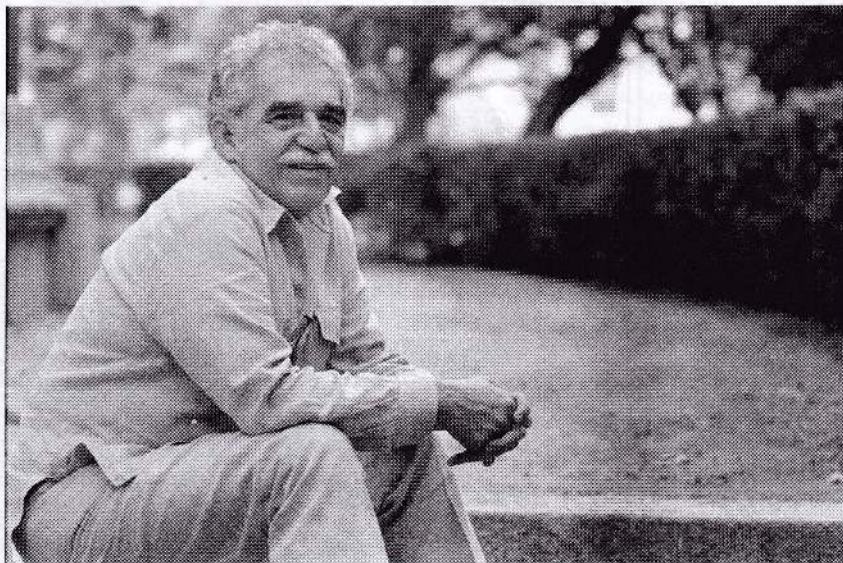
அட்டைப்படம்
த.ரிலக்சன்

அயல் : 1. போகலசவுந்திரிஸ்
அ.யேசுராசா - 33

எதிர் கால இலக்கியம்
பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் - 36

அ.யேசுராசாவின் "கண்டுங்காணாமல்" என்பது மறுதலிக்க முடியாத நிதர்சனம்!
அலெக்ச் பரந்தாமன்

ஜீவநதி

2018 பங்குனி இதழ் - 114

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தவிர்த - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.
வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஒடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - யாரதிதாசன்-

மரணிக்கும் மானிடம்

“அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது, மானிடராயினும் கூன்
குருடு செவிடு பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது” என்பார் ஒளவையார்.

மானிடப் பண்புகளை, அதன் பரிமாணங்களை ஞானியரும்
சமூக சிந்தனையாளர்களும் எனப் பலரும் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.
மானிடன் மனிதப்பண்புகளை இழந்துவிடும் நிலையில் அவனை
மிருகம் என்றே சொல்கின்றோம். மனிதர் கூட்டாக வாழத்
தொடங்கியதிலிருந்து மானிடப் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்தி
வரலாயினர். அவர்களிடையே பரஸ்பர உறவும் அன்பும் நிலவி
வந்தன. காலகதியில், நிலத்தை ஆக்கிரமிக்க விளைந்தபோதும்
சொத்துடைமையை பெருக்க முயன்றபோதும் மனிதரிடையே
போட்டிகளும் பிணக்குகளும் ஏற்படலாயின. நாடுகளிடையே
ஏற்பட்ட போட்டியும் பிணக்குகளும் பல்வேறு பூசல்களைத்
தோற்றுவித்து ஒருவரை ஒருவர் கொன்றொழிக்கும் நிலைமைக்கு
மனிதகுலம் தள்ளப்பட்டது.

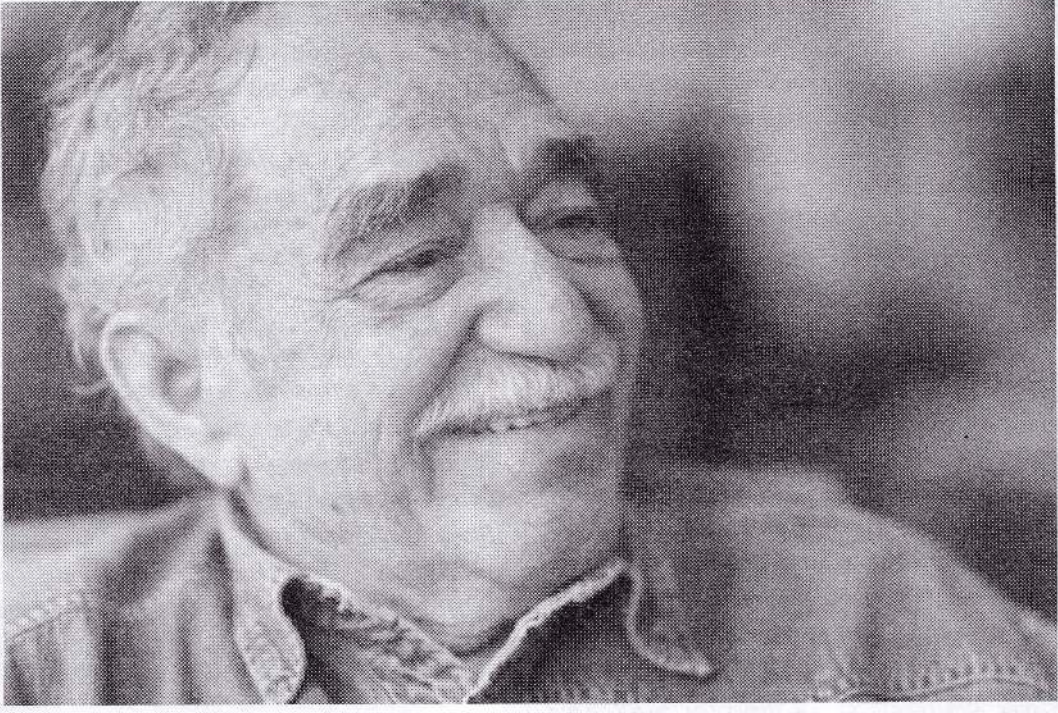
நாட்டுக்கு நாடு யுத்தம் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும்
அதேவேளை, ஒரே நாட்டினுள்ளேயே ஏற்படும் கிளர்ச்சிகளை
ஒடுக்க, தமது நாட்டு மக்களையே வகைதொகை பாராமலும்,
குழந்தைகள், பெண்கள் என்று பேதம் பாராட்டாமலும் அனை
வரின் உயிரையும் அழித்து உடைமைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி
யும் கூன், குருடு, செவிடு என்பவற்றோடு மக்களை அங்கவீனராக்கி
யும் ஏதிலிகளாய் அலைந்து திரியும் நிலைமையை அரசுகளே
ஏற்படுத்தி வருகின்றன. இதுமாத்திரமன்றி, ஒருநாடு தனது நாட்டு
மக்களைக் கொன்றொழிப்பதற்கு பிறநாடுகள் உதவியும் புரிந்து
வருகின்றன.

இந்நிலையில் தான் மானிடத்தின் பெருமைகளை மீளாய்வு
செய்ய வேண்டியுள்ளது. மானிடம் மரணிக்கும் வேளை மனித
குலம் பேரழிவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை
எவ்வாறு இவர்களுக்கு உணர்த்துவது?

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை. புகல்ப - திருநெல்வேலி.
கொழும்பு எவள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்.
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

“கதைச்சொல்லியின் தீண்டல்கள்”
“மார்க்வெஸ்ஸின் முன் கூறப்பட்ட சாவின் சரித்திரம்”

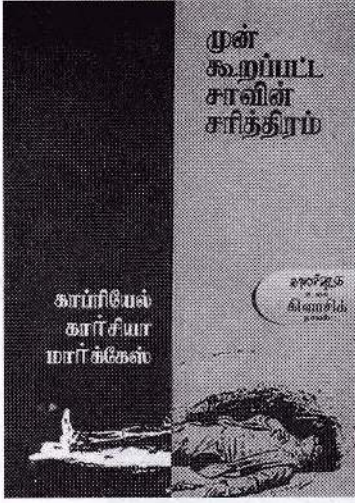
சில குறிப்புகள்

— சு.தவச்செல்வன் —

உலகில் கதைசொல்வதற்காகவே வாழ்ந்த புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களான ஷேக்ஸ்பியர், மார்க்சிம் கார்க்கி, தஸ்தவெஸ்கி, டால்ஸ்டாய் போன்றோருடைய வரிசையில் வைத்துப் பார்க்க கூடியவர் லத்தீன் அமெரிக்க கதைச்சொல்லி கார்சியா மார்க்வெஸ். மேலே சொல்லப்பட்டவர்கள் வெவ்வேறு புனை முகங்களால் உலக வாசகர்களை வென்றெடுக்க, மார்க்வெஸ் தனது மாயத்தன்மைமிக்க புனைவுகளால் உலக மக்களை ஈர்த்தார். எல்லாவற்றையும் யதார்த்தமாகவே பார்க்கும் அவருக்கு லத்தீன் அமெரிக்க நிலவுலகமும் ஸ்பானிய மரபுகளும் ஆதாரமாய் அமைந்திருக்கின்றன. ரஷ்ய இலக்கியங்களில் உருவான யதார்த்த இலக்கியம் இலத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியங்களில் புதிய வளர்ச்சி பெற்றமைக்கான சான்றாகவே மார்க்வெஸ் போன்றோரின் இலக்கியப் படைப்புகளை கொள்ளலாம்.

மார்க்வெஸ் ஒரு பத்திரிகை எழுத்தாளர் வெளியுறவு தூதுவராகவும் பணியாற்றியமையால் அமெரிக்க கண்டத்தின் அரசியல் நிகழ்வுகளையும் அதன் போக்குகளையும் உணர்ந்திருந்தார். பிட் கஸ்ட்ரோ போன்ற இடதுசாரி அரசியல் தலைவர்களுடன் நட்பும் கொண்டிருந்தார். இலத்தீன்

அமெரிக்காவின் கரீபியப் பிரதேசம், கொலம்பியா, வெனிசுலா மற்றும் மெக்ஸிகோ பகுதிகளின் கலாசார வாழ்வியல் அற்புதங்களை தமது கதைகளில் பரவலிடும் மாயாவாத கதைச்சொல்லியாகவே உலகளவில் மார்க்வெஸ் அடையாளங் காணப்படுகிறார். மார்க்வெஸ்ஸின் எழுத்துக்களில் இவ்வாறான புனைவு வெளியை தரிசிப்பதற்கு அவரது கலாசார பின்னணியும் கதைமரபுகள் செறிந்த நிலவியல் பின்னணியுமே காரணமெனலாம். மார்க்வெஸ் தனது புனைவுகளில் உருவகப் படுத்தி வந்தெல்லாமே இலத்தீன் அமெரிக்காவின் வாழ்வியல் கோலங்களைத்தான். மார்க்வெஸ் நூற்று கணக்கான சிறுகதைகளையும் பல நாவல்களையும் படைத்துள்ளார். இவரது புனைவுகளில் “ஒரு நூற்றாண்டு கால தனிமை வாசம்” (Hundred years or solitude) என்ற நாவல் உலக புகழ் பெற்றது. உலகில் பல லட்ச கணக்கான வாசகர்கள் இந்நாவலினூடாகவே மார்க்வெஸ்ஸின் ரசிகர்களானார்கள். இந்நாவலுக்காகவே அவருக்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசும் வழங்கப்பட்டது. இந்த நாவல் போலவே அவரது ஏனைய நாவல்களும் பல புனைவு வித்தியாசங்களைக் கொண்டவை. அவர் எழுதிய “முன் கூறப்பட்ட சாவின்

சரித்திரம்” என்ற நாவலும் பல வகையில் முக்கியத்துவமுடையது. ஒரு வாசகனின் பார்வையில் “முன் கூறப்பட்ட சாவின் சரித்திரம்” பற்றிய ஒரு குறிப்பாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

“முன்கூறப்பட்ட சாவின் சரித்திரம்” நாவலின் கதை சந்தியாகோ நாலாரின் கொலையின்

பின்னணியிலே சொல்லப்படுகிறது. புராவிகாரியோவின் ஒரே மகளான ஆங்கெலாவிகாரியோவுக்கும் அந்நகரின் செல்வாக்கு மிகுந்த பயார்தோ சான் ரோமானுக்கும் திருமணம் ஏற்பாடாகிறது. திருமணம் நடந்த மறுநாள் ஆங்கெலாவிகாரியோ ஏற்கனவே கற்பிழந்தவள் என்று அறிந்த பயார்தோ சான் ரோமான் அவளை தாய்வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுச் செல்கிறான். அவளது அந்த நிலைக்கு காரணம் அந்நகரில் வாழும் பெரும் பணக்காரனும் செல்வாக்குமிக்கவனுமான சந்தியாகோ நாலார்தான் காரணமென்று அறிந்த அவளது இரட்டை சகோதரர்களான பல்லோ விகாரியோ, பெத்ரோ விகாரியோ ஆகிய இருவரும் அவளை கொலை செய்வதற்காக கத்திகளுடன் அலைகின்றனர். முன்பே நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த கொலை அவர்களால் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறது, என்பதை களமாக வைத்தே கதையை சொல்கிறார் மார்க்கெஸ்.

இந்நாவலில் முக்கிய பாத்திரமாகவும் ஆங்கெலாவிகாரியோவின் கற்பிழப்பிற்கு காரணமான வனாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள சந்தியாகோ நாலாரின் பின்னணியை ஆசிரியர் மிகப்பெரும் உயர் செல்வந்தருக்குரிய பண்புகளுடனேயே வெளிப்படுத்துகின்றார். “இப்ராஹீம் நாலாருடன் வந்து அங்கு குடியேறிய அராபியர்களுள் கடைசியாக எஞ்சியிருந்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். இப்ராஹீம் நாலார் இறக்கும் வரை சீட்டாட்டத்தில் அவரது சகாவாக விளங்கியவரயாமில் ஷாயும்” என்று சந்தியாகோ நாலாரின் தந்தை மற்றும் அவரது நண்பரைப் பற்றி அராபிய பின்னணியுடன் விவரிக்கின்றார். கரீபியன் தீவுகளில் குடியேறிய அராபியர்களில் வணிக பின்னணியுடனேயே நாலார் இந்நாவலில் வருகிறான்.

“கரீபிய நகரங்களில் குடியேறிய அராபியர்கள் அமைதி விரும்பிகள். அவர்கள் வண்ணத் துணிகளையும் மலிவு விலை ஆபரணங்களையும் வியாபாரம் செய்து வந்தனர். தீவிர இனப்பற்று கொண்டவர்கள். தங்களுக்குள்ளேயே அவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டனர்.” (பக்கம்.05)

ஒரு வணிக வர்க்கத்தின் உயர் செல்வாக்குடைய குடும்பத்திலுள்ள சுகபோக வாழ்க்கையை விரும்புகின்ற ஆணின் குணாம்சங்களுடனே நாலாரை சித்திரித்துள்ளார். “சண்டையில் நாட்டமுள்ள கொக்கைத் துரத்தும் ஃபால்கள் பறவைக்கு வேதனை மிக்க வாழ்வே எஞ்சும்” என்று நாலாரின் பெண் மீதான மோகத்தை விமர்சித்து எழுதுகிறார். இவ்வாறு இலத்தீன் அமெரிக்கா பிரதேசங்களுக்கு வந்த அராபிய வணிக பரம்பரையில் வந்த ஒரு அதிகார மனோநிலைக் கொண்டவனாகவே விளங்குகின்றான்.

இந்நாவலில் நாலாரைக் கொலை புரியும் விகாரியோ சகோதரர்கள் இலத்தீன் அமெரிக்கா கரீபியன் பிரதேசத்தின் பூர்வீக குடிசுகளாகவே அடையாளம் காணமுடிகிறது. பன்றிகள் வளர்ப்பவர்களாகவும் மிகவும் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்பவர்களாகவும் பன்றி இறைச்சியை கூறு போட்டு விற்கும் தொழில் புரிபவர்களாகவுமே விகாரியோ சகோதரர்கள் இந்நாவலில் வருகின்றனர். அவர்களது குடியிருப்பை பற்றி விவரிக்கும்போது,

“ஜனவரி மாதத்தில் ஸ்வாலோ பறவைகள் வந்து இனப்பெருக்கத்தில் ஈடுபடும் இரண்டுபரண்களைக் கொண்ட, பனையோலைக்கூரை அமைந்த ஒரு சாதாரண வீட்டில் வசித்து வந்தனர். வீட்டின் முன்புறம் சம்படுத்தப்பட்டிருந்த இடம் முழுவதும் பூந்தொட்டிகளால் நிறைந்திருந்தது. அதனையடுத்து இந்த பரந்த வெளியில் பழமரங்கள் சில இருந்தன. அங்கே கோழிகள் கட்டற்றுத் திரிந்துக் கொண்டிருக்கும். வாசலின் பின்பகுதியில் இரட்டைச் சகோதரர்கள் பன்றிக்குடிவை அமைத்திருந்தார்கள். அங்கு பன்றிகளை வைத்து வெட்டும் பட்டைக் கல்லும் வெட்டப்பட்ட பன்றிகளைக் குடல்நீக்கம் செய்யும் மேசையும் இருந்தன. போன்ஸியோ விகாரியோ கண் பார்வையை இழந்த பிறகு குடும்பத்துக்குத் தேவையான வருவாயை இந்தப் பன்றிக் குழல்தான் ஈட்டித் தந்தது”

தனது சகோதரி ஆங்கெலாவிகாரியோவின் திருமணத்துக்கு வீட்டில் இடம்போதாதென்று பன்றிகளை வேறு இடத்துக்கு மாற்றிவிட்டுப் பன்றிக் குடிக்கு சண்ணாம்பு அடித்து துப்பரவு செய்கிறார்கள் விகாரியோ சகோதரர்கள், ஆங்கெல்லாவிகாரியோ பயார்தோ சாக் ரொமானை திருமணம் முடித்து மறுநாள் அவன் ஆங்கெலாவை ஏற்கனவே கற்பிழந்தவள் என்று கூறி வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து விட்டதும், அவளது கற்பிழப்புக்கு காரணம் சந்தியாகோ நாலாரென்று அறிந்து மிகக் கடுங்கோபம் கொண்ட அவர்கள் இருவரும் பன்றியை கூறுபோடும் கத்திகளை எடுத்துக் கொண்டே நாலாரை கொலை செய்ய செல்கின்றனர். “சகோதரர்கள் பன்றியை அறுக்கும் ஆயுதங்கள் வைத்திருந்த கூடையிலிருந்து இருந்ததிலேயே நல்லதாக இரண்டு கத்திகளை எடுத்தனர். ஒரு கத்தி பன்றியை கூறு போட உதவுவது பத்து அங்குல நீளமும் இரண்டு அங்குல அகலமும் உடையது. மற்றது கறியைத் துண்டு போட உதவுவது ஏழு அங்குல நீளமும் ஒன்றரை

அங்குல அகலமும் கொண்டது” என்று விவரிக்கின்றார் மார்க்வேஸ்.

அவர்கள் இருவரையும் தீவிரமான கோப உணர்வு கொண்டவர்களாகவே காட்டுகின்றார். கடைசியாக கத்திகளை சாணைக்கல் மீது இசை நயத்துடன் தோயவிடுவதாகவும், விலங்குகளை கொல்வதை தொழிலாகவும் கொண்டிருக்கும் மனதில் மனிதனைக் கொல்லும் எண்ணம் இருக்குமா? என கேட்கும் போது, ஒரு எருமைக்கன்றைக் கொல்லும் போது அதன் கண்களைப் பார்க்க துணியமாட்டோம்” என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

“கற்பு” பற்றிய சிந்தனையும் ஒழுக்கமும் இலத்தீன் அமெரிக்க வாழ்வியலில் தமிழர்களின் சிந்தனை மரபுடன் ஒத்ததாய் இருந்ததாகவே அறிய முடிகிறது. ஆங்கெலா அவளது தாய் பூரா விகாரியாவால் மிகவும் கட்டுப்பாடான முறையிலேயே வளர்க்கப்படுகிறாள். “அவளது மூத்த சகோதரிகள் மற்றும் அம்மா ஆகியோரது இரும்புக் கவசம் போன்ற கண்காணிப்பின் கீழ் அவள் வளர்ந்திருந்தாள். திருமணத்துக்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் இருந்த போது கூட, தன் மகள் தான் வாழப்போகும் வீட்டைப் பார்க்க அவளை பயார்தோ சான் ரோமானுடன்தனியே அனுப்ப பூரா விகாரியோ சம்மதிக்கவில்லை என்று விவரிக்கின்றார் ஆசிரியர் ஆங்கெலா மிகவும் எளிமையான குடும்பத்தில் பிறந்த கட்டுப்பாடான பெண்ணாகவே இந்நாவலில் ஆசிரியர் காண்பிக்கிறார். ஆனால் அவள் எவ்வாறு கற்பிழக்கப் பட்டாள் என்பதற்கான குறிப்புகளை நாவலில் காண முடியவில்லை. அவளது திருமணத்தை ஒரு நாள் தள்ளிவைத்தாள். பிஷ்பை வரவைக்கலாம். என்பதைக்கூட அவள் விரும்பவில்லை. “தூப் வைக்க கொண்டையை மட்டும் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு மீதியுள்ள சேவல் மொத்தத்தையும் குப்பை கூடையில் எறிந்துவிடும் ஒரு ஆளிடமிருந்து ஆசிர்வாதம் பெறுவதை நான் விரும்பவில்லை” என்று பிஷ்ப் மீது தன் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துகிறாள். ஆனால் அவளைத் திருமணம் செய்கின்ற பயார்தோ சான் ரோமான் அந்த திருமண விருந்துக்காக பெரும் செலவழித்திருந்தான் நாற்பது வான் கோழிகள், பதினொரு பன்றிகள், பொது சதுக்கத்திலிருக்கும் மக்களுக்கு மாமிசம் வறுத்து தருவதென்று மணமகன் தனியே கேட்ட நான்கு கன்றுக் குட்டிகள், மற்றும் கடத்திக் கொண்டுவரப்பட்ட இரு நூற்றைம்பது பெட்டி மதுவும், பொதுமக்களுக்காக கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் போத்தல் கரும்புச் சாராயத்தை அவன் செலவழித்திருந்தான். ஆனால் ஆங்கெலா விகாரியோ இவ்வாறான பகட்டுகளையும் திருமணச் செலவுகள் பற்றி பகிரங்கமாக பேசுவதையும் நாகரிகமற்ற செயலாகவே அவளது

பண்பாடு அவளுக்கு கற்பித்திருந்தது. இவ்வாறு ஒருபுறம் மிகவும் ஆடம்பரமான கலாசார வாழ்வியலையும், மறுபுறம் சாதாரண மக்களின் கட்டுக்கோப்பான ஒழுக்கங் களையும் எதிரெதிர் முனைகளில் நாவலில் பல இடங்களில் சந்திக்க வைத்துள்ளார்.

இந்நாவலின் பல இடங்களில் மார்க்வேஸ்ஸின் புனைவாளுமை வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. சில இடங்களை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமானது. முதலாவதாக பயார்தோ சான் ரோமன் மற்றும் ஆங்கெலா விகாரியோ ஆகிய இருவரும் திருமணம் முடிந்ததும் வாழப்போகும் வீட்டைப் பற்றிப் கேட்கும் ரோமானிடம் “என்ன காரணம் என்று தெரியாமலேயே இந்த நகரத்திலேயே மிகவும் அழகான வீடு மனைவியை இழந்தவரான சையுஷின் பண்ணை வீடுதான் என்று சொன்னேன்” என்கிறாள். ஆங்கெலாவின் திருமணத்திற்கு பின்னர் சான் ரோமனும் அவளைப் பிரிந்து பதினேழு வருடங்கள் அந்த வீட்டில் தனிமையில் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த இரண்டு நபர்களையும் ஒருமைப்படுத்தும் சம்பவமாக இது அமைகிறது. இதனையே விதிமையப்பார்வையின் தொடர்ச்சியென்று இந்நாவல் பற்றி எழுதும் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நாவலில் பல இடங்களில் பருவ காலங்களின் தோற்றம் பற்றியும் ஒவ்வொரு நாளின் பொழுதுகள் பற்றியும் அப்பொழுதின் இயற்கைவெளியையும் மார்க்வேஸ் வாசகர்கள் முன் காட்சிப்படுத்துகிறார். இவ்வாறான எழுத்துமுறைகள் நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் வாழ்க்கை நுணுக்கங்கள் பற்றிய மனப்பதிவை கொண்டு வருகிறது. நாவலில் அற்புதமாக இடம்பெறும் இவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பமே “ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஒரு நண்பகல் வேளையில் தன் தோழிகளுடன் அமர்ந்து அவள் பூத்தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போது யாரோ கதவருகே வந்தது போலிருந்தது. அவர் உடல் பருத்திருந்தது. தலைமுடிகள் கொட்டத் துவங்கியிருந்தன. பொருட்களைப் பார்க்க கண்ணாடி தேவையாயிருந்தது” என்று பதினேழு வருடங்கள் கழித்து பிரிந்திருந்த ரோமன் ஆங்கெலாவை பார்க்க வரும் காட்சியை விபரிக்கின்றார். அவளது வாழ்நாளில் பாதிக்கும் மேல் கடிதம் எழுதுவதிலே

செலவிட்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் அவள் மீதுள்ள காதலை அவள் வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் நேரடியாக அவன் மீண்டும் வருவதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கடிதம் மூலம் அவர் தன்னை புரிந்து கொள்வார், என்றே நம்பியிருந்தாள் அத்தனை வருடங்கள் கழிந்து நேரடியாக சந்தித்த அவனது தோற்றம் முதலாவது சந்திப்பிலுள்ளது போல இருந்ததாக அவள் உணர்கின்றாள். இப்பகுதியை மார்க்வெஸ் இவ்வாறு முடிக்கின்றார்.

“இதோ நான் வந்துவிட்டேன் என்றான் அங்கேயே தங்கும் எண்ணத்தோடு ஒரு பெட்டி நிறைய துணிகளை கொண்டு வந்திருந்தான். அதே போன்று இன்னொரு பெட்டி நிறைய அவன் அவனுக்கு எழுதிய கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் கடிதங்கள். அவை தேதிவாரியாக அடுக்கப்பட்டு கட்டுக்கட்டாக வண்ணரிபன்களை கொண்டு முடிச்சிடப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று கூடப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை” நீண்டகாலம் பிரிந்திருந்த கணவன் மனைவிக்கிடையே அவர்களது உள்ளம் ஒரு நூலிழையில் கோர்க்கப்பட்டிருந்ததை மிகவும் நுணுக்கமாக பதிவு செய்யும் காட்சியை இப்பகுதி உணர்த்தி நிற்கிறது.

இந்நாவலில் நுணுக்கமான விபரிப்பாக கருதப்படக்கூடிய இன்னொரு இடம் சந்தியாகோ நாலாரின் கொலை தொடர்பான பிரேத பரிசோதனை அறிக்கையாகும்.

“உடலில் ஏற்பட்டிருந்த ஏராளமான காயங்களில் ஏழு அபாயகரமானவையாக இருந்தன. கல்லீரலின் முன்பக்கம் காணப்பட்ட இரண்டு ஆழமான கத்திக் குத்துக்கள் அந்த உறுப்பைக் கிட்டத்தட்ட கூறு போட்டிருந்தன. வயிற்றில் நான்கு குத்துக்கள் அவற்றில் ஒரு குத்து கணையத்தில் ஆழமாக ஊடுருவி அதைச் சிதைத்து விட்டிருந்தது. இடைமட்டமாக அமைந்த பெருங்குடல் பகுதியின் அடிப்பகுதியில் ஆறுலேசான கத்திக்குத்துத் தடயம்

களும் சிறுகுடலின் பல இடங்களில் காயங்களும் காணப்பட்டன. அவனது முதுகுபுறத்தில் ஒரேயொரு கத்திக்குத்துதான் காணப்பட்டது. முதுகுத் தண்டின் மூன்றாவது கண்ணியில் காணப்பட்ட அக்கத்திக்குத்து நேராக சிறுநீரகத்தை ஊடுருவியிருந்தது. அடிவயிற்றுக்குழிவு முழுதும் உறைந்த ரத்தத்தால் நிரம்பியிருந்தது. இரைப்பையில் குழைந்து கிடந்த பொருட் களிநிடையே சந்தியாகோ நாலார் நான்கு வயதில் விழுங்கி விட்டிருந்த கார்மெல் கன்னிமாதாவின சிறுதிருவுருவம் பதித்த பதக்கம் ஒன்றும் இருந்தது”

இவ்வாறு மேலும் விரிந்து செல்லும் விபரிப்பு நாலாரின் கொலைத் தொடர்பான விளக்கமான விபரிப்பாகவே அமைகிறது. நாவலை சிறப்பிக்கும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்றாகவே அமைகிறது.

மார்க்வெஸ்ஸின் எழுத்துக்கள் நமக்கு கற்பிக்கும் விடயங்கள் பல. அந்த வகையில் இந்த நாவலும் பல்வேறு விசேடத்தன்மைகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. இலத்தீன் அமெரிக்காவின் மரங்கள், பறவைகள் முதலியன கனவுகளாக வந்து உணர்த்தும் படிமங்களும் அவற்றின் மீதான நம்பிக்கையும் இந்நாவலில் சில இடங்களில் வந்து போகின்றன.

பாத்திரங்களை மிகவும் நெருக்கமாக கொண்டு வருவதற்கும் அவற்றின் இயல்பான வீரியம் குறையாமல் இருக்கவும் பல்வேறு உத்திகளை அவர் இந்நாவலில் கையாண்டுள்ளார். இலக்கியவளம் பெற்ற செறிவான மொழிநடையும் பாத்திரங்களின் அனுபவச் செறிவுகளை துல்லியமாக புலப்படுத்தி நிற்கும் வசனங்களும் தேர்ந்த வாசகர்களுக்கு இலகுவான புரிதலைத் தருகிற தெனலாம். இந்நாவல் பற்றிய இக்கட்டுரை வழியான ஒரு நோக்கு ஒரு வகையான வாசிப்பு முறையைத் தந்தாலும் இந்நாவலை பல்வேறு கோணங்களில் வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் இடமிருக்கிறது என்று குறிப்பிடலாம்.

முரண்பாடு!

நிலாவை நேசிக்கும் நீ
ஒளியை ஏன்
வெறுக்கிறாய்?

இரவும் இனியதே!

இரவை ஏன்
வெறுக்கிறாய்?
இரவில்லாத பகல்
இனியதா?

பிறந்தநாள் இரண்டுநாள்!

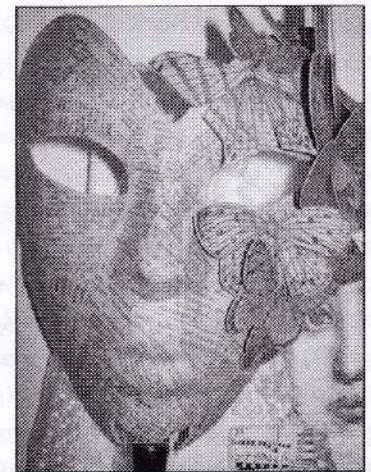
பிறந்தநாள் ஒன்று!
ஏன் பிறந்தேன் என்று
உணர்ந்தநாள் இன்னொன்று!
ஆக
பிறந்தநாள் இரண்டுநாள்!

எப்படித் தெரியாமல் போகும்?

உனக்கெப்படி
தெரியாமல் போகும்?

நீ பிடித்த,
நீ முடித்த,
நீ வதைத்த,
நீ சிதைத்த,
வ
ர்
க
ளை...

உனக்கெப்படி
தெரியாமல்
போகும்?

செ.அன்புராசா

K.A.Abbas

Kwaja Ahamed Abbas என்ற முழுப்பெயருடைய கே.ஏ.அப்பாஸ் 1914 ஜூன் 07ம் திகதி பிறந்து, 1987 ஜூன், 01இல் பம்பாயில் இறந்தார். உருது, ஹிந்தி, ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் அற்புதமான சிறுகதைகள் எழுதியவர் மட்டுமன்றி, சிறந்த நாவலாசிரியராகவும் அறியப்பட்டவர். சிறுகதை இலக்கியத்தின் எஜமான் என கருதப்பட்டவர். பத்திரிகையாளராகவும், சினிமாத் தயாரிப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். 'Rice and the other stories', 'One thousand nights on a bed of stones' அவரது புகழ்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஆகும். 'BombayMy Bombay!', 'Love story of the city' ஏழைகளின் துயர்கள் பற்றிப் பேசிடும் அவரது நாவல்களாகும். அமெரிக்க எழுத்தாளரான வில்லியம் ஷிட்னி போர்டர் எனும் ஐயற்பெயர்கொண்ட O. Henry யின் கதைகளால் அதிகம் கவரப்பட்டவர். 'The Lost Child' என்ற தலைப்பிலான முலக் ராஜ் ஆனந்தத்தின் கதை, இக்கதையை எழுதத் தன்னைத் தூண்டியதாய் அப்பாஸ் குறிப்பிடுகிறார். கிராமிய வாழ்வு, அவர்தம் போராட்டங்கள், வறுமை நிலை, இன்னபிறவெல்லாம் அவரது பெரும்பாலான கதைகளின் கருப்பொருள்களாக அமைவன.

ரஹீம்கான் வயல்வேலைகளில் இருந்து ஓய்ந்து இல்லம் திரும்புகையில், கிராமத்தின் மேற்கு மூலையின் விளிம்பிலே அகல விரிந்திருந்த மாமரத்தின் பின்னால் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். கசப்பான ஐம்பது வருஷங்களைக் கடந்து விட்டிருந்தானாயினும், அவன் திடமாயும் பலசாலியாயும் இருந்தான். தோள்களில் ஏர் சுமந்தபடி, தன் இரு எருதுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டே கிராமத்தின் தோழமையற்ற, இறுமாப்பு மிகைத்திருந்த காற்றை எதிர்கொண்டு பிரதான பாதைவழியே அவன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். மாலை புகைத்தலுக் காய் கிராமத்தவர்கள் கூடுகின்ற கடையண்டையில் அவன் நெருங்கியதும், வேடிக்கையோடு பேசப் பட்டுக்கொண்டிருந்த ஊர் வம்புச் சேதிகள் அவன் வருவதில் ஒருவகை எச்சரிக்கை கொண்டு, முணு முணுப்புகளோடு மெல்ல ஓய்ந்தன.

அந்த கடை மூலையில் அவன் உருவம் மறைந்து, அவனது கனதிமிகு காலடியோசை ஓய்ந்தது தான் தாமதம் காளி தன் சுருட்டை இன்னொருவனிடம் நீட்டிக் கொண்டே சொன்னான், "அதோ போகிறான் இரும்பு இதயம் கொண்ட பேய் மனுஷன்!" இனிப்பு

மிட்டாய்கள் விற்றுக் கொண்டிருந்த நன்ஹா அவனோடு சேர்ந்து கொண்டான், "நாளுக்கு நாள் அவன் மோசமான நிலையில் தானே சென்று கொண்டிருக்கிறான்... அவனது எருதுகளின் மீது கல்லெறிந்தான் போலும், ராமுவின் பையனுக்கு என்னமாய் நேற்று அடித்தான் தெரியுமா...?" அரச அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் சிப்பாய் ராம்நாத், ரஹீம்கானின் சமீபத்திய கொடுங்காரியங்கள் குறித்துக் கிடைத்திருக்கும் முறைப்பாடுகள் பற்றி தானாகவே முன்வந்து எதையெதையோ அடுக்கிக் கொண்டு போனான். "நேற்றைக்கு முன்தினம் அவனது வயலில் மேய்ந்ததாம் என் பெண் குதிரையை கொல்லு மளவுக்கு அடித்துத் துவம்சம் செய்திருந்தான் பாருங்கள்..." சிப்பாய் தன் சுட்டித்தனமிக்க மகன்மார் வேண்டுமென்றே ரஹீம்கானின் தோட்டத்தில் தன் பெண் குதிரையை மேய விட்டதை இங்கே சொல்வதில் இருக்கும் பொருத்தமற்ற தன்மையைப் பற்றி நிச்சயமாய் சிந்தித்திருப்பான் போலும், அதைத் தவிர்த்தான்.

சாம்பல் பூத்த தலைமயிரோடு அங்கு நின்றுருந்த பட்டேல் வழமைபோல தன் பற்களற்ற திருவாயை திறந்தான் இறுதியாக. பக்தியின் குறியீடாய் கடவுளின்

சிட்டுக்குருவிகள்

The Sparrows

ஆங்கிலத்தில்:- கே. ஏ. அப்பாஸ்
தமிழில்:- கெகிறாவ ஸீலைஹா

பெயரை முன்வைத்து “ஹரே ராம்..ஹரே ராம்...” என முணுமுணுத்து அவன் தொடங்கினான் “அவனைப் போலக் கொடுமான பாவியை நான் கண்ட தில்லைப்பா... பிள்ளைகளுக்கும் அவன் இரக்கம் காட்டியதில்லை...வாய் பேசா மிருகங்களுக்கும் அவன் இரக்கம் காட்டியதில்லை... அவனது சொந்தக் குழந்தைகள் அவனை விட்டு ஓடிப் போனதில் என்ன ஆச்சரியம்..?”

அவர்களது வம்பளப்புகள் மெல்ல அவனது குடிசை பற்றி நகர்ந்தன. அவனது இல்லம் ஊரின் வரிசையாய் அமைந்த வீடுகளையெல்லாம் விட்டு தனியே அமைந்திருப்பது பற்றியும், அவனது வீட்டின் சின்ன மண்கவரில் அவனது கலப்பை சாய்த்து வைக்கப் படுவதையும், அவனது குடிலுக்கு சற்று முன்னால் நட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெடிய கம்பில் அவனது எருதுகள் கட்டப்படுவதையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள் அவர்கள்.

“ரஹீம்கான் நானா...!” ரஹீம்கான் அவனது குடிசைக்குள் நுழைய எத்தனிக்கையில் பயந்த தொனியில் ஈமமாய் ஒரு குரல் அவன் பின்னால் ஒலித்தது.

“ஏன்...?” கரடுமுரடாய் அவன் குரல் அவனது வீட்டுக்கருகில் உள்ள தன் வீட்டு வாசலில் இருந்து எட்டிப்பார்த்துப் பேசிய வயசாலிப் பெண்ணை நோக்கி திரும்பிப் பார்த்து விசாரித்தது. பேசத் தயங்கியபடி நின்றிருந்த அப்பெண்ணை நோக்கி நெருப்புத் தழலென அவன் வசைமாரி பொழிந்தான், “என்ன...? சொல், உன்னை நான் தின்ன மாட்டேன் சொல்.. ஏன் பேசாம லிருக்கிறாய் சொல்லேன்.. என்ன... உன் மகன் கட்டுப் பணம் செலுத்த முடியாமல் கைது செய்யப்பட்டு விட்டானோ? இல்லை உன் மருமகளுக்கு இன்னொரு குழந்தை பிறந்து விட்டதா... சொல்..”

அவன் மூச்செடுப்பதற்காய் சற்று ஓய்ந்த ஒரு கணத்தில் இரண்டு வார்த்தைகளைப் பேசிவிட தைரியத்தை கூட்டி வரவழைத்துக் கொண்ட அப்பெண் மெதுவாய் வாய் திறந்தான், “...உன் மனைவி... உன் மனைவி...”

“...வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய்விட்டாள்...!” பற்களை அகலமாய் இளித்துக் கொண்டே தான் ஊகத்தில் வைத்திருந்த அந்த சேதியை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வது போல அவன் வாக்கியத்தை நிறைவு செய்தான்.

“இல்லை இல்லை..” தயங்கியவளாய் அப்பெண் விளக்கம் சொல்லத் தொடங்கினாள். தானே அவனது மனைவி போனமைக்கான பொறுப்பு என்பது போலதுயர் தோய்ந்த பார்வையில் அவனைப் பார்த்த படி, “அவள் நூர்பூரில் அவளது சகோதரன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள்... இன்னும் சில நாட்களில் திரும்பி விடுவாள் போலும்..!”

“ப்பா...” களிப்புடன் அவளைப் பார்த்துக் கூவியபடி அவன் கதவைத் திறந்தான். அவனது மனைவி இனி திரும்பி வரப்போவதில்லை என்பதை அவன் தனக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கொதிக்கும் கோபம் உள்ளத்தே மிகைத்திருந்தது அவனுக்கு. இருண்டிருந்த அவனது குடிசைக்குள் நுழைந்தவன் தரைவிரிப்பில் உட்கார்ந்தான். மூலையில் ஒரு பூனை கத்தியது. இனிதன் கோபத்தை வெளிப்படுத்த தனக்கு யாரும் இல்லை என்ற கையறு நிலையை உணருகையில் மிகைத்த சினத்தில் கதவை அறைந்து மூடினான்.

அழுக்குத்தூசில் மூழ்கிக் வரும் தன் கால் கைகளை அலம்பிக் கொள்ள இனி தண்ணீர் தரக்கூட யாரும் இல்லை, அந்தியுணவு தரவும் யாரும் இல்லை, அவன் அடிக்கவும் சபிக்கவும் இனி எவருமில்லை. ரஹீம்கான் சந்தோஷமற்றும், நிம்மதியற்றும், தவித்தான். அவனது மனைவி அங்கிருந்தபோது அவன் எப்போதும் அவளை கோபத்தோடுதான் அணுகினான். இப்போது அவளது இல்லாமை அவனை இன்னும் சினமூட்டியது.

“போய்விட்டாள் அவள்...” உணவு சாப்பிடாமலேயே உறங்கப்போகத் தீர்மானித்துக் கொண்டவனாய், சாக்குக்கட்டிலில் மெல்ல சாய்ந்தான் முணுமுணுத்தபடி. முப்பது வருஷ இல்வாழ்க்கையில் என்றாவது ஒரு நாள் அவள் தன்னை விட்டு போய் விடுவாள் என்பதை அவன் உணர்ந்தே இருந்தான். ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அவள் அப்படிச் செய்யட்டும் என்று கூட அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்னம் அவனது மூத்த மகன் புந்து அவனது கடுமையான அடிதாளாமல் வீட்டை விட்டுப் போயிருந்தான். அதன் பிறகு மூன்று வருஷங்கள் கழித்து அவனது இளைய மகன் நூரும் அண்ணன் வழி சென்றிருந்தான். அதன்பிறகு, மனைவியும் என்றேனும் தன்னை விட்டு அண்ணன் வீட்டுக்குப் போய்விடுவாள் என்பதை அவன் உறுதியாய் உணர்ந்திருந்தான். ஆனால், இப்போது அவன் போய் விட்ட இந்நாளில் அவன் ஏனோ சந்தோஷமற்று உணர்ந்தான். கவலையொன்றும் கிடையாது. அவன் மனைவியை அவன் என்றைக்குமே நேலித்ததும் கிடையாது. தனக்கு மிகத் தேவையான தளபாடம் ஒன்று வீட்டை விட்டு அகற்றப்பட்டுவிட்டமாதிரி வசதியற்ற உணர்வொன்றில் அவன் உழன்றான். இனி எவரிடம் அவன் அவனது கசப்பான இதயத்தைக் கொட்ட முடியும்? அவள்தான் போய்விட்டாளே...

முப்பது வருஷங்களாய் அவனது மனைவிதான் அவனது வாழ்க்கைக்கெதிரான, குடும்பத்துக்கெதிரான, இந்த சமூகத்துக்கெதிரான வன்மத்தை சுமக்கின்ற அடையாளப் பொருளாய், அவனது இலக்காய் இருந்து வந்திருக்கிறாள்...

ஒரு இளைஞனாய் எந்த விளையாட்டாகட்டும், கபடியாட்டமோ, குத்துச்சண்டையோ, ஆற்றில் மூச்சடக்கி நீந்தும் கைங்கரியமோ அவனை வென்ற எவரும் இருக்கவில்லை அக்கிராமத்தில். அவன் ஒரு பெண்ணை நேலித்தான் அந்தக் காலத்தில். ஒரு சர்க்கஸ் கம்பனியில் இணைந்து கொண்டு புகழின் உச்சிக்குப் போக வேண்டுமென்ற கனவும் அவனிடம் இருந்தது. கிராமத் தலைவன் ராம்சரணின் மகள் ராதாவே தன் மனைவி ஆக வேண்டும் என்கிற கனவுகளை அவன்

சுமந்தான். கிராமத்தில் நடந்த ஒரு குத்துச் சண்டைப் போட்டியில் அவன் பங்கெடுத்து, வெல்லப் போகிற தருவாயில் தொலைவில் அந்தப்போட்டியை ரசித்தபடி நின்றுருந்த ராதா கண்களிரண்டிலும் தனக்கான காதல் ஒளியை ஏந்தியிருந்ததை அவதானித்து, அதுவே அவன் வாழ்வில் ஒரு முக்கியத் தருணமென அவன் உளங் கொண்டிருந்தான். அதன் பிறகெல்லாம் அவசரமாய், எவர்க்கும் தெரியாமல் சந்தித்துக் கொண்ட ஓரிரு இரகசியச் சந்திப்புகளில், திக்கித் தவிக்கும் வார்த்தைகளால் அவன் அவளுக்கான தன் யௌவன இளமையின் பரவசக்காதலை மெல்ல வெளிப்படுத்தியும் இருந்தான். ஆயினும், அவனது இரண்டு கணவுகளையுமே குடும்பத்தினர் கொண்டு போட்டனர். ஒரு கௌரவமான குடும்பத்துக்கு ஆகாத தொழில் சர்க்கல் என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். அவனது தந்தையும், பாட்டனாரும் வயல் நிலங்களைக் கொத்தி விவசாயத்தில் ஈடுபட்டதை அவர்கள் சுட்டியபோது, அவனும் அதையே செய்ய வேண்டியதாயிற்று. ராதாவை மணக்கிற விவகாரத்தில் அவனது மதம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் தலைதூக்கின. ஹிந்துப் பெண்ணான அவளை ஒரு முஸ்லிம் மணப்பதா என்கிற சர்ச்சை எழுந்தது.

சிலகாலமாய் அவன் ஒரு இளைஞனுக்கே உரித்தான புரட்சி மனப்பாங்கில், விளையாட்டுத் தனத்தில் அவர்களை எதிர்த்து நின்றான். எனினும், பல்லாண்டுகாலமாக நீடிக்கும் பாரம்பரிய அனுஷ்டானங்கள் அவன் இரத்தத்திலும் ஊறி ஓடுவதால், தன் தந்தையின் மானத்தில் பங்கம் ஏற்பட முடியாது என்பதையும், சமூகத்தின் கௌரவம் தன்னால் கெட முடியாது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு தெளிந்தான். அவற்றை எதிர்த்து அளவு அவனிடம் சக்தி இருக்கவில்லை. ரஹீம்கான் இல்லாமலேயே சர்க்கல் குழு ஊரை விட்டு நகர்ந்தது. ராதாவுடனான காதலும் அதிரடி முடிவைக் கண்டது. ராம்சரணை மெல்ல அணுகிய ரஹீம்கானின் தந்தை அவரது மகள் இப்போது பதினைந்து வயதுகளில் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, திருமணத்துக்கு இந்த வயதே பெருத்த தாமதம்தான் எனவும், காலம் தாழ்ந்து நடக்கிற திருமணங்களால் நிறைய அசம்பாவிதங்கள் நிகழலாம் எனவும் எச்சரிக்கை செய்தார். கொஞ்சநாட்களில் ராதாவுக்கு பக்கத்துக் கிராமத்து நடுத்தர வயதினனான பெருத்த வயிறு கொண்ட ராம்லால் கணவனானான். தனிமை தோய்ந்த இரவொன்றில் தோற்றுப்போன ரஹீம்கானுக்கான தன் காதலுக்காய் துயரக் கண்ணீர் வடித்து அழுத ராதா, தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு அரை டசின் குழந்தைகளின் தாயாய் பாத்திரமேற்று கணவனோடு புறப்பட்டாள்.

ரஹீம்கானுக்கும் வேறு தெரிவுகளில்லை. அவனும் திருமணம் செய்து கொண்டான். அவனது பெற்றோர்கள் அவனுக்காய் ஒரு பெண்ணைத் தீர்மானித்தார்கள். மணநாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ரஹீம்கானுக்கான திருமண உடைகள், மற்றும் மணப்பெண்ணுக்கான சில வெள்ளி ஆபரணங்கள்

என்பன கொள்வனவு செய்யப்பட்டன. குதிரையில் அமர்ந்து மணப்பெண்ணின் இல்லம் நோக்கிப் பயணமானான் அவன். அங்கு அவர்களது நிக்காஹ் நடந்தது. காதியாரது வழமையான கேள்விகளுக்கு வெறுமனே தலையாட்டினான் ரஹீம்கான். அது தவிர அவனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இருண்ட அறையில் மறைவாய் அமர்ந்திருக்கிற மணப்பெண்ணுக்கு வாய்த்த விதி குறித்து கேள்வி கேட்பார் எவரும் இல்லை அங்கே. எல்லாம் நிறைவுக்கு வந்த பின்னர், ரஹீம்கானின் தந்தையார் தன் மனைவியிடம் சுயபுராணங்கள் பாடி, தனக்குத்தானே புகழாரங்கள் சூடிக் கொண்டார். “பார்த்தாயா..? என் பேச்சுக்கு என் மகன் கீழ்ப்படிந்த விதத்தை... நீ எப்படி இதற்குப் பயந்து போய் இருந்தாய் அவன் இதனை தலைகீழாய்ப் புரட்டிப் போட்டு விடுவானோ என்று. இக்கால இளைஞர்கள் பற்றி எனக்கில்லையா தெரியும்.. கல்யாணம் தாமதிக் கிறதே என்றுதான் அவர்கள் குழம்புவர். அதனால்தான் எங்கள் தந்தைமார்கள் எங்களுக்கு நேரகாலத்தோடு கல்யாணம் செய்து வைத்து விடுகிறார்கள் இனி பிரச்சினை இல்லை... அவன் இனி சரியாகி விடுவான் பார்...!”

அங்கே அந்தக் கணத்தில் தான் கசாப்புக் கடைக்காரனுக்காய் காத்திருக்கும் மந்தையைப் போல தன் மனைவி காத்திருக்கிற அறையின் படியருகே நின்றுருந்த ரஹீம்கான் தனக்குள் ஒரு படுபயங்கரமான பழிவாங்கும் மனோபாவத்தை வளர்த்துச் கொண்டான். அவனது பெற்றோர்கள், அவனது குடும்பத்தினர் மற்றும் இந்த சமூகம் அனைவர் மீதும் அவனது காழ்ப்புணர்ச்சி மிகைத்துக் கிடந்தது. அவன்தன் ஜீவிதத்தின் கணக்கள் படுபயங்கர ஏமாற்றத்தில் முடிந்து போனமைக்கான பொறுப்பை அவர்கள் வசமே தந்தான் அவன். சிந்திக்கத் திராணியற்று குழம்பிக் கிடந்த அவன் மனத்தே, தனக்கு நேர்ந்த இந்தக் கதிக்கு கொடுமைக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டிய அடையாளப் பொருளாக அவன் மனைவி தான் ஆழமாய்ப் பதிந்து போனாள். வெஞ்சினத்தை யெல்லாம் அவனிடம்தான் அவன் காட்ட வேண்டும். அவன் கதவைத் தள்ளி முரட்டுத்தனமாய்த் திறந்து கொண்டே உள்நுழைகையில் இத்தனை காலம் அவனுக்குள் இருந்த மென்னுள்ளத்தே இரும்பு வந்து குடி கொண்டிருந்தது.

இவை நடந்து முப்பது வருஷங்களாகிவிட்டது இப்போது. இருளடர்ந்த அவனது குடிசையில் கட்டிலில் கிடந்தவன் இவற்றை மறுபடி சிந்தித்துப் பார்த்தான். நிஜத்தில் அவன் தன் வெஞ்சினத்தை தீர்த்துக் கொண்டானா? கிட்டத்தட்ட முப்பது வருஷங்களாய் அவன் தன் மனைவியை, தன் பிள்ளைகளை, தன் எருதுகளைக் கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறான். கிராமத்தில் அத்தனை பேரோடும் சண்டையிட்டிருக்கிறான். முழு சமூகத்தின் கண்களுக்கும் அவன் வெறுப்புக்கு உரித்தான மனிதனாய்த் தெரிந்தான். அப்படி சர்வதேசரீதியில் தான் இருப்பதான சிந்தனை அவனுக்கு குரூரமான மனத் திருப்தியைத் தந்தது.

ஒரு காலத்தில் சிரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த

இளைஞனாய் இருந்த அவன் இத்தனை கொடுர விலங்காய் மாறிவிட்டதன் காரணத்தை அக்கிராமத்தில் யாருமே புரிந்து கொள்ளவும் இல்லை; புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கவும் இல்லை. முதலில் அவன் குறித்த அவர்கள் மனப்பாங்கு வியப்புடன் கூடிய விரோதமாய் இருந்தது. பின்னர் அதுவே, புரியாத ஒரு அச்சத்தின் கலவையாய் மாறியது. அனுதாபமோ, புரிந்து கொள்ளாதலோ அவன் விடயத்தில் சொட்டேனும் எவர்க்கும் இல்லை என்றானது. அனைவராலும் வெறுக்கப்பட்ட நிலையில் தன் மனசெல்லாம் கசப்பை விதைத்தவனாய் ரஹீம்கான் எவரும் கேள்வி கேட்பாரின்றி முழு அதிகாரத்தையும் கைகளில் எடுத்து, மனைவியை கொடுமைக்கு உள்ளாக்கினான். அவனுக்கு அவன் அந்தவகையில் சமூகம் அனுமதி கொடுத்திருந்த ஆறுதலாய் அமைந்தான்.

வேண்டுமென்றே இடர்படுத்தும் கொடுமை களோடு தன்னை அணுகும் கணவனை பொறுமையுடன் சகித்தல் தன் குலப் பெண்டிரின் அடையாளச் சின்னமெனக் கருதி, ஒரு அடிமையின் ஏற்பாய் முப்பது வருஷங்களாய் அவன் தாங்கித்தான் வந்தான். திருமணமான கொஞ்சநாட்களில் அந்த உடற் தண்டனை களுக்குப் பழகிப் போய், அடி ஒன்று விழாமல் ஒரு வாரம் நகர்ந்தால் அது பெரிய ஆச்சரியத்துக்குரிய செய்தியாய் தெரியுமளவு அவன் அடிகளுக்கு அவன் இசைவாக்கமுற்றிருந்தான்நிஜத்தில். அவனது இருப்பை தக்க வைத்துக் கொள்ள அந்த அடிகளைக் கொடுப்பது ரஹீம்கானின் வாழ்வின் ஒரு பகுதி என்றும் ஆகி விட்டிருந்தது. நித்திரை மெல்ல அவன் கண்களைத் தழுவியபோது அவன் இறுதியாய் சிந்தித்தது அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் இன்றி இனி தன் சுயத்தை எப்படி வெளிப்படுத்துவது என்பது பற்றித்தான். அதுவே அவன் மனைவி பற்றி ரஹீம்கான் நெகிழ்வுற்ற முதல் தடவையாக இருக்கவும் கூடும். அது அவன் மீதான நேயத்தினால் இல்லை. அவளற்ற தனிமை ஏற்படுத்திய வெறுமையினால் தான். தான் இத்தனை வெறுத்த ஒரு பெண்மணியே தன் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாய் மாறி இருக்கிற விந்தையை அவன் இதற்கு முன்னம் என்றும் உணர்ந்திருக்கவில்லை.

அவன் நித்திரைவிட்டு எழுந்திருந்தபோது, கொஞ்சம் பகல் பொழுதும் ஆகிவிட்டிருந்தது. மனைவியை சபித்துக்கொண்டே எழுந்திருந்தவன், ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அவளே அவனை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பியதையும் ஞாபகம் கொண்டான். இன்றேனோ பெரிய அவசரம் எல்லாம் காட்டவில்லை அவன். சோம்பலோடு எழுந்து கொண்டு தன் அவசியக் கடமைகளை முடித்து பின் ஆட்டில் பால் கறக்கலானான். முன்னைய நாள் செய்து எஞ்சியிருந்த சப்பாத்திகளை பாலில் தோய்த்து காலை உணவு உண்டபின், புகை பிடிக்கவென ஒரு புறம் சற்று அமர்ந்தான் அவன். இப்போது யன்னல் கதவினூடு சூரியக் கதிர்கள் பட்டுத் தெறித்ததில் குடிசைக்குள் கொஞ்சம் சூடும், வெளிச்சமும் எட்டிப்பார்த்தது. ஒரு

மூலையில் ஓட்டடைகள் கொஞ்சம் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தபின், வயலுக்குச் செல்வதை இன்று தவிர்த்து, தன் குடிசையை தூசு தட்டவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான் அவன். நீண்ட தடியின் ஒரு முனையில் பழந்துணிகளை கட்டி, ஓட்டடைகளை புறந்தள்ளியபோது தான் அவன் ஓலையால் வேயப்பட்ட குடிசையின் கூரையில் ஒரு கூடு இருப்பதைக் கண்டு கொண்டான். இரண்டு சிட்டுக் குருவிகள் உள்ளே போவதும், வெளியே வருவதுமாய், உறுதியோடு இடைவிடாமல் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தன.

முதன்முதலாய் அதைக்கண்டபோது தன் தடியின் முனையால் அந்தக் கூட்டைத் தட்டித் தகர்த்துவிடத்தான் எண்ணினான் அவன். அவனுக்குள் எதுவோ ஒன்று அப்படிச் செய்ய விடாமல் தடுத்தது. தடியை வீசியெறிந்தவன் ஒரு ஸ்டீலை மெல்ல அவ்விடத்திற்கு நகர்த்தி வந்து ஏறி நின்று அந்தச் சிட்டுக்குருவிகளின் இல்லத்தை உற்று நோக்கினான். இறகுகள் முளைத்தேயிராத சிவப்புச் சதைப்பிண்டமாய், பிறந்து ஒருநாட்கூட ஆகியிருக்காது போலும், இரண்டு குஞ்சுகள் உள்ளே இருந்ததைக் கண்டான். தாய்ப் பறவையும், தந்தைப்பறவையும் ரஹீம்கானின் முகத்தைச் சுற்றி பயங்கரமாய் கிறீச்சிட்டுக் கொண்டே வட்டமிட ஆரம்பித்தன. உறுதியோடு கூட்டைச் சற்று உன்னிப்பாய் எட்டிப்பார்க்க அவன் முனைந்தபோது தாய்ப்பறவை சட்டென அவன் முகத்தில் கொத்திவிட்டு வட்டமிட்டதுமறுபடியும்.

“ஓ! சனியனே என் கண்ணைக் கொத்தித் தின்று விட்டாயல்லவா.. இரு..” அவனுக்கே உரித்தான கோபத்துடன் ரஹீம்கான் பலமாய்க் கத்திச் சிரித்துக் கொண்டே கூரையைவிட்டு கீழிறங்கினான். தம் குஞ்சுகளையும், தமது கூட்டையும் பாதுகாக்க அவை எடுக்கும் பகீரதப் பிரயத்தனம் குறித்து வியப்புக் கொண்டான் ரஹீம்கான். அந்தச் சிட்டுக்குருவிகளின் கூட்டுக்கு அதன் பிறகு ரஹீம்கானின் குடிசையில் எந்தத் தீதும் நேரவில்லை. அங்கே அமைதியே கோலோச்சியது.

மறுநாள் அவன் வழமையான பணிகளில் மூழ்கினான். கிராமத்தில் எவரும் அவனோடு இன்னமுமே கதைக்கவில்லை. காலை தொடங்கி மாலை வரை அவன் வயலில் கடுமையாக உழைத்தான். பயிர்களுக்கு நீர் வார்த்தான். எனினும், சூரியன் மறைவதற்கிடையில் இல்லம் திரும்பினான். பீடியொன்றைப் புகைத்தபடி கட்டிலில் சாய்ந்து, சிட்டுக்குருவிகளின் குடும்பத்து வினோதங்களை இரசிப்பது வழமையாகிவிட்டிருந்தது அவனுக்கு. குஞ்சுகள் இரண்டுமே அழகான பட்சிகளாய் இப்போது வளர்ந்திருந்தன. நீண்டநாள் அவன் காணாத அவனது இரண்டு பிள்ளைகளினது பெயரில் அவற்றை அவன் நூருபுந்து என்று அழைத்தான். அந்நான்கு சிட்டுக்குருவிகள் மட்டும் தான் இப்பூவுலகில் அவனது உற்ற தோழமையாய் இருந்தன. அவனது அயலவர்கள் இப்போதும் அவன் குறித்த பீதியில் தான் இருந்தனர். அவனது சமீபத்தை மாற்றம் அவர்களுக்குள்

சந்தேகங்களை மட்டுமே உண்டுபண்ணி இருந்தன. அவனது எருதுகளை அவன் அடித்ததை அண்மைக் காலத்தில் எவரும் கண்ணால் காணவில்லை என்பது பெரும் வியப்பான செய்தியாய் அவர்களைப் பொருத்த வரை இருந்தது. அவனது எருதுகளான நத்தாவும், சித்தாவும் அவர்களது பழைய அடிவாங்கிய தழும்புகள் ஆறிப்போயிருந்தமை குறித்து தமக்குள் உவகையிலும் நன்றியுணர்ச்சியிலும் திளைத்திருந்தார்கள்.

ஒருநாள் அச்சம் தருகிற பெரு மழையை சுட்டுகிற மாதிரி திரண்ட மேகங்களுடன் மழை இருட்டியிருந்த ஒரு மாலைவேளையில், வழமையை விட சற்று நேரகாலத்தோடு ரஹீம்கான் வயலில் இருந்து திரும்பியிருந்தான். வரும்போது சிறுவர் குழாமொன்று தெருவோரத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததை அவன் கண்டான். சப்பாத்துக் களைக்கூட மீள எடுத்துக்கொள்ள அவகாசம் இன்றி, அவர்கள் அவனது தலையைக் கண்டதுமே தலை தெறிக்க ஓட்டம் பிடித்தார்கள். “ஏன் என்னைக் கண்டதும் ஓட எத்தனிக்கிறீர்கள்...? உங்களை நான் இனி அடிக்கவே மாட்டேன்..” வெறுமனே ரஹீம்கான் கத்தினான். எனினும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. மழை அப்போது மெல்ல தூற ஆரம்பித்திருந்தது. பெரிய மழையாய் அது மாறுவதற்கிடையில் எருதுகளைக் கட்ட வேண்டியிருப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, அவன் வீட்டுக்கு விரைந்தான்.

குடிசைக்குள் நுழைந்து ரஹீம்கான் எண்ணெய் விளக்கைப் பற்ற வைத்தான். தனது இரவுணவைத் தயாரித்துக் கொள்ளுமுன்னம், கொஞ்சம் பாண்

துண்டுகளை சிட்டுக்குருவிகளுக்குப் போட்டான். “ஓ...நூரு, ஓ பந்து...” அவன் எவ்வளவு கத்தியும் சிட்டுக் குருவிகள் வெளியே வரவில்லை. தன் தோழர்களுக்கு என்னாயிற்றோ என் அறியும் ஆவலுடன் கூட்டுக்குள் எட்டிப்பார்த்தபோது, பயத்தில் கொடுகிப்போய் அவை சிறகுகளை ஒடுக்கிக் கொண்டு மூலையில் ஒதுங்கி யிருந்தன. கூடு செய்யப்பட்டிருந்த அதே இடத்தில் கூரை ஒழுகிற்று. அதைச் சரி செய்ய எண்ணி கொட்டும் மழை யிலும் ரஹீம்கான் ஏணியை எடுத்துக் கொண்டு கூரைக்கு ஏறினான். அப்போதைய நிலையில் அக்காரியம் செய்வ தற்குக் கடினமாயிருந்தது. திரும்பி வந்தபோது அவன் முழுதுமாய் நனைந்து விட்டிருந்தான். ஏலவே அவன் தும்மவும் தொடங்கியிருந்தான். அவனது உடல் நலம் பற்றி அவனால் எந்தக் கவனமும் செலுத்த முடியவில்லை.

மறுநாள் கடுமையான காய்ச்சலோடுதான் அவன் எழுந்திருந்தான். நட்பெனச் சொல்லிக் கொள்ள சிட்டுக்குருவிகள் தவிர யாரும் இருக்கவில்லை அவனுக்கு. அவனுக்குப்பிறகு அவற்றை யார் கவனித்துக் கொள்வார் என்கிற கவலை அவனை ஆட்டுவித்தது.

நாட்கள் சில நகர்ந்தன. ரஹீம்கானின் ஊசாட்டத்தைக் காணவில்லை. கிராமத்தவர்களது சந்தேகம் வலுத்தது. அவர்கள் அவனது மனைவிக்குச் செய்தியனுப்பவே, அவளும் இரண்டு மகன்மார்களை யும் கூட்டிக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்து பார்த்தபோது, அவனது உடல் அமைதியாய்நிலத்தே கிடந்ததைக் கவனித்தார்கள். அந்தச் சிட்டுக்குருவிகளின் சிறகடிப்பு ஓசைகள் தவிர எந்த சப்தங்களும் அங்கிருக்கவில்லை.

வானமெங்கும் வண்ண ஓவியங்களை
கீறியது யார் என்கிறாய்
இந்த மேகங்களின்
மேய்சல் நிலம் எதுவென்கிறாய்
தூரத்தே தெரியும் செம்மஞ்சள் வானத்தை
இந்த பறவை தொட்டுவிட்டு வருகிறதா என்கிறாய்

குயிலின் பாட்டை மொழிபெயர்க்க சொல்கிறாய்
அலை கடலின் கரை வழியே
என் கையை பிடித்தபடி ஓடுகிறாய்
வானவில்லில் வர்ணமொன்றை
கூட்ட வேண்டுமென்கிறாய்
மணலில் செய்த வீடுகளை
வீட்டுக்கு எடுத்துவர வழியென்ன என்கிறாய்
என் சுட்டிபெண்ணை - இப்படியெல்லாம்
நீ கேட்பதாக நான் கற்பனை
செய்து கொண்டிருக்கிறேன்

ஆனால்
நீயோ காலையில் இருந்து
செல் போனில் டெம்பிள் ரன் கேமிலேயே
மூழ்கியிருக்கிறாய்.

I செல்லம்

வேலணையூர்தாஸ்

வினை விதைத்தவன்

மக்களைக் குழப்புகிற அரசியல்வாதிகளை
இப்போது மக்கள் குழப்பியுள்ளார்கள்

தீர்க்கப்பட வேண்டிய இனப்பிரச்சினைகளை
தீர்க்க விரும்பாத அரசியல் சூதாட்டத்தில்
தீர்க்க முடியாத பல்வேறு பிரச்சினைகள் கிளைக்கி

இடியப்பச் சிக்கல் போல
விரலால் பிளக்கும் பனங்கிழங்கை
சம்மட்டி கொண்டு
அடித்துச் சிதைத்த கதையாக

சீன, அமெரிக்க, இந்திய, ஐரோப்பிய
நாடுகளின் மறைமுகத் தலையீடுகள்
இலங்கையின் அரசியல் இருப்பை
நிர்ணயிக்கும்
பகடைகளை உருட்டுகின்றன.

பாசிச வறிடலேரியன் ஆட்சியை
நிலை நிறுத்த
நீதியும் உண்மையும்
நிற்கதியாகின்றன.

சட்டமும் ஒழுங்கும் சீர்குலைகின்றன.
கடன் சமைகளும், ஊழல்களும்
கொலைகளும், கொள்ளைகளும்
போதைவஸ்து கடத்தலும் பாவனையும்
ஆட்கடத்தல்கள், இராணுவ மேலாதிக்கம்
பணவீக்கம்
இனப்பூசல், மதப்பூசல்
சிறுவர், பெண்கள் துஷ்பிரயோகமென
சூதாட்டக் களரி போல்

தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்
வினை விதைத்தவன் ...

இ.ஜீவகாருண்யன்

வடபுலத்து நெருப்புச் சட்டிக் கதைகள்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

வாழ்க்கையோடிணைந்த அனுபவங்களும் கற்பனை நீட்சியும் கொண்ட கதை சொல்லும் மரபும் அனைத்துப் பண்பாடுகளுக்குமுரிய ஓர் அழகியற் செயற்பாடு. இந்திய மரபில் “கதாகர்” என்ற கதை சொல்லும் சாதியத்தினர் வாழ்ந்த தகவலும் உண்டு. மனித உழைப்பின் வளர்ச்சியும் பொருண்மிய நடவடிக்கை களில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களும் கதை கூறலிலே செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்தின. நிலமானிய சமூக அமைப்பிலும் கைத்தொழிற் சமூக அமைப்பிலும் தோற்றம் பெற்ற கதைகளுக்கிடையே காணப்படும். வேறுபாடுகள் பொருளுற்பத்தி முறைமை, கற்பனை வளத்தில் ஏற்படுத்தும் செல்வாக்கைப் புலப்படுத்துகின்றது.

வாழ்க்கை நெருடல்கள்-சிந்தனை - கற்பனை - எடுத்தியம்பல் என்ற நான்கு செயற்பாடுகளுடன் இணைந்து உருக்கொள்வது புனைகதையாக்கும். இதனடிப்படையில் முன்மொழியப்படுவது தான் “நான்கு காரணிக் கோட்பாடு” (FOUR FACTOR THEORY - FF THEORY) இந்த நான்கு காரணிகளுள் ஏதாவது ஒரு காரணி ஏனையவற்றைவிட மேலோங்கும் நிலையில் அந்த மேலோங்கலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறு

கதையை அடையாளப்படுத்தல் மேற்கொள்ளப்படும். எடுத்துக்காட்டாக கற்பனையென்ற காரணி ஏனைய வற்றை மீறி அதீத பெருக்கெடுக்கும் பொழுது, தேவதைக் கதைகள் முதலாம் அதிமானிடக் கதைகள் என்ற அடையாளத்தைப் பெறுகின்றன. புனைவியற் (ROMANTIC) கதைகள் கற்பனை மேலோங்கலுடன் இணைந்தவை.

சிந்தனை என்ற காரணி மேலோங்கிய நிலையில் உருவாக்கம் பெற்ற மரபுவழிக் கதைகள், நீதிக் கதைகள் எனப்பட்டன. கோட்பாட்டு நிலையில் செவ்வியல் (CLASSISM) சிந்தனையினதும் அளவைமுறையினதும் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

ஏனைய காரணிகளைக் காட்டிலும் வாழ்வின் நெருடல்கள் என்ற காரணிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவை “நடப்பியல்” கதைகள். மரபுவழி நாட்டார் கதைகளில் வாழ்க்கையின் நெருடற்பண்புகளே பொதுவாக மேலோங்கியிருந்தன.

எடுத்தியம்பல் என்ற காரணி மொழி வடிவோடும் பரிசோதனை வடிவோடும் இணைந்தது. மரபுவழித் திறனாய்வில் இது “வடிவம்” அல்லது “உருவம்” எனப்பட்டது.

இலங்கையின் சிறுகதையாக கத்தில் அத்துறையில் அத்த கவனம் செலுத்தியவர் எஸ்.பொன்னுத்துரை. மேற்குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அவரது சிறுகதைகளை நான்காம் காரணி வகை என்று குறிப்பிடலாம்.

நான்கு காரணிகளையும் பொறுத்தவரை சிந்தனை, கற்பனை ஆகியவற்றுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குதல் முக்கியமானது. சிந்தனை புறவயத் தருக்கத்துடன் இணைந்தது. ஆங்கில அறிவு மரபில் சிந்தித்தலுக்கு இணையாகக் “காரணங் காணல்” (REASONING) என்ற எண்ணக்கருவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஒருவருக்குரிய சமூக அறிகை, சமூக நோக்கு ஆகியவற்றின் உருவாக்கத்தில் சிந்தனை சிறப்பாற்ற இடத்தைப் பெறுகின்றது.

சிந்தனை புறவயத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்க, கற்பனை அகவயத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும். உளவியலடிப்படையில் சிந்தனை இடது பக்க மூளையுடனும் கற்பனை வலது பக்க மூளையுடனும் தொடர்புடையதாக இருக்கும் என மூளைப்பகுப்பு நிலையில் விளக்கப்படுகின்றது.

முதலாவது காரணியாகிய சமூக நெருடல்கள் ஒருவருக்குரிய சமூக இருப்போடு தொடர்புடையதாக இருக்கும். கதைகளை உருவாக்குவோர், கதை சொல்லிகள் ஆகியோர், வரலாற்றுக் காலங்களில் பொதுவாக சமூக அடுக்கின் தாழ்மட்டங்களைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். இந்திய மரபில் கதை சொல்லிகளாகிய கதகரும், கூத்து நிகழ்த்திய பரதரும் சமூகத்தின் தாழ்ந்த அடுக்குகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் நிரந்தர இருப்பிடமோ, நிலமோ அற்ற நாடோடிகள், பழந்தமிழ்ச் சூழலில் வாழ்ந்த பாணரும், விறலியரும், நிலவுரிமையற்ற நாடோடிகள் தான்.

பண்பாட்டு மானிடவியல் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது பெண்களே அதிக அளவில் கதை சொல்லிகளாக இருந்திருக்கின்றார்கள். வாழ்நிலை அழுத்தங்கள் பெண்கள் மீதே ஒப்பீட்டளவில் கூடுதலாகச் சுமத்தப்படுதலும் அந்த நிலையை ஏற்படுத்துகின்றது.

வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் இன்றும் “படுக்கை நேரக் கதைகள்” (BED TIMES STORIES) தாய்மார்களினால் தான் சொல்லப்படுகின்றன. கதை சொல்லலிலே பெண்களே ஒப்பீட்டளவில் முக்கியத்துவம்பெறுகின்றனர்.

பெண்களின் கதை சொல்லலுக்கும் சமூக வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த “இணக்கற் செயற்பாட்டுக்கும்” (IMPROVISTATIC) தொடர்பு உண்டு. சமூக மானிடவியல் நோக்கில் பார்க்கும் பொழுது பெண்களே கூடுதலான இணக்கற் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுதல் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சமையல் உட்பட குடும்பத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் பொழுது, குறிப்பிட்ட தேவைக்குரிய பொருள்கள் கிடைக்கப் பெறாவிடில், கையில் இருப்பவற்றை வைத்துக் கொண்டு தருணத்துக்கேற்ப

இணக்கல் செய்தல் பெண்களினால் தான் கூடுதலாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பொருண்மிய வாழ்க்கையில் நிகழும் அந்த இணக்கற் செயற்பாடு கதையாக கத்திலும் நீட்சி கொள்கின்றது.

பாட்டிமார் கதை இணக்குவதில் வல்லவர்களாக இருத்தல் அவர்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையில் மேற்கொண்ட இணக்கற் செயற்பாட்டின் மொழிவடிவான வெளிப்பாடு. அவர்களின் கதைகள் நீண்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தன. அதனால் அவர்கள் இணக்கிய கதைகளில் “மன வெழுச்சிச் சமநிலை” (EMOTIONAL BALANCE) பெருமளவில் பராமரிக்கப்பட்டது.

மனவெழுச்சிச் சமநிலை என்பது சோகத்திலோ மகிழ்ச்சியிலோ ஆழ்ந்து உறைந்து விடாது மீண்டெழும் நிலையாகும். பௌத்த உளவியலிலும் மெய்யியலிலும் இத்தகைய ஒரு சமநிலையே சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இவற்றின் பின் புலத்திலே தான் இலங்கையின் வடபுலத்து நெருப்புச் சட்டிக் கதைகளை நோக்குதல் வேண்டும். மாரிகால இருள், நேரத்தோடு வந்த விடும். மக்களின் பொழுது போக்குக்குரிய கோயில் திருவிழாக்களும் மாரிகாலத்தில் பொதுவாக இடம்பெறுவதில்லை.

இருள் தழ்ந்து குளிர் ஏற்றம் நிகழ்ந்த சூழலில் நெருப்புச் சட்டிக் கதைகள் தோற்றம் பெற்றன. பாட்டிமார் ஒரு பெரிய மண்சட்டியை எடுப்பர். அதில் நெருப்புத் தணலை உண்டாக்குவர். தணல் முற்றிச் சிவப்பாகும் பொழுது, காய்ந்த வேப்பம் விதைகளை அதன் மீது தூவுவர். வேப்பின் நறுமணம் வெளிவரத் தொடங்கும்.

வீட்டில் உள்ளோர் அதனைச் சூழ்ந்திருந்து கதை கேட்பர். பாட்டிமார் “நெருப்புச் சட்டியின் அருகில் இருந்து இணக்கும் கதைகள்” நெருப்புச்சட்டிக் கதைகள் எனப்பட்டன. அவர்கள் கதை சொல்லும் வேளை ஆக்க நிலையில் தொழிற்பட்ட வண்ணம் இயங்குதல் ஒரு சிறப்புப் பண்பு. பழங்குடி யினரது கதை சொல்லும் மரபில் தொழிற்பாட்டுடன் சொல்லல் ஒரு சிறப்புப் பரிமாணமாகக் காணப் பெற்றமை, பண்பாட்டு மானிடவியல் ஆய்வுகளில் சட்டிக் காட்டப்படுகின்றன.

தானியங்களைப் பிரித்தெடுத்தல், வடகம் செய்தல், பனையோலையைக் கொண்டு பன்னவேலை செய்தல், முதலாம் செயற்பாடுகளோடு பாட்டிமார் கதைக் கையளிப்புச் செய்தனர். ஒரே வேளையில் நிகழ்ந்த இரு நிலைச் செயற்பாடு, ஒரு வகையில் பெண்களின் கடின உழைப்பை வெளிப்படுத்தியது.

நெருப்புச் சட்டிக் கதை மரபு இன்று அழிந்து விட்டது. ஆனால் பாட்டிமாரிடம் கதை கேட்ட சிலர் இன்றும் வாழ்கின்றனர்.

நெருப்புச் சட்டிக் கதைகள் பெரும்பாலும் வாழ்நிலை அனுபவங்களுடன் இணைந்த இணக்கல் களாகவே காணப்பட்டன. நான்கு காரணிக் கதைக் கோட்பாட்டில் முதற்காரணியே அவர்களது கதைகளில் மேலோங்கி நின்றன. நெருப்புச் சட்டிக் கதைகளில்

தொன்மக் கதைகள் பொதுவாக இடம்பெறுதல் இல்லை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலை நாட்டுப் பாட்டிக் கதைகளில் மூன்று விதமான தொல் வடிவங்கள் இடம்பெற்றன. அவை,

1. தந்தையர் தொல் வடிவம்
2. தாயர் தொல் வடிவம்
3. வீரர் தொல் வடிவம்

ஆண்மை, மேலாதிக்கப்பண்பு முதலியவை தந்தையர் தொல்வடிவங்களில் இடம்பெற்றன. அன்பு, பரிஷு, கருணை, தியாகம் முதலியவை தாயர் தொல் வடிவங்களில் இடம்பெற்றன. வீரம், போர்க் குணம், தலைமை முதலியவை வீரர் தொல்வடிவங்களில் இடம்பெற்றன. இவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே உள்பகுப்பு உள்வியலாளர் கார்ல்யுங் கூட்டு நனவிலி மனத்துக்கும் தொன்மங்களுக்குமுள்ள தொடர்புகளை விளக்கினார்.

வடபுலத்து நெருப்புச் சட்டிக் கதைகளில் தொன்மம் சாரா உடனடி வாழ்க்கை அனுபவங்களே மேலோங்கியிருந்தன. பாட்டிமார் கடினமான உடலுழைப்பின் வழியாக முதிர்ச்சியை அடைந்தவர்கள். உடல் உழைப்பின் பெண் வடிவத் தெய்வமாக “கொத்தி” என்பவள் அமைந்திருந்தாள். ஆறுமுக நாவலர் முன்னெடுத்த வேதாகம வழிபாட்டுச் செயற்பாடு பெருமளவிற்கு கொத்தி வழிபாட்டை இல்லாமற் செய்துவிட்டது.

பாட்டிமார் இணக்கிய நெருப்புச்சட்டிக் கதைகளில் சங்கடங்கள் பிரச்சினைகள் எழுகையில் கொத்தி வந்து உதவி செய்தலும் இடம்பெற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அந்நிலையில் கதையாக்கம் நடப்பு நிலையிலிருந்து கற்பனை என்ற மூன்றாம் காரணியின் மிகையோடு சங்கமித்தல் உண்டு.

வகை மாதிரிக்கு ஒரு நெருப்புச் சட்டிக் கதை வருமாறு. இது கதையின் சுருக்க வடிவம்.

பெரிய ஆலடிப்பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பெண் பிரசவ வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கார்த்திகை மாத இரவு நேரம். தூறல் மழை நீடித்திருந்தது. ஊர்க் கோடியில் உள்ள மருத்துவிச்சியை அழைத்து வருவதற்கு ஓடினார்கள். மருத்துவிச்சி வந்தாள். உடனடியாக இரண்டு மூலிகைகளைக் கொண்டு வரும்படி சொன்னாள். மழைத் தூறல் இருளில் மூலிகை பறிப்பதற்கு வீட்டில் உள்ளவர்கள் நாலாபக்கமும் ஓடினார்கள். ஒவ்வொருவராகத் திரும்பி வந்தார்கள். ஒருவரது கைகளுக்கும் குறித்த மூலிகைகள் கிடைக்கவில்லை. பெண்ணோ பிரசவவலி தாங்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்...

இவ்வாறு சிக்கலும் அவாவும் அவலமும் மிக்க புனைவுச் சூழலில் கதை சொல்லுவதை நிறுத்தி விடுதல். நெருப்புச் சட்டிக் கதைகளின் ஒரு சிறப்புப் பண்பு. கேட்பவர்கள் ஆவலோடு கதையைத் தொடரும் படி வேண்டுவார்கள்.

கதை தொடர்ந்தது...

அவ்வேளையில் அயல் ஊரிலிருந்து ஒரு பெண்

தலைச் சமையுடன் தூறல் மழையில் நனைந்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள். பெரிய ஆலடி வீட்டின் முன்பலர் அல்லலுடன் துடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

வீட்டினுள்ளே சென்று அவள் பிரசவம் பார்க்கத் தொடங்கினாள். தான் கொண்டு வந்த கடகத்திலிருந்து மாத்திரைகளை எடுத்து துடிக்கும் கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்தாள். சிறிது நேரத்தில் பிரசவம் சுகமாக நிகழ்ந்தது...

அவள் சென்று விட்டாள்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பாட்டி இரண்டு சந்தேகங்களை எழுப்பியதாக கதை கேட்ட முதியவர் கூறினார்.

ஒன்று குறித்த நேரத்தில் வந்த மருத்து விச்சியைக் கொத்தி தான் அனுப்பி வைத்தாள் என்பது மற்றையது கொத்தி தான் மருத்துவிச்சியாக வந்து பிரசவம் பார்த்தாள் என்பது அவ்வாறு சிந்தனைக் கிளறலோடு கதை நிறைவடையும்.

அது கதையின் சுருக்க வடிவம். பாட்டி கதை சொல்லும் பொழுது பெரிய ஆலடிக் குடும்பத்தின் தொழில் முறைகள், அவர்கள் எதிர்நோக்கிய கஷ்டங்கள் குறித்த பெண்ணின் திருமணத்தின் போது ஏற்பட்ட இடையூறுகள் முதலாம் கதைப் புலங்கள் விரித்துரைக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நடப்பு வாழ்க்கையும், கொத்தியும் தொடர் பானவை நெருப்புச்சட்டிக் கதைகளிலே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. “கொத்தி” என்ற கிராமிய வழிபாட்டுத் தெய்வத்துக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் உள்ளன. ஒன்று கருணையும் பாசமும் மிக்க கடவுளாக அவனைக் காணுதல். மற்றையது கோபமும் கோரமும் குற்றம் செய்பவர்களைத் தண்டிக்கும் தெய்வமாகவும் காணுதல்.

கொத்தியை நினைவு கூரும் இடங்களும், சின்னங்களும் நாட்டார் கதைகளும் இன்று அருகி வருகின்றன. சுன்னாகம் பிரதேசத்தில் “கொத்தி ஆலடி” என்ற இடம் இன்றும் நிலை பெற்றுள்ளது.

வடபுலத்து நெருப்புச் சட்டிக் கதைகள் தொடர் பான மேலும் பல தகவல்கள் “புனை கதையியல்” என்ற நூலிலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து இந்து மன்றச் சஞ்சிகை ஒன்றிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

நாட்டார் இலக்கியங்களைத் தொகுத்த முயற்சியில் சமநிலை அற்ற பண்பு காணப்படுதலையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுப்பதில் கவனம் செலுத்திய அளவுக்குக் கதைகளைத் தொகுப்பதிலே இந்நாட்டுத் தமிழ்ச் சூழலில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. அந்நிலையில் நாட்டார் கதைகள் என்றதும் தென்னாலி இராமன் கதை களையே மாணவர் குறிப்பிடத் தொடங்கி விடுகின்றனர்.

கதை சொல்லும் பாட்டிமார் கிழக்கு மாகாணத்திலும், மலையகத்திலும் இருந்தமைக்கச் சான்றுகள் உள்ளன. அப்பிரதேசங்களிலும் நாட்டார் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்ட அளவுக்குக் கதைத் தொகுப்பில் ஊன்றிய கவனம் செலுத்தப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிதாக ஒரு கல்யாணக் காட்சி நாடகம், சாரதா பார்த்துக் கொண்டிருக்க அந்த வீட்டில் களை கட்டி அரங்கேற இருந்தது. இதற்கு முன் பெரியக்காவின் கல்யாணத்தையே முதன் முதலாகப் பார்த்த ஞாபகம் அலைகழிக்கும் ஒளிச் சுவடுகளோடு ஒரு மாயக் கனவின் நிழல் வெளிப்பாடுகளாய் அடிக்கடி அவளுள் வந்து போகும். அதை நிஜமென்றே நம்ப முடியாத நிலையில் மீண்டும் மனதை ஊடறுக்கும் துருவப் போக்கான ஒரு காட்சி நிழல் இரண்டாவது அக்கா மஞ்சரியின் இந்தக் கால் விலங்குக் கல்யாணம்.

மிகவும் நம்பகத் தன்மையோடு சாரதா நினைவு கூர்ந்தாள். உயிரின் இருப்பி லிருந்து விழிப்புணர்வு பெற்று எண்ணங் களால் சூழ்ந்த மனமே இல்லா தொழிந்தது போல் பார்க்கும் போது இந்தக் கல்யாணச் சிறை வருவதையொட்டி இவ்வளவு களிப்புக் கடலில் மிதக்கிற தேவை அக்காவுக்கு ஏன் வந்ததென்று புரியாமல் அவள் மிகவும் குழம்பிப் போனாள்.

பாவம் இந்த அக்கா எனக்கு மறு துருவம் அவள் சுயாதீனமாக அவளுக்கு ஒன்று மட்டும் தான் பிடிபடும் புற அழகின் ஒளிர்விலேயே அதிக பிரமை கொண்டு அலைகிற வெளிப் போக்கு மனச் சிந்தனை வட்டத்தின் சிறைக் கைதி போன்ற துருப் பிடித்த இருப்பு நிலை அவளுடையது. அவள் தான் என் செய்வாள்? வாழ்க்கை அவளை வளர்த்த விதம் அப்படி.

வாழ்க்கையென்று சொல்வதும் தப்பு. நானும் அதன் நிழலைக் குடித்து அல்லது கண்டு வாழ்பவள் தானே. அந்த நிழலோடு ஓடாமல் நான் மட்டும் சிதாசா ஒளியில் கரைந்து போவது போல, விழிப்பு நிலை கண்டு தேறிய உயிர் தரிசன உண்மை யொளி கண்டு கரையொதுங்கி நிற்க முடிந்ததே இது எதனால் வந்தது? ஒரு வேளை அப்பா அடிக்கடி ஆத்மார்த்தமாகச் சொல்லி வருகின்ற வேத வார்த்தை களை ஆழமாக மனம் கிரகித்துக் கேட்டதன் பலனோ இது? நான் அறிவுக்கு இல்லை உயிர் வெளிச்சமான அன்புக்கு அதை முன்னிலைப் படுத்தி வாழ்கிற அழியாத பெருமை எனக்கு அக்கா நீ எதற்கு? கொஞ்சம் வாய் திறந்து தான் சொல்லேன்.

ஊகும் அவளிடம் பேச்சையே காணோம் எதனால் இந்தத் தொலைதல்? ஓ! கல்யாணம் பற்றிய அதீத கனவு மயக்கம் மட்டுமல்ல அவளுக்கு. தான் மிகப் பெரிய அழகியென்ற தற்பெருமிக தலைக் கனமும் அவளுடமுண்டு. தான் நடிகை பத்மினி

மாதிரி என்று யாரோ சொன்னதாக அடிக்கடி கதை அளப்பாள். உண்மையில் அவ்வளவு அழகு தான் அவள். தங்கப் பதுமை மாதிரி உடலளவில் பூரண ஒளி கொண்டு பிரகாசிக்கும் தன்னை மண்ப்பதற்காகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தேவர்களே வானில் கண் விழித்துக் காத்திருந்து தவம் கிடப்பதாக அவள் நினைப்பு. அந்த அழகுக்காகவே அவளின் இருப்பு நிலையெல்லாம். இருக்கட்டும் அவள் பெருமையுடன் வீற்றிருக்கிற அந்த சிம்மாசனம் அவளுக்கு வெற்றியைக் கொண்டு வர வேண்டுமென சாரதா பிராத்தித்தாள்.

சாரதாவுக்குத் தெரியும் அக்கா மஞ்சரி மனசளவில் ஓர் ஆனோடு இணைகிற மிதமான சுகத்தை மட்டுமே அளிக்கிற அதீத கற்பனை மயக்கமான காட்சிகள் குறித்து இன்பமயமான கனவு களைக் காண நேர்ந்தது, உண்மையில் அவள் தவறல்ல அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமான ராதையின் கண் நிறைந்த காட்சி தரிசனமான கல்யாணத் திருவிழாவைக் கண்டதன் மிக மோசமான ஒரு பின் விளைவே இது. ராதைக்கும் அவள் வயது தான். நெருங்கிய உறவும் கூட. பருவம்

ஒரு சக்திய தேவதையின் தரிசன ஒளியில் சரியும் ஒரு நிழல் கோலம்

■ ஆனந்தி

வந்த பிறகு அவர் களுக்கு வீட்டில் கட்டுப்பாடு அதிகம் உறவின ரிடையே நடக்கும் பெரும்பாலான கல்யாணங் களுக்குப் போய் மகிழ்ச்சி கொண்டாட அப்பா என்றைக்குமே அவர்களை அனுமதித்ததில்லை.

மாறாக ராதையின் வீடு பக்கத்தில் இருந்ததால் அவளின் கல்யாணம் நடக்கும் போது அப்பாவின் மனப்பூர்வமான சம்மதத்துடன் அவர்களும் வர நேர்ந்தது. அதைப் பார்ப்பதில் அதிகளவு மகிழ்ச்சி கொண்டாடியவள் மஞ்சரி ஒருத்தி மட்டும் தான். பார்க்க நினைத்தாளோ? தன்னைக் காட்ட நினைத்தாளோ/ பார்ப்பதை விட சிதறிய அவள் மனக் கோலம் ஒரு அழகு தேவதையாகத் தன்னைக் காட்டி விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதிலேயே அதிக முனைப்போடு செயல்படத் தொடங்கியிருப்பதாய், சாரதா தனக்கேயுரித்தான அறிவு விழிப்புடன் கூடிய இயல்பான கருணை மனதுடன் நினைவு கூர்ந்தாள்.

அன்றைக்கு அவள் அலங்கார ஒப்பனைகள், ஒரு சினிமா நடிக்கையின் பாணியிலேயே, நிலை கொண்டு மிளிர்வதாக சாரதா உணர்ந்தாள். இந்த அழகு மட்டும் தான், வாழ்க்கையை உச்சத்துக்குக் கொண்டு போய் தன்னைக் களிப்புக் கடலில் மிதக்க வைக்கப் போதுமானதாய், அவளுக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும். அதன் பொருட்டு அந்த அழகை ஆராதனை பண்ணித் தன்னை வழிபட்டு வணங்க, ஒரு மனிதனல்ல, ஒரு தேவ புருஷனே தனக்கு வந்து மாலையிட விண்ணிலிருந்து இறங்கி வரப்போவதாய் அவள் கனவுகள் காண்பதை, அவள் உயிரின் ஒளி வெளிப்பாடாய் முகமெங்கும் களை கட்டி நிற்பதை, நிஜம் மறந்து போன ஒரு காட்சி வெறுமையாகவே சாரதாவால் உணர முடிந்தது.

அக்காவுக்கு வாழ்க்கையை மேலோட்டமாகக் கனவு காண்பதற்கு, இது தான் உகந்த தருணம். ஏனென்றால் அவள் கண் முன்னால், அப்படியான காட்சி நிழல்கள்.. உணர்ச்சிகளைச் சிதறடிக்கும் இந்தக் கல்யாண மேடை. இதில் ஒளி கொண்டு மிளிரும் ராதையின் முகம். ஓர் ஆணின் அருகாமையில் அவள் என்னமாய் பிரகாசிக்கிறாள். அது மட்டுமா? அவள் கண் கொண்டு பார்த்திருக்கப், பூட்டிய அறைக்குள் உலகையே மறந்து அவர்கள் சல்பாப லீலை புரிவதை நேரில் கண்ட பிறகு, அவள் நிலை என்ன? அப்போ தெல்லாம் அவர்களுடைய காலத்தில் கல்யாணமென்றால், நாலைந்து மாதங்களுக்கு முன்பே, வீடு களை கட்டத்தொடங்கிவிடும் . அதுவும் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் கிராமத்தில் நடக்கிற கல்யாணமென்றால், பெரிய எடுப்பில் வீடே விழாக் கோலம் கண்டிருப்ப தாய், மனம் பிரமை கொள்ளும். இந்த நிழல் விட்டுத் தெறிக்கும் நிகழ்காலச் சங்கதிகள், குறித்து, சாரதாவைப் பொறுத்தவரை உணர்ச்சி பங்கமுற்றுத் தடுமாறும், சலன மனம், என்றைக்குமே அவளுக்கு வந்ததில்லை.

மஞ்சரியோ தனது இந்த உண்மை இருப்பு நிலைக்கு மாறாகக், சலன அலைகளினுள் அள்ளுண்டு போகும் சிறு துரும்பு போல, இப்போது ராதையின் கல்யாணதிற்குப் பிறகு, இன்னும் மனம் அடங்காதவ ளாய் உணர்ச்சி கொந்தளிக்கும், அகவிழிப்பு முற்றா கவே சிதைந்து தடுமாறும் அவளின் நிலை. உயிர் ஒழிந்து போன இருட்டு ஜடமாய், அதை எதிர

கொள்ள நேர்ந்த பாவத்தை, மனம் வருந்தி உள் வாங்கியவாறே, சாரதா அவள் தோளில் கை போட்டு அணைத்தவாறே, குரலில் சூடேறாமல் மிருதுவாக அன்பு குழைந்து கேட்டாள் ஒரு நான்.

“மஞ்சரியக்கா நான் ஒன்று கேட்பன் கோபிக்க மாட்டியே?”

“நீ அப்படியென்ன புதிசாய்க் கேக்கப் போறாய்? நான் ஏன் உன்னைப் போல இல்லை? உன்னை மாதிரி சாமியார் வேஷம் போட நான் ஆளில்லை. அதுக்கு வேறை ஆளைப் பார். இப்ப அதைத் தானே நீ கேக்க வாறாய்?”

“நான் அதைக் கேக்க வரேலை... நான் நானாகவே இருந்திட்டுப் போறன். என்ரை கவலை இப்ப அதில்லை. உனக்குள்ளே ஏதோ சங்கதி வெறிச் சோடியிருக்கு.. ஏதோ ஒன்று உன்னைக் கடுமையாய் பாதிச்சிருப்பதாய், என்ரை உள்ளுணர்வு சொல்லுது. அது என்ன என்று தான் இப்ப நான் கேக்கிறன்.”

“ஐயோ சாரு! அதை என்னெண்டு நான் வாய் திறந்து சொல்லுறது? ஆனால் சொல்லாமல் இருக்க முடியேலை, ராதையின் நாலாஞ் சடங்குக்குப் போய் வந்த பிறகு, எனக்கு மனசே சரியில்லை. ராதை மாதிரி எனக்கும் வேணும். அவ மட்டும் அறைக்குள் அந்த ஆளோடு கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு சரச லீலை புரிகிறதைப் பாக்க, இல்லை அவையள் காதல் ரசம் தரும்பிச் சிரிக்கிறதைக் கேக்க, எனக்கு உடம்பெல்லாம் ஏதோ செய்யுது.. கை கோர்த்துக் கொண்டு, றோட்டிவை வெட்கமில்லாம் ஜோடி போட்டுக் கொண்டு அவையள் போறதைப் பார்த்தால், எனக்கு வயிறு பற்றி எரியுது. போய் அப்பாட்டைச் சொல்லு. இது ரொம்ப அவசரமாய் வேணும் எனக்கு”

“இப்ப என்ன வேணுமென்று சொல்ல வாறாய்?”

“சீ இது கூட நான் சொல்லித் தான் உனக்குத் தெரிய வேணுமே,” கொஞ்சம் யோசிக்கப் பார் விளங்கும்”

“உன்னைப் போல எனக்கு இந்த மாதிரி யெல்லாம், புத்தி தடுமாறி யோசிக்க வராது. உன்ரை மனசிலை ஓடுறதை ஒரு கற்பனைக் காட்சியாய்க் கூடப் பாக்கிற நிலைமை எனக்கு வராது. வாய் திறந்து நீ தான் சொல்ல வேணும். இப்ப என்ன கேக்க வாறாய்?”

“என்ரை பொங்கிச் சரியும் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய், நான் வானத்திலே இறக்கை முளைச்சுப் பறப்பதற்கு இப்ப என்ரை கழுத்திலே ராதை மாதிரி, ஒரு தாலிக் கொடி அது தான் ஓர் ஆம்பிளைத் துணை” இப்ப வேணும். எனக்கு இது மிக அவசரம். என்னாலை இருக்க முடியேலை ஓடிப் போய்க் கேள் அப்பாட்டை”

“என்ன விளையாடியறியே? மஞ்சரியக்கா இதை நான் போய் எப்படிக் கேக்கிறது?”

“நீ கேக்காட்டால் போ! நான் கேக்கிறன்”

அதன் பிறகு நடந்ததெல்லாம் நம்பவே முடியாத, வெறும் கனவு போல் பட்டாலும், கசப் பான அந்த உண்மையை ஜீரணிக்கவே, சாரதாவுக்கு வெகு நாள் பிடித்தது. மஞ்சரி ஆசைப்பட்டதெல்லாம், வெறும் உணர்வு பூர்வமான தொடுதல் ஸ்பரிசங் களுக்கு மட்டுமல்ல. வெளிப்படையாக ஓர் ஆணோடு ஜோடி சேர்ந்து கொண்டு, உலா வருகின்ற மேல் போக்கான திருமண சுகங்களை எதிர்பார்த்துந்தான், அவருடைய இந்த அசட்டுக் கனவுக் கோலம்... அதோடு முடிந்து போகிறது தான் வாழ்க்கையென்று

நம்பினாளே அவள். அது யார்விட்ட தவறு?

அவளாகத் தேடிக்கொண்ட முடிவல்லவா இது.

அப்பாவின் கழுத்தில் கயிறு போட்டு, அவள் வாங்கிய வரம். இது. வரமா சாபமா என்று புரியாத கேள்விக் கலக்கத் தீ, சாரதாவினுள் நெருப்பாய் பற்றியெரியத் தொடங்கிய காலம்.

“வாழ ஆசைப்பட்டதெல்லாம், போதும், வெளியே வந்து விடு” என்று கூப்பிடுகிற நிலைமையா மஞ்சரிக்கு?. அவள் ஆசைப்பட்டது போல் கல்யாணம் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது என்னவோ உண்மை தான். ஆகா! அன்றைக்கு அவளைப் பார்க்க வேண்டுமே. திருமணக் கோலத்தில் அழகுக் களை கொண்டு பிரகாசிக்கும், ஒரு தேவதை போல் அவள். அவளை மணந்தவன், பெரிய ராஜ வம்ச இளவரசன் மாதிரி. கை நிறையக் காச வரும் பணக்காரப் பெரும் புள்ளி... தூரத்து உறவும் கூட. அவன் பார்ப்பதற்கு மன்மதன் மாதிரி இருந்தாலும், குணத்தால் அன்பு நிலை வரண்டு போன, உயிர் வதை கொள்ளும் காட்டு மிருகம் மாதிரி அவன் என்பது, அவனோடு வாழத் தொடங்கிய கொஞ்ச நாட்களிலேயே, மஞ்சரிக்குத் தெரிய வந்த கசப்பான உண்மை. அதுவும் வட்டிக் கடை நடத்தி, ஈவு இரக்கமின்றிப் பணம் வசூலிக்கும், ஒரு மனித மிருகம் அவன். அவன் வேறு எப்படி இருப்பான்?. அவன் காலடிக்கு வந்து சேர்ந்த புழு மாதிரி, அவன் நிலைமை. அவன் பெரிதாகக் கொண்டாடிய அழகு கூட, அங்கு அவன் வழியில் எடுபடாமல் அவளைத் தோலுரித்து மாலை போடவே அவன் விசுபரூபம் கொண்டு வந்து நிற்பதாய் சாரதா வுக்கு உறைக்கும் போதெலாம், அவன் மஞ்சரிக்கு ஆறுதலாக உயிர் வேதம் கூறித் தேற்றும் வழியறி யாது, அந்த வாயடைத்த மௌனத் தீயில், தானே கருகி ஒழிவது போல, எல்லாம் ஒழிந்து போன அச் சூனிய இருப்பு நிலை அவளுக்கு மட்டும் தான். அதுவே சாகசவதமாகி விட்ட நிலையில், ஒரு சமயம் மஞ்சரி கல்யாணக் களை கலையாத நிலையிலேயே, புகுந்த வீட்டிலிருந்து அழுத முகமாய், அதுவும் ஒற்றை மரமாகத் திரும்பி வந்த நிழற் கோலம், பொறி தட்டும் ஒரு சாபத் தீட்டாக, அவர்கள் மீது வந்து கவிந்தது. அவளை அந்த நிலையில் எதிர் கொள்ளும் திராணியற்றவர்களாய், அவளைப் பெற்றுப் போட்ட பாவத்தை எண்ணி இருளில் திரை போட்டு மறையும் பெற்றோர் போலன்றி, அவள் கண்ணீரைத் துடைக்கும் உயிர் அழியாத ஒரு தெய்வீக தரிசனமாக, சாரதா ஒளி கொண்டு அவள் அருகே போனாள்.

“என்ன மஞ்சரியக்கா இந்தக் கோலம்? அது தான் நான் சொன்னதைக் கூடக் கேக்காமல், கல்யாணம் வேணுமென்று நீ அப்பாவுக்குக் குடுத்த கரைச்சலை நானும் தான் பார்த்தேனே!. அதுக்குத் தண்டனையா உன்னை இந்தக் கோலம்? ஏன்? உனக்கு என்னவாச் சென்று இப்படி வந்து நிக்கிராய்?”

“அதை எப்படியடி சொல்லுறது சாரு? என்னாலை தாங்க முடியேலை மனசாலை மட்டுமில்லை, உயிராலை உணர்வுகளாலை, என்னை அவர் நெருங்கி வாறதேயில்லை. என்னை வெறும் உடம்பு தான் அவருக்கு வேணும். இரவிலை மட்டும் படுக்கைச் சுகம் தருகிற ஒரு வேசி கணக்கில் தான் நான்

அவருக்கு. அவர் வீட்டிலை நான் ஒரு விலங்கு பூட்டின அடிமை மாதிரி யாரும் என்னை ஒரு பெண்ணாய்க் கூட மதிக்கிறேலை. அன்பு இல்லாமல் அவரோடு சேர்ந்து, அவையன் செய்கிற கொடுமைகளே போதும், என்னை உயிரோடு சமாதி வைக்க. இப்ப எனக்கு வாழவே பிடிக்கேலை. அது தான் பிரிஞ்சு வந்திட்டன்.. என்ன சொல்லுறாய் சாரு? என்னைத் திரும்பப் போகச் சொல்ல மாட்டியே?

“இதுக்கு பேசாமல் நான் சொன்னபடி கேட்டு, நீ இஞ்சேயே இருந்திருக்கலாம்.. அப்படி நான் சொல்கிறபோதெல்லாம், எதிர்மறையாய் உன்னிடமிருந்து வாற பதில்களை, இப்ப நான் நினைச்சுப் பார்க்கிறேன். ஏனக்கா? அப்ப நான் கூறினது இவ்வளவும் ஆன பிறகு இந்த நிலையிலை உனக்குச் சரியென்று படுகுதா? எப்பவும் உனக்கு மறுப்புக் கூறுகிற, அல்லது உன்னை உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்துகிற, உன்னை புருஷன் மாதிரி வேறுபட்ட மனோ நிலைக்கு, நான் வந்ததேயில்லை. இன்னும் விளக்கமாய்ச் சொன்னால் என்னை ஒரு வரட்டுச் சாமியார் என்பாயே!. அது கூடப் பொய். இப்படி என்னைப் போல் இருந்தாலே, வாழ்க்கையனுபவங்கள் எதிர்மறையாய் வரும் சமயம் சரிந்து போகாமல், நின்று பிரகாசிக்க முடியுமென்று நம்பித் தான், என்னால் இப்படியெல்லம் பேச மட்டுமல்ல, என்னை வாழ்க்கையே இப்படியொரு தெளிவோடு தான், போய்க் கொண்டிருப்பதாய் நான் நம்புறேன். உண்மையாய்ச் சொல்லப் போனால் வாழ்க்கை குறித்து, நான் எதுக்குமே ஆசைப்பட்டதில்லை. பட்டிலோ பொன்னிலோ, ஆசை வந்ததில்லை. இதுக்கு மேலே போய் நீ ஆசைப்பட்ட மாதிரி, உன்னை அழகை ஆரா தனை செய்யக் கூடிய ஒரு மன்மதனை எதிர் பார்த்து, நீ தவம் கிடந்தியே!. அது போல ஒரு பெண்ணுக்கு வரக் கூடிய கனவுக் கோட்டை கூட, எனக்குள் வந்ததில்லை. இதெல்லாம் சொன்னால் நீ சாமியாரென்பாய். இப்ப என்ன சொல்கிராய்? சொல்லக்கா”

“சாரு என்னை மன்னிச்சிடு! உன்னைப் புரிஞ்சு கொள்ளாமல் போனதற்காக, இப்ப நான் வருந்திறேன். ஒரு வேளை அப்ப நீ சொன்னதெல்லாம், எனக்குள் பிடிபட்டிருந்தால், இவ்வளவு படு மோசமாய் சாத்தான் வாய்க்குள் விழுந்து செத்தொழிஞ்சு மாதிரி, இப்ப நான் வந்து நிக்கிறேனே! அது நேர்ந்திராதென்று சத்திய மாய்ச் சொல்லுறேன். இப்ப நான் நம்புறேன்.” நீ சொல்லுறதையெல்லம் கேக்கிற நிலைமை தான் இப்ப எனக்கு”

“இது போதும் மஞ்சரியக்கா. உன்னைப் பீடித்து வருத்தும் வாழ்க்கை பற்றிய விழுக்காடு களிருந்து,, நீ வெளியேறுவதற்கு இது போதும். இப்பவும் இதை ஒரு சாமியார் நிலையிலிருந்து, நான் சொல்ல வரேலை. துக்கங்களிலிருந்து விடுபட எல்லோருக்கும் இது ஒரு வழி. என்ன மஞ்சரியக்கா? நான் சொல்வது சரிதானே?”

சாரதாவின் அந்த வாய் மொழி வேதத்திற்கே, தலை அசைக்கிற வேகம் மஞ்சரிக்கு.. அப்படி அவள் தன்னை மறந்து தலை ஆட்டும் போது, அவளைச் சூழ்ந்து வருத்தும் அகண்ட வாழ்வு பற்றிய அந்தகார இருளே, அவளை விட்டு முற்றாகவே விட்டொழிந்தது போல, ஒளி சூழ்ந்த அந்த ஒரு கணம்! சாரதாவின் உண்மையொளி அறிந்த இருப்பு நிலைக்கே அது, மகுடம் சூட்டி வணங்குவது போல,, அவளை மெய் சிலிரக்க வைத்தது.

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

ச.முருகானந்தன்

பெண்ணிய சிந்தனைகள் உறைநிலையிலிருந்து இயங்கு நிலையில் எழுகோலம் கொண்ட போது பெண்களின் அரசியல் உரிமை கோரிக்கையும் வலுப்பெற்றது. எனினும் இக்கோரிக்கை நெகிழ்ச்சியாக உள்வாங்கப்படவில்லை. பெண்களின் மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட தோன்றா ஒடுக்குமுறைகளின் தொடர்ச்சியாக அரசியல் கோரிக்கையும் பன்முக உராய்வுகளை எதிர்கொண்டது. கடந்த நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பெண்களின் ஜனநாயக அரசியல் பிரவேசம் உதிரிகளாகவே இடம்பெற்றன. அரசியல்வாதிகளின் குடும்பங்களிலிருந்து மேலேழுந்த அரசியல் பிரவேசம் சில உள்நோக்கங்களை கொண்டதாகவே அமைந்தது. உலகின் முதல் பெண்பிரதமரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் அரசியல் பிரவேசமும் இந்த வகையிலேயே நோக்கத்தக்கது.

அரசர்கள் ஆட்சி செய்த முன்னைய வரலாற்று காலத்தில் கூட ஆணாதிக்க சர்வாதிகார பதவிகளை ஆண்கள் தொடர்வதற்கான ஒரு இடைக்கால நிகழ்வாகவே பெண்களில் முடியாட்சி இருந்தது. மன்னர் இறந்ததும் அவரது வாரிசான ஆண் வளர்ந்து வரும்வரை மகாராணியாக பெண்கள் முடிதடி ஆட்சி புரிந்தனர். எனினும் இது ஒரு தொடர்நிலையாக நீடிப்பதற்கு ஆணாதிக்கம் அனுசரணை வழங்கவில்லை. மார்க்சிய அரசியலிலும் சரி, ஜனநாயக அரசியலிலும் சரி பெண்களுக்கான இடம் இற்றை வரை கிட்டத்தட்ட மறுக்கப்பட்டே வருகின்றது. ஆண்களை விட சற்று அதிகமாக ஐம்பது வீதத்திற்கு மேலான பெண்கள் இருக்கின்ற போதிலும் அவர்களில் அரசியலிலான பதவிகள் வெறும் ஐந்து வீதத்திற்கு சற்று முன்னைப் பின்னதாகவே இருக்கின்றது. புத்தாயிரம் ஆண்டு வரை சில நாடுகளில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கூட இருக்கவில்லை.

பெண்ணியம் பன்முக நிலைகளில் எழுகோலம் கொண்ட போது பெண்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய கோரிக்கைகளும் பரவாலாகி

எழுச்சி கொண்டன. மனிதநேயம் மிக்கவர்களும், மனித உரிமைவாதிகளும் இக்கோரிக்கைகளுக்கு உரமிட்டனர். பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் பற்றிய கோரிக்கைகள் வலுப்பெற்ற போது பல்வேறு நாடுகளிலும் பெண்களுக்கென அதிக இடங்கள் ஒதுக்கும் நிலை தவிர்க்க முடியாதவாறு மேலெழுந்தது. இதன் அறுவடையாக பெண்களின் அரசியல் பங்களிப்பை சகல அரசியல் கட்சிகளும் அதிகரிக்க வேண்டிய சட்ட உருவாக்கமும் கட்டாயமும் ஏற்பட்டது.

முதலாம் அலை பெண்ணியம் மேலெழுந்த காலம் தொடர்பே ஆண்களுக்கு சமமான அரசியல் பங்கு பற்றுதல் பெண்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. எனினும் அது சாத்தியமாக வில்லை. கல்வி, சொத்து என்பவற்றில் செலுத்தப்பட்ட கவனக்குவிப்பு அரசியல் தொடர்பில் இருக்கவில்லை என்பதே யதார்த்தமாக இருந்தது. பெண்களின் கல்வி விருத்தி போதாமலிருந்தமையும் இதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். பெண்களின் குடும்ப சமையற்றொரு காரணம்.

இரண்டாம் அலை பெண்ணிய முன்னெடுப்பில் பெண் விடுதலை, பெண் சமத்துவம், பெண் சுதந்திரம் என்பன பற்றிய கலந்துரையாடல்கள், பெண்கள் மீது செலுத்தப்படும் வன்முறைக்கு எதிராக குரல் கொடுத்த அளவுக்கு பெண்ணின் அரசியல் பிரவேசம் மேற்தட்டு பெண்களிடமிருந்து ஆரம்பமானது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. தமிழர் மத்தியில் பெண்ணிய விழிப்புணர்வு பரவலாக தோன்ற ஆரம்பித்தமையும் இந்தகால கட்டத்திலேயே ஆகும்.

பெண்ணிய சிந்தனையில் மூன்றாவது அலை கடந்த நூற்றாண்டில் இறுதிக் காலங்களில் நிகழ்ந்ததாக பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா குறிப்பிடுவார். பெண்கள் தரம் அடிமையுற்றிருந்த நிலையை உணராமலிருந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டதும், பெண்ணியச் சிந்தனைகள் பரவலானதும் இந்த காலகட்டத்தில் தான். தாயக பூமியில் தமிழர் பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒடுக்கு முறை யுத்த காலத்தில் பெண்கள் பெரிதும்

எழுச்சியுற்றனர் எனலாம். போராளிகளாக பெண்கள் இணைந்தமை பெண்ணிய சிந்தனை பரவலாக்கலில் ஏற்படுத்திய வகிபங்கை மறுக்க முடியாது. மேல் நடுத்தர வர்க்கத்தினருடன் மட்டுப்பட்டிருந்த பெண்ணிய விழிப்புணர்வு தொழிலாள மற்றும் விளிம்பு நிலை பெண்கள் மத்தியிலும் ஊடுருவ ஆரம்பித்தது. இந்த காலகட்டத்தில் தான். பன்மை நிலையினரையும் பெண்ணியம் உள்வாங்கிக் கொண்ட போது பெண்களில் அரசியல் உரிமை பற்றிய சிந்தனைகளும் வலுப் பெற்றன. மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்களிடமிருந்த பெண்ணிய சிந்தனைகள், சமூக அடுக்கமைவின் கீழ் நிலையில் இருந்த வறிய மற்றும் சாதிரீதியாக ஒடுக்கப் பட்ட பெண்கள் மத்தியிலும் துளிர்க்க ஆரம்பித்தது.

பெண்களின் கல்வி மற்றும் பதவிநிலை மேம்பாடு பெண்களை இன்னொரு தளத்திற்கு கொண்டு சென்ற போது எல்லா மட்ட பெண்களும் பெண் விடுதலைக்கு குரல் கொடுக்கும் நிலை சாத்தியமானது. சாதியத்தின் வேக்காட்டை சற்று தணித்ததில் தமிழரின் விடுதலைக்கான போராட்டமும் பங்களித்தது. இந்த காலப் புத்தாயிரம் ஆண்டுகள் ஆரம்பிக்கச் சில வருடங்கள் முன்னதாக பெண்ணியம் தொடர்பான சிந்தனைகளும், கருத்தியல்களும் தமிழ் துழலில் வளர்ச்சியுற்றமைக்கு பெண்களின் உயர் கல்வி அறுவடையும். இதனால் கிட்டிய பதவி நிலைகளும் வீட்டுக்குள்ளே இருந்த பெண்ணை முற்றாக வெளியுலகுக் கொண்டு வந்தது. பெண்ணிய வினைப்பாட்டியல் குறுகிய எல்லைகளைத் தாண்டி மத்திய தரப் பெண்களையும் உள்வாங்கியது. இவ் எழு குழாத்தினரின் பங்காற்றல் தொழிலாள மற்றும் விளிம்பு நிலை பெண்கள் வரை பெண்ணியம் விரி வடைந்து பயணிக்க வழிசமைத்தது. போர்க்காலத்தில் நாம் அனைவரும் தமிழர் என்ற உணர்வு எமது மக்களை இணைத்த போது பெண்ணியம் சார்ந்த கருத்தியல்களை போராளி அமைப்புகளும் ஏற்றுக்கொண்டு பெண்ணிய முன்னெடுப்புக்களுக்கு பலவகையில் அனுசரணையாக இருந்தன. இதே சமயம் போர்ப் பிரதேசங்களில் பணியாற்றிய வலிந்துதவு தன்னார்வ நிறுவனங்களும் பெண்ணிய செயற்பாடுகளுக்கு ஊக்கமளித்தன.

இந்தக் காலகட்டத்தில் களம் கண்ட இளைய தலைமுறைப் பெண்கள் சைக்கிள் மாத்திரமன்றி கனரக வாகனங்களை ஓட்ட ஆரம்பித்தமையும், ஆயுத மேந்தி போர் புரிந்தமையும் ஆண்களுக்கு நிகராக சமமாக இணைந்து நின்று செயற்பட்டமையும் பெண்களை இன்னொரு படிநிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. எமது பெண்களைப் பொறுத்தவரை மூன்றாம் அலையாக இக்கால கட்டம் அமைந்தது. மரபுக்கு மாறான பல ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகள் ஏற்பட்டதும் இந்த காலகட்டத்தில் தான் எனலாம்.

பெண்கள் தொடர்பாக காலம் காலமாக தொடர்ந்து வந்த ஆணாதிக்க மாயைத் தோற்றப்பாடுகளின் புலக்காட்சிகளும் மாற்றம் காணத் தொடங்கியதும் இந்தக் காலத்தில் தான் எனலாம். பெண்களின் பன்முக செயற்பாடுகளில் பல எழுத்தாளர்கள் உருவானதும் இந்த கால கட்டத்தில் தான். இசை, நடனம், நாடகம் என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி பெரும்

எண்ணிக்கையில் பெண்கள் பேனா பிடிக்க ஆரம்பித்ததும் இந்த கால கட்டத்தில் தான். ஒரு கையில் துப்பாக்கியுடன் இனவிடுதலைக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த பெண்களில் கணிசமானோர் மறுகையில் பேனா ஏந்தி பெண்விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்தனர். பெண்ணை பேதை, இயலாதவள் என்ற கருத்தியலின் புலக்காட்சி உடைவு ஏற்பட்டது. பொற்காலமாக அமைந்தது. உலக பெண்களுடன் இணைந்து பயணிக்கும் நிலைக்கு எமது பெண்களும் உயர்வு கண்டனர். பல இடையூறுகளையும், எதிர்ப்பலைகளையும் கடந்து மூன்றாம் அலை பெண்ணியம் உயர் நிலையை எட்டிய இக்காலம் மகத்தானது.

பெண்கள் வாழ்வில் பல முன்னேற்றகரமான நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றாலும், பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் போர் முடிந்த பின்னரும் அதிகரித்துச் செல்வது பெண்ணிய நம்பிக்கைகளை சிதற வைப்பதாக உள்ளன. இன்னொரு புறம் உலகளாவிய ரீதியில் முகிழ்ந்த நாலாம் அலை பெண்ணிய மாற்றங்கள் எமது பெண்கள் மத்தியிலும் விரிவாக்கம் பெறத் தவறவில்லை என்பது ஆறுதலளிக்கிறது. நவீன தொடர்பாடல் செயற்பாடுகளும், எண்ணிம புரட்சியும் எமது பெண்கள் பலரின் பெண்ணிண வெளிப்பாடுகளை பதிவு செய்ய பெரிதும் உதவு வதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இதன் இன்னொரு எதிர் வினையான கருத்தாடல்களை ஆணாதிக்கவாதிகள் நிகழ்த்துகின்றனர்.

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசத்தை அதிகரிக்கும் முகமாக குறைந்த பட்ச வேட்பாளர்களாக ஒவ்வொரு கட்சியும் 25 வீதமான பெண்களை உள்ளடக்க வேண்டும் என்ற சட்டம் தற்போதைக்கு ஆறுதலான விடயம். எனினும் தெரிவு செய்யப்படும் பெண்களின் எண்ணிக்கை 25வீதமாக இருப்பதை ஒவ்வொரு கட்சியும் உறுதிப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். நேரடி வட்டாரங்களில் தற்போதைய ஆணாதிக்க நிலையில் பெண்கள் வெல்லும் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கும் சாத்தியமுண்டு. இதைக் கருத்திற் கொண்டு பெண் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரித்து, உறுப்பினர்களில் 25 வீதமாக பார்த்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு கட்சியினதும் கடமையாகும். பெண்களின் குடும்ப வேலைப் பழுவும் ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் காலம் காலமாக கட்டமைக்கப்பட்ட பணிகளும் அவள் குடும்பத்தை விட்டு வெளியே வந்து பணியாற்றுவதை மட்டுப்படுத்தும் காரணிகளாக உள்ளன. இதனால் பெண்களில் பலர் நேரடி அரசியலில் ஈடுபடுவது குறைவாக உள்ளது.

இன்னொரு புறம் அரசியல் என்பது வன்முறை மிக்கதாக இருப்பதும் பெண்களின் அரசியல் பங்காற்றலைப் பற்றி ஆணாதிக்க அரசியல்வாதிகள் பேசினாலும் அவர்களில் கணிசமானோர் பெண்கள் அரசியலுக்கு வருவதை விரும்பவில்லை. அரசியல் வாதிகள் மட்டுமன்றி கணவன் மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களும் கூட விரும்புவதில்லை. இதனால் தானோ என்னவோ அரசியலுக்குள் வரும் பல பெண்களும் கணவனை இழந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். போர்க்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற பெண்களின் அரசியல் வீரியம் இன்று இல்லை எனலாம். முதலில் பெண்கள் அரசியலுக்குள் வருவதை பெண்கள் ஆதரிக்க வேண்டும்.

வாகரைவாணனின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் - ஓர் நூலாய்வு

பொ.நிலாந்தினி

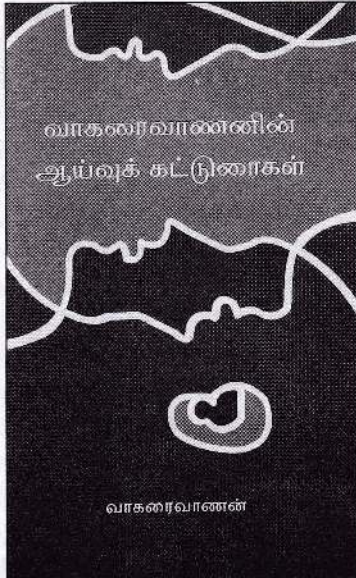
“ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு புத்தகத்தை தொடக்கி வைக்கிறான், வாசகன் அதனை முடித்து வைக்கிறான்” என்ற சாமுவேல் ஜான்சனின் கூற்றுக்கு இணங்க ஒரு ஆய்வாளன் தனது உள்ளக் குமுறல்களையும் சமூக நலன்சார் கருத்துக்களையும் பொது நலன் கருதி இரவு பகலாக தனது சிந்தைவழிப் போராட்டத்தினூடாக நூலாக வடிவமைக்கின்றான். அவ்வகையில் தான் வாகரைவாணனின் ஆய்வு நூல்களும் அமைகின்றன. குறிப்பாக தமிழ் மொழியின் மீதும் தமிழர் வரலாற்றின்மீதும் கொண்டிருந்த அத்தபற்றுக் காரணமாக வயது முதிர்ச்சியையும் பொருட்படுத்தாது தொடர்ச்சியான ஆய்வு நூல்களின் வாயிலாக வாசகர்களோடு பேசுகின்றார் நூலாசிரியர். அவ்வகையில் இவரது மற்றுமொரு இலக்கியப் படைப்பாக அமைவது “வாகரைவாணனின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்” என்ற நூலாகும். இந்நூல் பற்றிய ஆய்வுக் கண்ணோட்டமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நூலாசிரியர் பல்கலைக்கழகத்தினை சாராமல் தனியொருவராக நின்று, தனது ஆய்வு முயற்சிகளில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருபவர். அத்தோடு ஒரு துறையில் மாத்திரம் நின்றுவிடாமல் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை எனப் பல்துறைகளிலும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வருபவர். தனது ஆர்வத்திறமையினால் ஆய்வு நிறுவனங்கள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையை தன் நேரத்தையும் சொந்த பணத்தையும் செலவு செய்து ஈடுபட்டு வருபவர். இத்தகைய ஆளுமை நிறைந்த இவரின் நூல், வாகரைவாணனின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எனும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

இவர் சிறுவயதிலே தமழைப் பெரிதும் நேசிக்கத் தொடங்கியதாலும், அந்த சினேகம் இன்று முதிர்ந்த வயதிலும் தொடர்வதாலுமே இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ச்சியாக எழுத முடிந்ததாக நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் நூலாசிரியர் உரையில் குறிப்பிடும்போது, 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழ் நாட்டில் ஊர் ஊராக அலைந்து திரிந்து செல்லுக்கும் கரையானுக்கும் இரையாகிக் கொண்டிருந்த பனை ஓலைஏடுகளைத் தேடி எடுத்து அவற்றை பக்குவமாக நுணுகி ஆராய்ந்து பல்வேறு சிரமங்களுக்கிடையே அச்சகூடங்களில் பதிப்பித்து நூலாக வெளிக்கொணர்ந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்களான சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர் ஆகியோரை நினைத்துப் பார்க்கையில் இன்றைய நூல் ஆக்கங்களும் வெளியீடுகளும் மிக மிகச் சாதாரணமாகவே தோன்றுகின்றன எனத் தன்னுடைய தன்னடக்கத்தை வெளிப்படுத்தி உரையினை ஆரம்பிப்பது அவருக்குரிய தனித்துமான சிறப்பினைக் காட்டுகின்றது.

யாழ், புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி உயர்தரப்பிரிவு(1992) மாணவர்களின் வெளியீடாக இந்நூல் அமைகின்றது. அத்தோடு புத்தத்தினால் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட யாழ், புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் அருட்திரு.பிரான்சில் யோசப் அடிகள் அத்தோடு அப்பாடசாலை உயர்தரப்பிரிவு(1992) மாணவராயிருந்த அருட்திரு திரு.நிஹால் ஜிம்பிறவுண் அடிகள் ஆகியோருக்கு நூலினை ஆசிரியர் சமர்ப்பிக்கின்றார்.

இந்நூலானது மொழியியல், தமிழர் வரலாறு - பண்பாடு என இரண்டு

நூல்:
வாகரைவாணனின் ஆய்வுக்
கட்டுரைகள்
ஆசிரியர்: வாகரைவாணன்
விலை: 350/-

தொகுப்புக்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. மொழியியல் தொகுப்பில், பிற மொழிகளில் வழங்கும் தமிழ் மொழிச் சொற்கள், மட்டக்களப்பு பிரதேசச் சொற்கள் Dialects ஓர் ஆய்வு, சொல்லாய்வு உறுதிப்படுத்தும் மட்டக்களப்புத்

தமிழரின் தொன்மை, சரசுவதி, லட்சுமி, பார்வதி என்னும் பெயர்களும் அவற்றின் விளக்கங்களும், மட்டக்களப்புத் தமிழ், ஆங்கிலச் சொற்களின் உருவாக்கத்திற்கு ஆதாரமான லத்தீன் சொற்கள் என ஆறு கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியதாக அமைகின்றது. இக்கட்டுரைகள் மொழியியல் ரீதியில் சொற்களை ஆராய்கின்றன. சொற்களின் அடிகளை ஆராய்ந்து அதனூடாக பல உண்மைகளை வரலாறு சிதைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இக்காலப்பகுதியில் தமிழரின் வரலாறு எப்படி இருந்தது என்பதை வாகரைவாணனின் மொழியியல் ஆய்வானது மிக அழகாக எடுத்தியம்புகின்றது.

இரண்டாவது தொகுப்பான தமிழர் வரலாறு-பண்பாட்டிலே மொத்தமாக 12 கட்டுரைகள் இடம் பிடிக்கின்றன. இக்கட்டுரைகள் தமிழரின் பண்பாடு வரலாற்றைக் கூறுவனவாக அமைகின்றன. இவரது முதலாவது கட்டுரையான "பிற மொழிகளில் வழங்கும் தமிழ் மொழிச் சொற்கள்" என்ற கட்டுரையிலே தமிழ் மொழியே முதல் வந்த மொழி என்றும் அதனை அடி யொற்றியே ஏனைய மொழிகளில் (தமிழ்) இதன் கலப்பு ஏற்பட்டது என்பதனை பல ஆய்வாளர்களது குறிப்புக்கள், நூல்கள், தொல்லியற் சான்றுகளினூடாக தனது ஆய்வின் முழுமையை அகலப்படுத்தியும் ஆழப்படுத்தியும் காட்டியுள்ளார். குறிப்பாக உரோமர், கிரேக்கர் என்பவரோடு தமிழர் கொண்டிருந்த வாணிப உறவின் காரணமாக அம்மக்களின் மொழியிலும் லத்தீன், கிரேக்கம், பிரெஞ்சு, ஆங்கில மொழியிலும் இடம் பிடிக்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழரின் தொன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றமையைத் தெளிவுபடுத்து கின்றார்.

இவரது இரண்டாவது கட்டுரை "மட்டக்களப்பு பிரதேசச் சொற்கள் Dialects ஓர் ஆய்வு" என்பதாக அமைகின்றது. இக்கட்டுரையிலே ஒரு பிரதேசத்திற்குத் தனித்துவமான வட்டாரச் சொற்களின் முக்கியத்து வத்தையும் அது பிரதேசத்திற்குப் பிரதேசம் வித்தியாசப் படும் தன்மையையும் அழகாகத் துல்லியமான மொழி நடையில் நகர்த்திச் செல்கின்றார். குறிப்பாக "நான் தோறும் மக்கள் நாவில் நடமாடும் இச்சொற்களே ஒரு மொழியின் வாழ்வுக்கும் வளத்திற்கும் வழி சமைப்பவை. நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ்மொழி உயிர்ப்போடு விளங்குகின்றமைக்கு இதுவே காரண மாகும். இல்லையேல் பிற்காலத்தில் எழுந்த 'மணிப்பிரவாள' வெள்ளத்தில் தமிழ் முழுமையாக மூழ்கியிருக்கும்" எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் பிரதேசமொழிகள் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரதேசத்திற்கு மட்டுமே சொந்தம் என்பதனால் ஏனைய பிரதேசங்களுக்கு அவை அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் அவற்றின் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதில் இடர்பாடு ஏற்படுகின்றது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக "பிறகு" எனும் சொல் அர்த்தத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பயன்படும் "பேந்து" எனும் சொல், திருப்புகல், சுற்றுதல்

எனும் பொருளில் மட்டக்களப்பு தமிழகத்தில் பயன் படுத்தப்படும் "கிறகு" எனும் சொல் ஆகியவற்றை இங்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத் தில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழர் வரலாற்றை மட்டுமின்றி, கலையழகு, கவித்துவம், உவமானம், உவமேயச்சிறப்பு எனும் அணிகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பவை என்பதனை நாட்டார் பாடல், வசந்தன் பாடல், நாட்டுக் கூத்துப்பாடல் என்பவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் பல உணர்த்தும். இதற்குமேல்வரும் பாடல் வரிகள் தக்க சான்றாய் அமைகின்றது.

"வெள்ளைக் கிடா நம்பன்
வீசு கொம்பன் - தாமரையின்
பள்ளத்து வெள்ளாமையைப்
பால் பறக்கத் தின்னுதல்வோ"

ஒருவர் பேசுவதற்கும் முறையான சொற்களை உச்சரிப்பதற்கும் அவரது நாக் கே இயற்கையான கருவியாகின்றது. இதன் காரணமாகவே ஆங்கிலேயர் நாக் கே குறிக்கும் "LINGUA" எனும் லத்தீன் சொல்லை அடியாகக் கொண்டு மொழியினை "LANGUAGE" என அழைத்தார்கள். இது ஒரு மொழியின் உன்னத இடத்தைக் காட்டி நிற்கும் என்கின்றார் ஆசிரியர். மேலும் மட்டக்களப்பு தமிழகத்திற்கென்றே தனித்துவமான சொற்கள் பல உண்டு. அவை அந்த மண்ணின் எழு வானிலும் படுவானிலும் என்றும் நிறைந்து வாழ்பவையாகக் காணப்படுகின்றன. உழவன் வயலில் இறங்கி உழுது, விதைத்து, பயிர்வளர்த்து, அதனை அறுவடை செய்து களத்தில் கதிர்களைக் குவித்து, துடுமிதித்து, நெல்வீடு வந்து சேரும் வரை அவ்வழவன் வாயில் இருந்து வெளிவரும் வார்த்தைகள் அழகும் அர்த்தமும் நிறைந்தவை. அத்தகைய சொற்களில் உட்பட்டி (அரிந்த கதிர்களின் தொகுதி) அவுரி (முக்காலி) வாரி (நல்ல விளைச்சல்) ஆகியவற்றை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டு கின்றார்.

உழவன் போலவே ஆற்றிலும் கடலிலும் தோணி ஓட்டி வலை வீசி மீன் பிடிக்கும் வலைஞன் வாயில் இருந்து வரும் சொற்களும் (அணியம், சவள், முள் அம்பு, தூண்டில்) மட்டக்களப்புத் தமிழரின் செழுமை குன்றாது காத்து வரும். பண்டுதொட்டு செஞ்சொல் வளத்தைத் தனது அணிகலனாகக் கொண்டுள்ள மட்டக்களப்புத் தமிழ் இன்னும் உயிர்ப்புடன் விளங்குகின்றமைக்கு அச்சொல்வளம் நிறைந்து காணப்படும் தமிழர் கிராமப் புறங்களே காரணமாகும். ஏனைய நாடுகள் போன்று மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் நகர்ப்புறங்களும் நாகரிக மயப்பட்டு விட்டமையால் கிராமப்புறங்களே தமிழ்ச் சொற்களின் பழமையும் வளமும் கெடாது காக்கும் அரண்களாக விளங்குகின்றன. இந்த அரண்கள் இருக்கும் வரை மட்டக்களப்புத் தமிழ் வாழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சொல்லாய்வு உறுதிப்படுத்தும் மட்டக்களப்புத் தமிழர் தொன்மை என்னும் கட்டுரையிலே ஓர் இனத்தின் தொன்மையை அவ்வினம் தொடர்பான அகழ்வாய்வுக் கண்டுபிடிப்புக்கள், கல்வெட்டுக்கள், இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றி அவ்வினம் வாழ்ந்த அல்லது வாழ்கின்ற நாட்டின் ஊர்ப் பெயர்கள், மக்கள் நாவில் நடமாடும் பழைய சொற்கள் என்பனவும் உறுதி செய்யக் கூடியது

என்பது ஆசிரியரின் வாதமாக அமை கின்றது. இதற்கு பழந்தமிழ் காலம் என்று சொல்லப்படுகின்ற சங்ககால இலக்கி யப்பாடல்களினூடாக ஒப்பிட்டு பல் வேறு எடுகோள்களை முன்னிறுத்தி அதனை உறுதிப்படுத்துவது வியக்கத் தக்கதாக அமைகின்றது. குறிப்பாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பழந்தமிழ் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் தமிழர்கள் வாழ்ந்தது போல அதே காலப் பகுதியில் (கி.மு.500-கி.பி.200) ஈழம் என்றழைக்கப்பட்ட இன்றைய இலங்கையில் குறிப் பாகத் தமிழர் தாயகமாக வடக்கு கிழக்கு தமிழகத்தில் தமிழர்கள் வாழ்ந்தமையை ஊர்ப்பெயர்களும் இங்கு வழங்கும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அது என்றென்றும் சீரிளமைத் தமிழாக விளங்குவதற்கு மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் தமிழர் வாழ் விடங்கள் கண்போலக் காக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் நிலம் இருந்தால் தான் இனமும் வாழும். மொழியும் வளரும். இவ்வுண்மையை மட்டக்களப்பு தமிழகம் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும் என்பது அதற்கு காலம் இடும் கட்டளையாகும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழர் வரலாறு பண்பாட்டுத் தொகுப்பில், “திருகோணமலை” என்னும்

இடப்பெயர் சொல்லும் இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு எனும் கட்டுரையிலே, ஒரு நாட்டின் பூர்வீக இனமும் அதன் தாய் மொழியும் அந்நாட்டின் வரலாற்று அடையாளங்கள் என்றவகையில் திருகோணமலை எனும் பெயரின் தோற்றத்திற்கு அறிஞர்கள் காரணங்கள் சிலவற்றை முன்வைத்தபோதும், அப்பெயரில் இடம் பெற்றுள்ள “கோண” எனும் சொல் முக்கியமானதாகும். மொழியியல் அறிஞர்களின் ஒருவரும் பேராசிரியருமான க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கோண என்பது “கொண” எனும் பாதகச் சொல்லின் திரிவு என்று கூறி “கொணாமலை” என்பதற்கு “எருதுமலை” என்று பொருள் தருவார். (ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்)

மட்டக்களப்புத் தமிழ் எனும் கட்டுரையிலே. இத்தமிழில் தான் மிகவும் செந்தமிழ் பண்புடையது என்று கமில் சுவெல்பில் (Kamil Zuelbil) 1966ஆம் ஆண்டு தனது கருத்தினை வெளியிட்டார். மட்டக்களப்புத் தமிழ் செந்தமிழாகப் போற்றப்படுவதற்கு ஒரு காரணம் அத்தமிழிலே வடமொழிக் கலப்பு மிகவும் குறைவு (மட்டக்களப்பு மாநாடு நினைவு மலர் - 1976) எனப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் போன்றே மட்டக்களப்பு மண்ணின் தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவரான சுவாமி நடராஜா நந்தா அவர்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழ் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “பழந்தமிழ்ச் சொற்களையே பேச்சு மொழியிற் பாமர மக்களும் கையாள்வதை இங்கு சர்வ சாதாரணமாகக் காணலாம்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதே போன்று கத்தோலிக்க துறவியும் பேராசிரியருமான வண. தனிநாயகம் அடிகளார் மட்டக்களப்புத் தமிழ் பற்றி கருத்தை தெரிவிக்கையில், “மட்டக்களப்புக்குச் செல்லும் வெளிநாட்டவர்க்கு வியப்பூட்டும் வகையில், அங்கு வழங்குவதும், பழங்காலத் தொடர்புடையது மான மொழிச்செல்வம் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது” என்பர்.

ஆரியர்களை முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்துப் புராணங்களின்படி மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய சிவபெருமானின் ஊர்தி எருதுவாகும். (இதன் காரணமாகவே அவர் இடபவாகனன் என்று பக்தர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்). இதற்கமைய எருதினை வாகனமாகக் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலை எனும் கருத்தையே “கொணாமலை” எனும் இருசொற்களும் உட்பொருளாகக் கொண்டிருப்பதை உணரலாம். பின்னர் இதுவே கோணமலை என்று பேச்சுவழக்கில் திரிபுற்று பின் அதனோடு தொடர்புடைய பெளராணிகத்தின் காரணமாக “திரு” எனும் அடைமொழியைப் பெற்றுத் “திருகோணமலை” எனும் வரலாற்றுப் பெயரினை பெற்றதாக ஆசிரியர் கூறி தனது சிந்தையை எம்முன் வைக்கின்றார். மேலும் அவர் கூறுகையிலே மூன்று கோணமாக (திரி - மூன்று) மலை அமைந்திருந்தமையே திரிகோணமலை என அழைக்கப்பட்டு பின்னர் அது திரிந்து திருகோணமலை ஆனது என வேறு சில அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவதனையும் முன்வைத்துள்ளார்.

மேலும் பழமையான செந்தமிழ்ச் சொற்கள் பல மலையாள மொழியில் இருப்பதாகத் தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். அதே சொற்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தாரது பேச்சுத் தமிழிலும் காணப்படுகின்றன என்று இங்கு வந்து சென்ற மலையாள நாட்டு அறிஞர் பலர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் மலையாளத்தின் கலை, பண்பாடு என்பன செல்வாக்குச் செலுத்துவதும் எவ்வித ஆச்சரியத்தையும் தராது. எனினும் மலையாள மொழியில் மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச்சொற்கள் சில இருப்பது மட்டக்களப்புத் தமிழருக்குப் பெருமை தருவதோடு அம்மக்களின் தொன்மையையும் புலப்படுத்தும்.

“ஊர்ப்பெயர் சொல்லும் ஈழத்தமிழர் வரலாறு” என்னும் கட்டுரையிலே ஈழத்தமிழர்களின் ஊர்ப் பெயர்களை அதன் பொருள்பட அழகாகக் எடுத்துக்கூறி தமிழர்களின் வரலாற்று இருப்பின் தனித்துவத்தை ஊர்ப்பெயர்கள் மூலம் முதன்மைப்படுத்தி இருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய மட்டக்களப்புத் தமிழ் சேர நாட்டுத் தமிழ் போலன்றி அதே பழமையோடும் இனிமையோடும் இன்றும் மக்கள் நாவில் நடமாடுகின்றமைக்கு இங்குள்ள தமிழ்க் கிராமங்களே ஏதுக்களாகும் என்பது வெளிப்படையானது. எனவே மட்டக்களப்புத் தமிழரின் தூய்மையும் பழமையும் கெடாது.

“மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் வழங்கும் தொல்காப்பியர் கூறும் பிசியும் முதுமொழியும்” என்ற கட்டுரையிலே இரண்டாயிரத்து ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பழமையுடைய தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூலில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்பன விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோடு உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகியவற்றோடு நாட்டார் இலக்கிய வகைகளான முதுமொழி பிசி(நொடி) வாய்மொழி, பண்ணத்தி

முதலானவையும் சுருக்கமாகக் சொல்லப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நாட்டிலே இது (பிசி) புதிர் (Puzzle) அல்லது விடுகதை என அழைக்கப்பட்ட போதும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொல்காப்பியனாரால் பயன்படுத்தப்பட்ட “நொடி” என்னும் சொல்லே இன்னும் வழக்கில் இருக்கின்றமை மட்டக்களப்புத் தமிழருக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி தருவதாகும்.

“பிசி” என்னும் சொல்லுக்கு “நொடி” என்னும் சொல் இணையானதாயினும் அதற்கு தமிழ் அகராதி “பொய்” என்றே பொருள் தருகின்றது. அழகுறப் பின்னப்பட்ட வார்த்தைகள் குறிக்கும் ஒரு பொருளை அவ்வார்த்தைகளே மறைத்து வைத்திருப்பதை அச்சொற்பொருள் உணர்த்தும் அதேநேரம் அவ்வார்த்தைகளோடு அது என்ன? என்னும் வினாவினை இணைக்கும் போதே அந்த மறைபொருள் வெளிவருவதை காணலாம். இதற்கு,

“காய்க்கும் பூக்கும் கலகலக்கும்
காக்காய் இருக்கக் கொப்பில்லை”

என்னும் நொடி சிறந்ததொரு உதாரணமாகும். இந்நொடியில் மறைபொருளாய் இருக்கும் “திராய்” என்னும் பெயரே அதன் விடையுமாகும். இது போன்றே எட்டுக்கால் ஊன்றி, இருகால் படமெடுத்து வட்டக்குடை பிடித்து வன்னியனார் போறார் எனும் சொற் களோடு யார் போறார்? என்னும் வினாவினை இணைப்போமாயின் “நண்டு” என்றே அதற்கு பொருள் கிடைக்கும்.

இந்நொடியில் நண்டு வன்னியனராகவே உருவாக்கப்படுவதையும் சட்டி போன்ற அதன் மேற்பாகம் வட்டக்குடைக்கு உவமிக்கப்படுவதையும் காண்கின்றோம். இவை மட்டுமின்றி இருகால் படமெடுத்து எனும் சொற்றொடர் வன்னியனாரின் கம்பீரத்தையும் காட்டும். இவ்வாறு பழமொழிகள், நொடிகள் எனும் இவ்வினிய இலக்கியங்கள் வெறுமனே படிப்பதற்காக மட்டுமின்றி நமது வரலாற்றுக் கருவூலங்களாகவும் விளங்குவதால் அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறையினரிடம் கையளித்தல், இன்றைய தலைமுறையினராகிய நமது கடமையே என ஆசிரியர் நாதுக்காக நமக்குரிய பொறுப்பினையும் கடப்பாட்டையும் கூறுகின்றார்.

போர்க்கால இலக்கியம் “புறநானூறு” எனும் கட்டுரையிலே, புறநானூற்றின் சிறப்பினை கூறுகின்ற போது தமிழர்களின் வீரத்தையும், அவர்கள் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பிய பண்பாடு, கொடைத்திறம், தமிழ் உணர்வு, தன்மானம் என்பனவற்றின் உறைவிடமாக இருந்ததோடு அக்காலத்து அரசர்களில் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டியன், ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், சோழன் குளமுற்றத்து துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சோழன் நலங்கிள்ளி, சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை முதலானோர் புலமையிற் சிறந்து விளங்கியமையும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகும் எனக்கூறி தமிழர்களின் வீரத்தை பல புறநானூற்றுப்பாடல் வழியாக விளக்கம் தருகின்றார். உதாரணமாக வீரயுகத்தில் போரிட்ட மறவர்களும் மன்னர்களும் தம் மார்பில் வேல்பாய்வதையே பேறாகக் கருதினர். ஆனால் அவ்வேல் தற்செயலாகத் தவறி முதுகில் பாய்ந்து விடுமாயின்

அதனை அவர்கள் பெரும் அவமானமாகக் கருதி வடக்கிருந்து உயிர் நீத்து விடுவர். இந்த உண்மையை மற்றுமொரு புலவரான கழாத்தலையார்,

தன் போல் வேந்தன் முன்பு குறித்து எறிந்த
புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன்
வான் வடக்கு இருந்தனன், ஈங்கு

நாள் போற் கழியல, ஞாயிற்றுப் பகலே (பாடல்-65)

மேலும் தமிழ் இலக்கியத்தில் புராதன காலம் தொடக்கம் அறிவியற்போக்கு ஆராயப்பட்ட விதத்தினை தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிவியல் எனும் கட்டுரையின் ஊடாக தெளிவுபடுத்துகின்றார். அதேபோன்று “மகாகவி பாரதியும் அறிவே தெய்வம் எனும் உண்மையும்” என்ற கட்டுரையிலே இந்துக்களின் வழிபாட்டில் ஒளி மிக முக்கியமானது. அதே போன்று கிறிஸ்தவமும் ஒளியைத் தெய்வத்தில் அடையாளமாகவே கொள்ளும். “தூய ஆவி” என்னும் அதன் தெய்வ வணக்கம் ஒளி வழிபாடேயாகும். “உலகின் ஒளி நானே” எனும் யேசு கிறிஸ்துவின் வார்த்தையும் “உனக்கு நீயே ஒளி” எனும் புத்தரின் வாக்கும் ஒளியையே முதன்மைப்படுத்தும். ஒளியை அறிவாகவும் அறிவை ஒளியாகவும் காட்டும் இச்சிந்தனையின் வழியிலேயே மகாகவி பாரதி “அறிவே தெய்வம்” என்று பிரகடனம் செய்தான். இது அறிவியல் உலகம். அறிவே அனைத்தையும் ஆட்சி செய்கின்றது. எதிர்காலத்தில் ஏனைய கிரகங்களும் அதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரலாம். ஆதலால் அறிவைத் தெய்வம் என்று கூறும் மகாகவி பாரதியின் ஞானத்தை நாம் பணிந்து வணங்குவோம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் தமிழர் வரலாறு- பண்பாடு எனும் தொகுப்பிலே அடங்கும் ஏனைய கட்டுரைகளாக தமிழர் வரலாற்றில் சமயங்கள், இளங்கோவின் கண்ணகியும் கம்பனின் இராமனும், கற்பனையும் வரலாறும் கலந்த ஒரு காவியம் சிலப்பதிகாரம், “தனித் தமிழ் இயக்கம்” அதன் பின்னணியும் விளைவுகளும், சங்க காலத் தமிழரின் சமயச்சார்பற்ற விழாக்கள், இந்து, கத்தோலிக்க கடவுட் கோட்பாட்டில் காணப்படும் ஒற்றுமை போன்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளினூடாகத் தமது ஆய்வுக் கருத்துக்களை பல கண்ணோட்டங்களில் நின்று அலசி ஆராய்ந்து இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறியிருப்பது சிறப்புக்குரியதாகவும் வாசகரின் சிந்தையைத் தூண்டுவதாகவும் அமைகின்றது. குறிப்பாக இவரது ஒவ்வொரு கட்டுரைப் படைப்புக்களும் தமிழரின் மொழி, வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய பல விடயங்களை ஆராய்ந்து உண்மைத் தன்மையை மிகத்துல்லியமான முறையில் விளக்கியுள்ளார்.

எனவேதான் அறிஞர் பிரான்சிஸ் பேகன் குறிப்பிட்டது போன்று, “சில புத்தகங்களை சுவைப்போம் சில வற்றை அப்படியே விழுங்குவோம், சில புத்தகங்களை மென்று ஜீரணிப்போம்” என்றவகையில் வாகரை வாணனின் புத்தகங்களை நாம் என்ன செய்யப் போகின்றோம் என்ற கருத்தை வாசகர் முன்னிலையில் நிறுத்தி காலத்தின் தேவை கருதி, இவரது ஆய்வுப் படைப்புக்கள் தொடரப்பட வேண்டும். இது போன்ற பல நூல்களை ஆசிரியர் படைப்பிலக்கியங்களாக தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்க வேண்டும் என்பதை இந்நூலினை வாசிக்கின்ற அனைவரும் புரிந்து கொள்வர என்பது திண்ணம்.

நெலோதி
சந்திப்பு: பரணீ

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்ட நெலோதி அவர்கள் வவுனியா தேசிய கல்வியியற்கல்லூரி விரிவுரையாளராக கடமையாற்றுகிறார். கவிஞர் நாவண்ணனின் புதல்வி. அமுதநதி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், சிறுவர்பாடல் என இலக்கிய வகைமைகள் பலவற்றில் தன் ஆளுமையைப் பதிவு செய்து வருபவர். இவர் ஆத்மாவின் இராகங்கள், நினைவுத்தூறல்கள் ஆகிய கவிதைத்தொகுதிகளையும், தியாக பொம்மைகள், பூமாலைகள் புனிதமடைகின்றன ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், கூடிக்குதிப்போம், வண்ணப்பூக்கள், பாட்டுப்பாடலா ஆகிய சிறுவர் இலக்கியங்களையும், வன்னியூர் கவிராயர் சிறுகதைகள் - கவிதைகளையும் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

பரணீ:

நீங்கள் படைப்பாளியாக வருவதற்குப் பின்னணியாக அமைந்த காரணிகள் எவை?

நெலோதி:

ஒரு படைப்பாளியாக வர வேண்டும். எழுத்துத்துறையைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டமிட்ட இலட்சியம் எதுவும் எனக்குள் இருந்ததில்லை. எனது தந்தை ஏற்கனவே எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்தார். கவிதை, சிறுகதை, சிற்பம், ஓவியம், நாடகம், பேச்சு என்று பன்முக ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கினார். ஆகவே எனக்கு சிறுவயதிலேயே இவை தொடர்பான அறிமுகமும், ஆர்வமும் ஏற்பட்டிருந்தது. நூல்களோடு பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. எமது வீட்டில் நிறைய புத்தகங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் மிகப்பருமனாக ஐந்தாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுச் சிறப்பு மலரும் இருந்தது. ஓவியங்களுடன் கூடிய அம்மலர் என்னை வெகுவாக ஈர்த்துக் கொண்டது. எனது பதினொராவது வயது தொடக்கம் அந்நூலுடனேயே என் பொழுதுகள் கழியத் தொடங்கின. அதிலுள்ள ஓவியங்களைப் பார்த்து வரையத் தொடங்கினேன். குறிப்பாக அமுதோனின் சித்திரங்கள் என்னை இழுத்துக் கொண்டன. சித்திரங்களுடன் கூடிய இலக்கியக் குறிப்புகளைப் படிக்கத் தொடங்கினேன், பாரிமகனிர் கதையும், ஏழ்பருவமகனிர் பற்றிய விபரங்களும் அப்போதே எனக்குப் பரிச்சயமாகின. ஜெயக்காந்தனின் சில நேரங்களில் சில மனிதர்களை திரைக்கதை வடிவில் படித்தேன். ஜான் ஆபிரகாமின் அக்கிரகாரத்தில் கழுதையையும் தொடர்பு பார்த்தேன். அப்போது சில இடங்கள் சுவாரசியமாக இருந்தன. பல விடயங்கள் புரியவில்லை, பா. சத்தியசீலனின் சிறுவர் பாடல்கள் மனப்பாடமாகின. இவை தவிர எமது வீட்டின் மூலையில் உயரமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த பழைய வானொலிப்பெட்டியையும் நேசித்தேன். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நாள் முழுவதும் அந்த மூலைக்குள்ளேயே நின்று கொண்டிருப்பேன். சிறுவர் நிகழ்ச்சியில் வரும் குட்டிமாமாவின் குரலைக்கேட்டதும் மனம் குதூகலிக்கத் தொடங்கும், கட்டியக்காரன் கூறப் போகும் கதைக்காகத் தவம் கிடப்பேன். இவை தவிர என் தந்தை எனக்குப் பரிசளிக்கும் நூல்கள் எல்லாமே என் ஆர்வத்துக்குத் தீனி போட்டன. என் தகப்பன் பழக்கி மேடையேற்றும் நாடகங்களுக்கு எம்மை அழைத்துச் செல்வார். நானும் எனது இளைய தங்கையும் கூட வில்லுப் பாட்டு, கதாப்பிரசங்கம், பாரதி நூற்றாண்டு விழாவில் பாரதியும் கண்ணம்மா வாகவும் அவர் வழிகாட்டலில் மேடையேறினோம். வானொலி நாடகத்திலும் நடித்தோம். அவர் பங்குபற்றும் கவியரங்குகளில் எல்லாம் நாங்களும் பிரசன்னமாவோம். சிலவேளை நானும் பங்கு பற்றுவேன். அதற்கு முதல் அவர் எழுதிய கவிதையை வீட்டில் எமக்கு வாசித்துக் காட்டுவார். அப்போது நாம் தான் முதல் இரசிக்காளாகவும் இருப்போம். இவ்வாறான தழுவும், அதன் மூலம் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆர்வமும் தான் படைப்புத் துறையில் என்னை ஈடுபடத் தூண்டியிருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரை பெண்ணியச் சிந்தனையாளர் என முத்திரை குத்திக் கொள்வதிலோ பெண்ணின் மேலேழம்பாமைக்கு ஆண்கள் தான் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டுவதிலோ சம்மதமில்லை. எமது நடைமுறைச் சூழலிலேயே நாம் அவதானித்துக் கொள்ளலாமே ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை. ஆதிக்கம் என்பதை விட யாருடைய ஆளுமைப் பண்புகள் அதிக மாக இருக்கிறதோ அது தான் மற்றவரை அடிபணிய வைக்கிறதே தவிர ஆண் பெண் வேறுபாடு இல்லை. ஒரு பெண் அல்லது ஆண் ஒருங்கிப் போகிறார் என்றால் அது அவர்களுடைய ஆளுமைக்குறைவு. துணிந்து செயற்படும் ஒரு பெண்ணை சமூகம் பலவாறு பேசுகின்றது என்றால் அது அவளுடைய குறைபாடு அல்ல.

பரணீ:

உங்கள் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நெலோமி:

நான் கற்ற மன்னார் புனித சவேரியார் பெண்கள் கல்லூரி, என் கவிதைக்குக் களமாக இருந்தது. கவிதைகளை எழுதி மாணவர் மன்றத்தில் வாசிப்பதும், விளம்பரப் பலகையில் ஒட்டுவதும் வழமையாக இருந்தது. எனது பதினேழாவது வயதில் நான் எழுதிய முதலாவது சிறுகதையான “எறும்பூர்...” என்னும் கதை பாதுகாவலன் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியது. அருட் தந்தை ஜெராட் அவர்கள் அதற்கு ஒரு பாராட்டுக் கடிதம் எழுதி என் பாடசாலை முகவரிக்கு அனுப்பியிருந்தார். இது எனக்கு பேரானந்தம் தருவதாகவும், ஊக்குவிப்பாகவும் இருந்தது. தொடர்ந்து 5 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன். சரியாக நினைவில் இல்லை. அதன் பின்னர் சிறுகதைகள் எழுதுவது நின்றுபோய் பல்கலைக்கழகக் கல்வி முடியும் வரை கவிதைகளை எழுதினேன். பின்னர் திருமணத்திற்குப் பின்னர் வவுனியா வாசியாகிய பின்னர் தினமுரசு பத்திரிகையில் 3 சிறுகதைகள், இவை தவிர ஆத்மாவின் இராகங்கள், நினைவுத் தூறல் என இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளையும், தியாகபொம்மைகள், பூமாலைகள் புனிதமடைகின்றன என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் கூடிக் குதிப்போம், வண்ணப்பூக்கள், பாட்டுப்பாடவா எனும் சிறுவர் இலக்கியங்களையும், வன்னியூர்க் கவிராயரின் சிறுகதைகள், கவிதைகளை இரண்டு தொகுதியாகவும் இனியொருகாலம் இது போல் வருமா என்னும் தலைப்பில் நான் புகுந்த இடமான இலுப்பைக்குளம்

கிராமத்தின் வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளேன். தொடர்ந்தும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எழுதி வருகின்றேன்.

பரணீ:

உங்கள் தந்தையார் அமரர் கவிஞர் நாவண்ணன் நாடறிந்த எழுத்தாளர். அவரின் செல்வாக்கு உங்கள் எழுத்துக்களில் எவ்வளவு தூரம் உள்ளது?

நெலோமி:

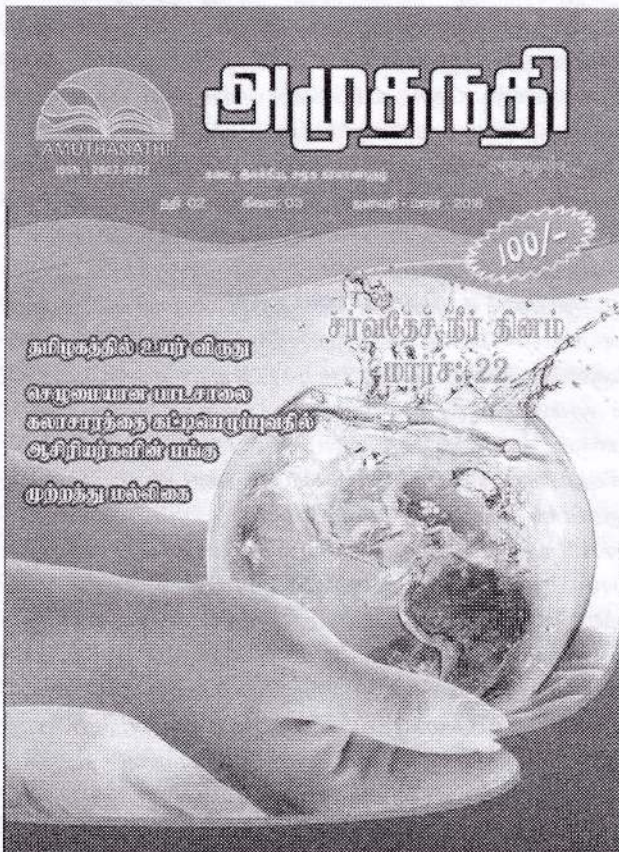
என் தந்தையார் பன்முக ஆளுமை கொண்டவர். எனினும் அவர் ஒரு கவிஞனாகவே அடையாளம் காணப்பட்டார். அவருடைய எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் இன உணர்வு சார்ந்ததும், இன்னலுறும் மக்கள் தொடர்பாக அமைந்தன. வரலாற்றை ஆவணப்படுத்த முயன்றார். புத்தளத்தில் இரத்தகளம், வலிகாமம் இருந்து வன்னிவரை குருதியில் நனைந்த திருவடிகள், கரும்புலிகாவியம் என்று சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கசிந்த இதயமும், அஞ்சாத போக்கும், சுய மரியாதைக்குப் பங்கம் ஏற்படும் போது தூக்கி எறிந்துவிட்டுத் தன்பாட்டில் போய்விடும் சபாவம் கொண்டவர். அவரின் துணிச்சலும் வீரமும் சபாவத்தில் மட்டுமல்ல என் எழுத்திலும் இல்லை என்று தான் நினைக்கின்றேன். என் மனதை ரணப்படுத்திய விடயங்களை மட்டுமே நான் எழுதியுள்ளேன். எனினும் என் எழுத்திற்கு அத்திவாரம் அவர்தான். இப்போதும் கூட கவியரங்கக் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கும் போது எங்கே தொடங்குவது என்ற தடுமாற்றம் ஏற்படும். அப்போதெல்லாம் என் தகப்பனை மானசீகமாகத் துணைக்கு அழைப்பேன். அவர் தனது கவியரங்கக் கவிதைகளை “பொழிவு” என்னும் சின்னஞ் சிறிய தொகுப்பாக்கியுள்ளார். அதில் இடம்பெற்றுள்ள அத்தமைகள் வந்தெனது ஆவிகவர்வாளோ என்ற கவிதை அதிகம் பிடிக்கும் என்பதால் அதை எடுத்து மீண்டும் படிப்பேன். உடனே வார்த்தைகள் பிடிக்கத் தொடங்கிவிடும். இவ்வாறான ஊக்குவிப்புகள் தான் அவர் என்னில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களாக இருக்கின்றனவே தவிர அவர் தன் வழியில் சென்றார். நான் என் வழியில் செல்கிறேன்.

பரணீ:

நீங்கள் கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர். கல்வியியற் கல்லூரி மாணவர்களிடம் வாசிப்புப் பழக்கம் எவ்வளவு தூரம் உள்ளது.

நெலோமி:

கல்லூரி மாணவர்கள் என்றில்லாமல் பொதுவாகவே மாணவர்களிடம் வாசிப்புப் பழக்கம் குறைவாகவே உள்ளது. நான் அவதானித்த வகையில் எழுத்தாக்கத் திறன் உள்ள பிள்ளைகள் வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். வகுப்பறையில் ஒரு நூலுடன் இருக்கும் பிள்ளை ஒப்பீட்டளவில் விடய அறிவு உள்ளவர்களாகவும் உள்ளனர். இறுக்கமான நேரக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் பழக்கப்பட்டவர்கள் வாசிக்க நேரமில்லை, நூலகப் பயன்பாட்டிற்கு நேரம் போதவில்லை

என்று குறைப்படுவார்கள். இவற்றையெல்லாம் வாசிப்பு பின்னடைவுக்கான காரணங்களாகக் கூறிவிட முடியாது. நூலகத்தில் நூல்களை இரவல் பெறும் வசதி உள்ளது. ஆர்வம் இன்மை ஒன்றுதான் அடிப்படைப் பிரச்சினையாக உள்ளது. கட்டாயப் படுத்தினால் வாசிப்பார்கள். ஆகவே ஆர்வத்தைத் தூண்டும் முயற்சிகளையும், அமுல்படுத்தும் போது வேண்டா வெறுப்பாகத் தொடங்கும் வாசிப்புக் கூட காலப் போக்கில் விடுப்பிற்கு உரியதாக மாறிவிடும்.

பரணீ:

பொதுவாக ஆசிரியர்களிடம் தேடல்முயற்சிகள் குறைவாகவே காணப்படுவதாக சொல்லப்படுவதற்கு அவர்களிடம் இலக்கியப் பரிச்சயத்தையும் ஆழ்ந்த வாசிப்பையும் எவ்வாறு ஏற்படுத்தலாம்?

நெலோமி:

இலக்கியப் பரிச்சயம், ஆழ்ந்த வாசிப்பு என்பன உள்ளார்ந்த விருப்பத்தின் விளைவாக எழுவன. இன்று படைப்பாளிகளால் எழுதப்படுகின்ற விடயங்களை யெல்லாம் எல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கின்றார்கள் என்று கூறமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்துக்குள் மட்டுமே அவை பேசப்படுகின்றன. கல்வியையும், புதுமைப்பித்தனையும் போகிறபோக்கில் பெயரளவில் அறிந்தவர்கள் பலராக இருக்க அவர்களை முழுமையாகத் தேடிக்கற்கிறார்கள் என்று இல்லை. அதற்கான நேரமும் கிடைப்பதில்லை. ஆர்வமும் இருப்பதில்லை. ஆசிரியரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லர். அவர்கள் தமக்குத் தேவையான பாட விடயங்களுடன் நின்றுவிடுகின்றனர். வேலைப்பழுவைக் காரணமாகக் காட்டுகின்றனர். ஆனால் ஆசிரியர்கள் தேடிக்கற்க வேண்டியது கட்டாயமாக இருப்பதால் இது பெரும் குறையாக நோக்கப்படுகின்றது. காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் இக்குறைபாட்டை எவ்வாறு தீர்க்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இலக்கிய இரசனையைத் திணிக்க முடியாது. தானாகவே ஏற்பட வேண்டும். வேண்டுமானால் தடைதாண்டல் பரீட்சை போல இலக்கியங்களில் பரிச்சயத்தையும் ஏற்படுத்தினால்தான் உண்டு.

பரணீ:

ஈழத்துப்பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் உங்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான படைப்புகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நெலோமி:

இன்னாருடையது தான் பிடிக்கும் என்று வரையறுத்தும் கூற முடியவில்லை. ஏனென்றால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக தமது ஆளுமைகளைப் படைத்துள்ளனர். எமக்கெல்லாம் மூத்தவர்களாக இருக்கின்ற தாமரைச்செல்வி, பத்மா சோமகாந்தன் போன்றோரின் படைப்புக்களை இரசித்துள்ளேன். குறமகள் வள்ளிநாயகி எமது குடும்ப நண்பராக இருந்தார். இதனால் அவரது படைப்புக்களை என் இளவயதுக் காலங்களில் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

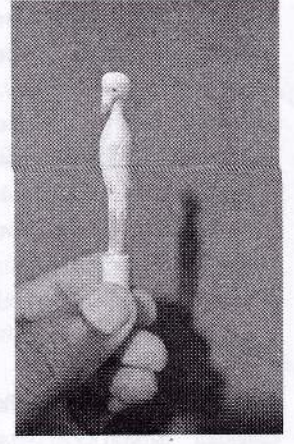
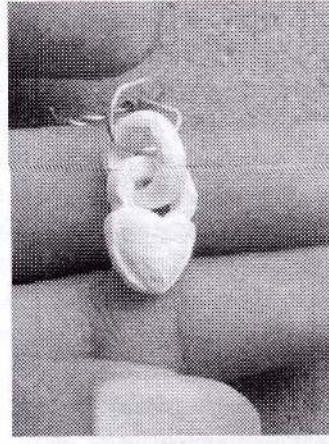
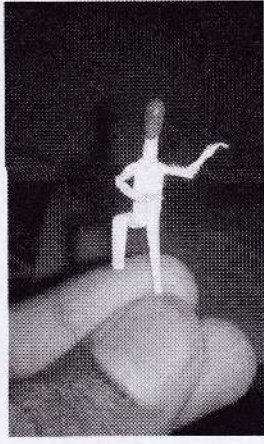
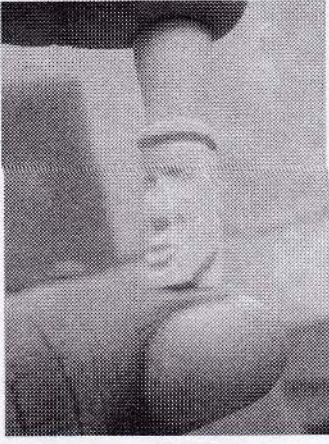
இன்னும் கோகிலா மகேந்திரனின் தூவானம் கவனம் நாவல் மனதுக்குள்ளேயே நிற்கின்றது. ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் கதைகளையும் விரும்பி வாசிப்பேன்.

பரணீ:

பெண்ணியச் சிந்தனையாளர் எனச் சிலர் தம்மை ஒரு இயக்கமாக முன்னிறுத்த முயற்சிக்கும் வேளையில் ஒரு சிலர் இந்த இயக்கத்துக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமலே பெண்ணியம் பற்றி எழுதி வருகிறார்களே! இது பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

நெலோமி:

என்னைப் பொறுத்தவரை பெண்ணியச் சிந்தனையாளர் என முத்திரை குத்திக் கொள்வதிலோ பெண்ணின் மேலேழும்பாமைக்கு ஆண்கள் தான் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டுவதிலோ சம்மதமில்லை. எமது நடைமுறைச் சூழலிலேயே நாம் அவதானித்துக் கொள்ளலாமே ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை. ஆதிக்கம் என்பதை விட யாருடைய ஆளுமைப் பண்புகள் அதிகமாக இருக்கிறதோ அது தான் மற்றவரை அடிபணிய வைக்கிறதே தவிர ஆண் பெண் வேறுபாடு இல்லை. ஒரு பெண் அல்லது ஆண் ஒடுங்கிப் போகிறார் என்றால் அது அவர்களுடைய ஆளுமைக்குறைவு. துணிந்து செயற்படும் ஒரு பெண்ணை சமூகம் பலவாறு பேசுகின்றது என்றால் அது அவளுடைய குறைபாடு அல்ல. ஆகவே பெண்ணியம் பற்றிப் பேசும் பயனில்லை. ஆனாலும் பெண்ணிய இயக்கத்திற்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமலே பெண்ணியம் பற்றி எழுதுகிறார்கள் என்று நீங்கள் குறிப்பிடுவது கூட தவறுதான். உலகில்

இருப்பது ஆண் பெண் ஆகிய இருவகையினர் தான். பெண்களின் இடர் பற்றி எழுதுவதை பெண்ணியம் என்று கூறினால் ஆண்களைப் பற்றி எழுதுவதை ஆணியம் என்று கூறுவீர்களா? என்னிடம் கேட்டால் தேவையற்ற விடயங்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு மனிதனை மனிதனாகப் பாருங்கள், பரல்பரம் ஒருவர் மற்றவரைப் புரிந்து அவர்களின் உணர்வுகளை மதியுங்கள் என்று தான் கூறுவேன்.

பரணீ:

உங்களுடைய எழுத்து நடையில் திருப்புமுனைகள் ஏற்பட்டதாகக் கருதுகிறீர்களா?

நெலோமி:

நான் எப்படி எழுதத் தொடங்கினேன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. வலுக்கட்டாயமாக எழுத வேண்டும் என்று நினைத்து எழுதியதும் இல்லை. என் மனதுக்குள் நெருடிக் கொண்டிருக்கும் விடயங்களைக் கொட்டி விட்டால் ஒரு நிம்மதி தோன்றும் அவ்வளவு தான். ஆகவே என் கதைகளும் கவிதைகளும் என்னைச் சூழ நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் பாதிப்பாக இருக்கின்றன. என் எழுத்து நடையில் திருப்புமுனை என்றெல்லாம் என்னால் இனங்காண முடியவில்லை. சிலவேளை என்வயதுபக்குவங்களைத் தந்திருக்கலாம்.

பரணீ:

நீங்கள் சஞ்சிகையாளராக வர விரும்பியதன் பின்னணி?

நெலோமி:

அது என் கனவு, பின்னர் எங்கள் கனவானது, பாடசாலை உயர்தரம் படிக்கும்போது “அறிவொளி” என்னும் கையெழுத்துச் சஞ்சிகைக்குப் பொறுப்பாக என்னை நியமித்தார்கள். அப்பொதெல்லாம் கூச்ச கபாவம் மிக அதிகமாக இருந்ததால் ஆக்கங்களைச் சேகரிக்கச் சிரமப்படுவேன். பாடசாலையோடு அக்கனவு முற்றுப் பெற்றது. அதற்குப் பின்னர் என் தந்தை சிறிய அச்சகம் ஒன்றை நடாத்திக் கொண்டிருந்த போது அந்த ஆசை துளிர்ந்தது. பொருளாதாரச் சிக்கல் தலைவிரித்தாடியதால் அக்கனவும் கருகிப்போனது. திருமணத்தின் பின்னரும் ஆசை தொடர்ந்தாலும் நிறைவேறவில்லை. இவ்

வேளையில் தான் நான் புத்த இடமான இலுப்பைக் குளத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த எழுத்தாளரும், வைத்தியருமான வன்னியூர்க் கவிராயர் தொடர்பாக வெளிக் கொணர வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என் கணவருக்கும் ஏற்பட்டது. ஆகவே வன்னியூர்க்கவிராயர் கலையில் கியப் பேரவையை உருவாக்கினார். அவ்வேளையிலேயே பேரவையின் வெளியீடாக இதழொன்றை வெளியிடும் ஆர்வமும் ஏற்பட்டது. சஞ்சிகைக்கு என்ன பெயரிடுவது என்பது தொடர்பாகவே ஒரு மாதம் வரை மூளை குழம்பி விட்டது. நிறைவில் கவிராயர் வெளியிட நினைத்தும் கைகூடாமல் போன “அமுதகங்கை” என்னும் கவிதைத் தொகுதியின் நினைவாக “அமுதநதி” என்று பெயரைத் தெரிவு செய்தோம்.

பரணீ:

உங்கள் சஞ்சிகையின் நோக்குப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

நெலோமி:

கலை இலக்கிய சமூக இதழாக வெளிவருகின்றது. இப்போது தான் தவழும் குழந்தை. 3 மாதங்களுக்கு ஒரு முறை வெளிவரும் அமுதநதியின் மூன்றாவது இதழ் வெளிவந்துள்ளது. எமது பிரதேசத்தில் மட்டுமல்லாமல் எங்கும் இலைமறைகாயாக இருக்கும் கலைஞர்களுக்கும், இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்க “அமுதநதி” விளைகின்றது.

பரணீ:

உங்கள் எழுத்துக்களில் தமிழக எழுத்தாளர்களின் செல்வாக்கு உள்ளது என கருதுகிறீர்களா?

நெலோமி:

தமிழக எழுத்தாளர்களின் செல்வாக்கு மட்டுமல்ல நம்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் செல்வாக்கும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் ஒவ்வொருவரும் பெறும் அனுபவங்களும், புரிந்து கொள்ளல்களும் மாறுபடுகின்றன. அதன் பயனான வெளிப்படுத்துகையும் மாறுபடும். என் அனுபவங்களும் புரிதல்களும் எனக்கே உரியவை. கருப்பொருள் ஒன்றாக இருக்கலாம் வெளிப்பாட்டுமுறை நிச்சயமாக வேறாகத் தான் இருக்கும்.

பரணீ:

பெண் எழுத்தாளர்களாக வர விரும்புவர்களுக்கு நீங்கள் என்ன சுவரவீரர்கள்?

நெலோமி:

பெண் வைத்தியராக வர விரும்புவருக்கு என்று தனியாக எதையும் கூற முடியாது. வைத்தியத்தின் நோக்கமே ஆரோக்கியம் தான். அதுபோலத்தான் எழுத்துத் துறையும். எழுத்தில் ஆண் பெண் வேறுபாடு இல்லை. பெண் எழுத்தாளர்களுக்கென்று தனியாகக் கூற என்னிடம் எதுவும் இல்லை. யாராக இருந்தாலும் உள்ளதை எழுதுங்கள், பெண்கள் திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாத பக்கம் என்று ஒன்று இல்லை. சமூகத்திற்கு எதுதேவை என்பதை உணர்ந்து எழுத வேண்டும். தனிப்பட்ட வக்கிரங்களை ஒருவர் மேல் ஒருவர் திணிக்காமல் இருந்தாலே எழுத்துத் துறையில் அது வெற்றிதான். அது தவிர விமர்சனங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பால் ஆரோக்கிய நிலையில் இருக்க வேண்டும். விமர்சனம் செய்பவர்கள் அவ்வெழுத்தாளரை முடக்கிப்போடும் அளவுக்கு இல்லாமல் அவர் வளர்ச்சிக்கும், அதன் மூலம் சமூக வளர்ச்சிக்கும் உதவ வேண்டும் அதைவிட எழுத்தாளர் அந்த விமர்சனங்களை சீர்தூக்கி தன்னைத் திருத்திக் கொள்ளும் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டுமே தவிர உடைந்து போவதோ, போர்க் கொடி தூக்குதலோ தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

பரணீ:

இலக்கியத்தில் பல்வகைமைகளில் இயங்கி வரும் நீங்கள் எந்தத் துறையில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் செயற்படுகிறீர்கள்?

நெலோமி:

கவிதை, சிறுகதைத் துறைகளில் வழமைபோலவே ஈடுபட்டு வருகிறேன். அண்மைக்காலமாக சிறுவர் இலக்கியங்களை குறிப்பாக பாடல்களை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறந்துள்ளது. சிறுவயதில் எனக்குள் இருந்த சிற்பம் செதுக்கும், சித்திரம் வரையும் ஆர்வம் சந்தர்ப்பவசத்தால் வளராமலேயே போய் விட்டது. எனினும் அண்மைக்காலமாக பென்சிலைக் கையில் எடுத்துள்ளேன். எனக்குத் தெரிந்தவர்களின் உருவங்களை வரைந்து கொண்டிருக்கின்றேன். என் மகனுக்கு வெண்கட்டியிலும், பென்சில் கூரிலும் உருவங்களைச் செதுக்கும் ஆர்வமும் ஆற்றலும் இருப்

பதை அண்மைக்காலத்தில் அறிந்து கொண்டோம். அவ்வாற்றலை மெருகேற்றிவிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் உள்ளார்ந்த ஆர்வம் ஒன்று நிறைவேறாமல் போகும் போது அது ஏற்படுத்தும் தாக்கமும் வலியும் எவ்வாறானது என்பதற்கு நானே தகுந்த சாட்சியாக இருக்கிறேன்.

பரணீ:

சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைக்கும் போது நீங்கள் எவற்றைக் கவனத்தில் கொள்கிறீர்கள்?

நெலோமி:

சிறுவர்கள் ஆடல் பாடலுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள், சந்தச் சுவையுடன், ஓசை நயத்துடன் அமைந்துள்ள எதுவும் அவர்களுக்குப் பிடிக்கும். அவ்வாறு இல்லை எனின் கருத்துள்ள வரிகள் கூட பயனற்றுப் போய் விடும். என்மகன் இரண்டரை மூன்று வயதுக் குழந்தையாக இருந்தபோது “ஒரு கவிதை சொல்லுங்கப்பா” என்று கேட்டோம். கவிதை என்றால் என்னவென்றே தெரியாத பருவத்தில் அவன் ஒரு கவிதைசொன்னான்.

தலெ தலே தப்பிலே

லபே லபே லப்பிலே

என்று... கருத்து இல்லாத வெறும் ஓசைக்கட்டு இது. ஆனால் பிள்ளைக்கு பிடிக்கிறது. இதையே தான், நான் கவனத்தில் கொள்கிறேன்.

பரணீ:

உங்கள் நூல் வெளியீடுகள், பெற்ற விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நெலோமி:

ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகளுக்கு பாடசாலை மட்ட தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன. அவை பற்றிய விபரங்களெல்லாம் மறந்து போய்விட்டன. வவுனியா பிரதேச மட்ட மாவட்ட மட்டப் போட்டிகளிலும் பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன.

அரச ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன் போட்டியில் தேசிய ரீதியில் ‘உயிர்ப்பு’ சிறுகதை மற்றும் கவிதை ஆறுதல் பரிசைப் பெற்றது. 2015 ம் ஆண்டில் “கூடிக் குதிப்போம்” சிறுவர் நாடகத் தொகுப்பு வட மாகாணத்தில் சிறந்த சிறுவர் இலக்கிய நூலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

நூல்:
ஈழத்து இசை நாடகமரபு
வளர்ச்சியில் அண்ணாவியார்
எஸ்.தம்பிஜயா

ஆசிரியர்:
திருமதி குயின் ஜெசீலி கலாமணி

வெளியீடு : ஜீவநதி

விலை: 250/-

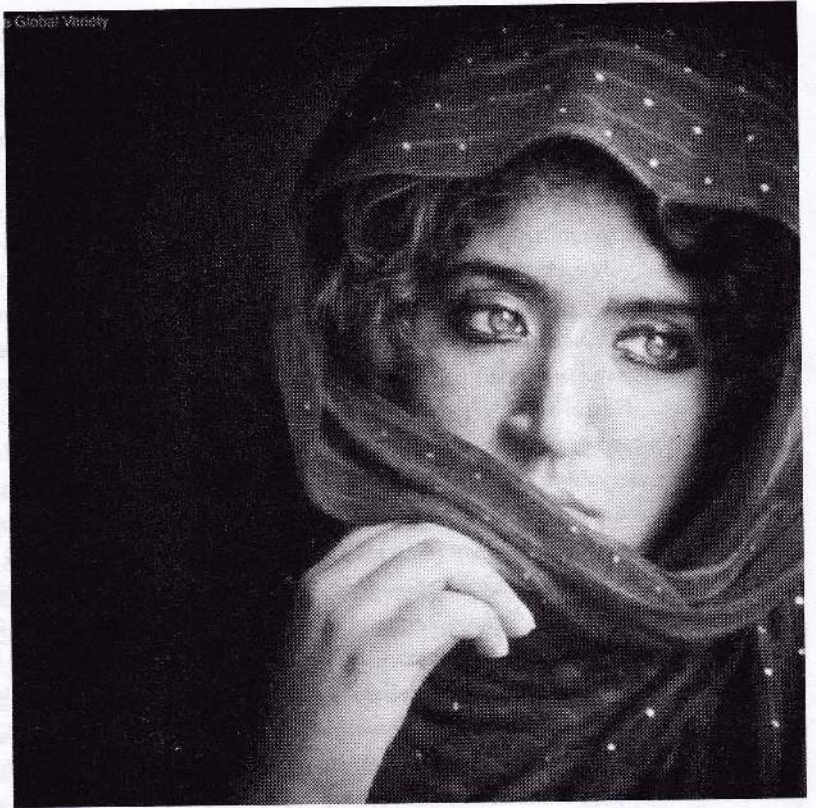

நூல்:
அல்வாய்ச் சண்டியன்
(சிறுகதைத்தொகுப்பு)

ஆசிரியர்:
க.பரணீதரன்

வெளியீடு : ஜீவநதி

விலை: 3000/-

ஸ்கொலஷிப்

— அம்ராபுஹாரி

“சாச்சி சமீரா எங்கே?”

சமீராவின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் குரல் கேட்டு குசினியை விட்டு வெளியே வருகிறா சமீராவின் தாய் மரியம்.

“அதேண்டா கேக்கிறா... இண்டைக்கு ஸ்கொலஷிப் முடிவு வருதாம் இவளெண்டா இரவெல்லாம் தூங்காம ஆந்தையப் போல கொட்ட கொட்ட முழிச்சிக் கொண்டிருந்தா. இப்ப வீட்டுக்குள்ள நடையா நடக்கிறா...”

“சாச்சி! நம்மட சமீரா கெட்டிக்காரி. அவ கட்டாயம் பாஸ்பண்ணுவா...”

“பாஸ்பண்ணல... அவளுக்கு பைத்தியந் தான் பிடிக்கும்...”

மரியம் சலித்துக் கொண்டாலும் மகள் சித்தியடைய வேண்டும் என்ற தவிப்பு முகத்தில் விரவிக்கிடந்தது.

சமீரா நீ ஏன் பயப்படுறா...? நீ பாஸ் பண்ணுவா கொஞ்சம் அமைதியாயிரு ஆறுதல் படுத்தினான் சகோதரன்.

இவள் பிறந்து வளர்ந்த கிராமம் மிகவும் பின்தங்கியது. கல்வீடுகள் மிகக்குறைவு. களிமண்ணால் கட்டப்பட்டு ஓலை வேய்ந்த வீடுகள் தான் அதிகம். அந்த காலகட்டத்தில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள் மிக அரிதாக காணப்பட்டார்கள். சம்பளம் போதாது என்பதும், சுய தொழில் செய்யும் வாய்ப்பு கூடுதலாக இருந்ததும் காரணமாக

இருந்திருக்கலாம். பொதுவாக சமீராவின் குடும்பப் பொருளாதாரம் பலயீனமாக இருந்தது, முஸ்லீம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதி கலாசார இறுக்கமும், சமய ஈடுபாடும் கொண்ட மக்கள், பள்ளிவாசலும் அதனை சார்ந்தவர்களும் ஊரைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த காலம்.

சமீரா படித்தது ஆரம்பப் பாடசாலை.

பெண்கள் மட்டும் அங்கு கற்றார்கள். பாடசாலையின் பின்புறம் பெரிய வயல்வெளி. ஏழெட்டுப் புளிய மரங்கள். அதனருகே ஒரு குளம், பத்தடி தூரத்தில் மைய வாடி “பக்கீர்ப்பா கபூறடி” என்றே வழங்கப்பட்டது. வெள்ளிக்கிழமை இரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் பக்கீர்ப்பா குதிரையில் பாதையில் செல்வதாக ஒரு ஐதீகம் உண்டு. சமீராவுக்கு வெள்ளிக் கிழமை என்றால் பயம் சில வேளை இரவையில் கண் விழித்தால் காதுக்குள் குதிரையின் காலடி - குளம்படி - கேட்பது போல் பிரமை.

மாரி காலம் வந்தால், குளம் நீரால் நிரம்பி வழியும். வெள்ளைநிற அல்லிப்பூக்கள் நிறைந்திருக்கும். பனையான், விரால் போன்ற மீன்கள் துள்ளிப்பாயும். கூட்டம் கூட்டமாக பறந்துவரும் கொக்குகள் தேனடையை மொய்க்கும் தேன்பூச்சிகள் போன்று குளத்தை சுற்றி வட்டமிடும்.

பாடசாலை விட்டு நேராக வீட்டுக்கு போன காலங்கள் குறைவு முழங்காலளவு தண்ணீரில் குளத்தில் இறங்கி விளையாடுவதும், அல்லிப்பூக்கள் பறித்து

மாலை கட்டுவதிலும் நேரம் போவது தெரியாமல் விளையாடுவாள். இயற்கையை இரசிப்பதில் அலாதிப் பிரியம். புரியும் பழங்கள் பொறுக்கி சாப்பிடுவாள். பிந்திப்போனால் வீட்டில் அடிகிடைக்கும், நாளைக்கு நேரத்தோடு வருவதாக சங்கல்பம் ஆனால் அடுத்த நாடும் அடிவாங்குவதில் தவறுவதில்லை.

அந்தப் பொழுதில் பக்கீர்க்குட்டி என்ற தனது பெயரை பஸ்லி என மாற்றிக்கொண்டு புதிய கருத்துக்களுடன் மௌலவி ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற இவரது காலம் வித்தியாசமானது.

பெண்களும் மௌலவியாகலாம் எனும் எண்ணத்தை மக்கள் மத்தியில் விதைத்தார். சமயக்கல்வி என்பதால் எதிர்ப்புக்கள் எதுவும் கிளம்ப வில்லை. சமீராவையும் அவளது தோழியையும் வீட்டிலே “கிதாப்” ஒதுவதற்காக அவரது வீட்டிலே ஒழுங்கு செய்தார்.

அந்த நேரத்தில் சமீரா 5ம் தரம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளும் அவளது தோழி சுபைதா மட்டுமே வகுப்பில், ஐந்தாந் தரத்திற்கு வருமுன்பே மாணவிகள் பெற்றாரால் விலகிப் பட்டனர். பெண்கள் படிப்பது பாவம் என்று எழுதாத சட்டம் கோலோச்சிய காலம் அது.

சமீராவின் கல்வித்தாகத்திற்கு போதிய வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இரண்டுபேர் என்பதால் ஆசிரியர்களும் வருவதில்லை. தலைமை ஆசிரியர் எப்போதுமே புத்தகத்தை பார்த்து எழுதச் சொல்வார். அல்லது உறுப்பமையை எழுதப்பணிப்பார். சமீரா மாணசீகமாக அவரது தலையை அடிக்கடி சுவரில் மோதுவாள். அவ்வளவு ஆத்திரம் அவளுக்கு.

அந்த வேளையில் பக்கத்துப் பாடசாலைக்கு ஒருவர் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் வந்தபிறகு கல்வியில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. பாடங்கள் சிறப்பாக நடந்தன. பசியுள்ள மாடு புற்றரையை நோக்கி செல்வது போன்று சமீராவும் அங்கு போக ஆவல் கொண்டாள். எப்படிப் போவது என்று வழியும் தெரியவில்லை. தானாகவே புத்தகங்களை சுமந்து கொண்டு அந்தப்பாடசாலைக்கு சென்று அதிபர் முன் நின்றாள். அவருக்கு ஆச்சரியம்.

“யாருடன் வந்தாய்...?”

விடை தெரியாமல் விழித்த அவளை அப்போதே அவர் அடையாளம் கண்டார் போலும். ஐந்தாம் வகுப்பில் சேர்த்து விட்டார். வாப்பாவுக்கோ, உம்மாவுக்கோ தெரியாது சேர்ந்த பயம் மெல்ல மறந்து போயிற்று.

பாடங்கள் கிரமமாக நடந்தன. ஆண், பெண் வித்தியாசமில்லாமல் கல்வி பயின்றாள். தோழியும் வந்து சேர்ந்தாள். வகுப்பாசிரியர் மட்டக்களப்பு பெரிய நீலாவணையைச் சேர்ந்தவர். தமிழை மிக சுவாரஸ்யமாக படிப்பித்தார். நிறைய இலக்கியங்களோடு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தினார்.

வீட்டிலிருந்து குறிப்பிட்ட தூரத்திற்கு அப்பால் புதிய பாடசாலை அமைந்திருந்தது. அவ்வளவு தூரத்திற்கு நடந்தே செல்ல வேண்டியிருந்தது. வாகனங்கள் மிக அரிதான காலம். மாட்டுவண்டிகள் தான் அடிக்கடி செல்லும்.

பாதையால் நடந்து செல்லும் போது வண்டிகளைக் கண்டாள் அவளும் சக மாணவி களும் அனுமதியின்றியே பின்னால் தொற்றி ஏறிக் கொள்வார்கள்.

படிக்கின்ற காலத்தில் எப்போதுமே பசி தான். பாடசாலை விட்டு வரும் வழியில் புரியமரத்தடிச் சந்தியில் ஒரு தேநீர்க்கடை. அதை வயதுபோன ஒரு சிங்களவர் நடத்திவந்தார். “பக்கர்” என்றே அழைப்பார்கள். வயலுக்குச் செல்பவர்களும் அயலி லுள்ள தமிழ்க் கிராமங்களுக்குச் செல்பவர்களும் அருந்தலாக கடைக்கு வருவார்கள். எப்படிப்பார்த்தாலும் கடையும் பக்கரும் மட்டுமே காட்சியளிப்பார்கள். சமீராவும் அவளது சக மாணவர்களும் தான் நிரந்தர வாடிக்கையாளர்கள். காசில்லா விட்டாலும் கடனுக்கு வாங்குவார்கள்.

அவருக்கு தமிழ் எழுதத் தெரியாததால் அவர்களே கொப்பியில் கணக்கெழுதுவார்கள். சில பையன்கள் பொய்கணக்கும் எழுதுவார்கள். சொல்லப் பயம்... சொன்னால் ஒளித்து நின்று கல்லால் அடிப்பார்கள்.

அந்த வருடம் ஸ்காலஷிப் மாணவர்களைத் தெரிவு செய்த போது சமீராவின் பெயர் விடுபட்டு விட்டது. அவளுக்கு தாங்கமுடியாத துயரம், தோழியிடம் சொல்லி அழுதாள். உம்மாவும் அவளை தேற்றினார். ஆனாலும் அவள் மனம் சமாதானப்பட வில்லை. அந்த வருடம் எவருமே சித்தியடையவில்லை. அடுத்த வருடமாவது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்பதில் இவளுக்கு துளியும் நம்பிக்கையில்லை.

ஒரு மாலை நேரம். இவளும் இவள் தோழியும் வகுப்பாசிரியர் தங்கியிருக்கும் குவாட்டஸின் முன் நிற்கின்றார்கள். இவர்களை கண்ணுற்ற ஆசிரியர் வெளியே வந்தார். வியப்புடன் என்ன வேணும்? இங்கே ஏன் வந்திருக்கிறீங்க.. ஆசிரியரின் வார்த்தைகளை கேட்டது தான் தாமதம் சமீரா விக்கி - விக்கி அழத் தொடங்கினாள்.

“என்ன இது ஏன் இவள் அழுகிறாள்.

“இல்ல சேர்! போன வருஷமும் இவள ஸ்காலஷிப் எடுக்க விடலயாம் இந்த வருஷமும் விடமாட்டிங்களாம்” தோழி உதவிக்கு வந்தாள்.

“ஏன் விடமாட்டாங்க...?”

“இவ தமிழ் செய்வாவாம், கணக்குல் மாக்ஸ் காணாதாம்” - அது சரி கையில என்ன? பார்சல் ?

“அதுவா ! அது ஒங்களுக்குத்தான். அவ உம்மாட்ட சொல்லி முட்டை பலகாரம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கா?”

பார்சலும் கையுமா நின்ற சமீராவின் தலையில் தட்டிய ஆசிரியர் புன்முறுவலுடன்

“இப்பவே லஞ்சம் கொடுக்க தொடங்கிட்டா நீ பெரிய ஆளா வருவா...” அவளுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் தெரிந்தது. அவளுக்கு அதிபரிடம் சிபாரிசு பண்ணுவார் என்பது.

அடுத்தநாள் வகுப்பிற்குள் அதிபர் நுழை கின்றார் சமீராவுக்கு புறா செட்டைகளை அடிப்பது போல் மனசு படபடக்க உடல் நடுக்கமெடுக்கிறது. சுபைதா ஆதரவாக அவளது கையைப் பற்றுகிறாள்.

“கணிதத்தில் அவள் குறைவாம் எனவே

சித்தியடைய மாட்டாளாம்” என்று அதிபர் மறுத்தார். ஆனால் ஆசிரியர் விடவில்லை. நீங்கள் அவளது பெயரை சேருங்கள் வயதும் சரியாக இருக்கு. அவள் - பாஸ்” பண்ணுவதற்கு நான் பொறுப்பு என்றார். வேண்டா வெறுப்பாக அவளின் பெயர் சேர்க்கப்பட்டது.

மேலதிக வகுப்புக் களுக்கு செல்ல வேண்டி இருந்ததால் கிதாப் ஒதுவது... மௌலவியாவது மெல்ல விடுபட்டது. ஆசிரியரின் வார்த்தையை காப்பாற்றுவதற்காக இரவு பகலாக படித்தாள்.

பரீட்சை முடிந்து அடுத்த நாள் பாட சாலைக்கு வந்த போது அதிபர் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு கதைத்தார். அவளிடம் மட்டும் பரீட்சைக்கு வந்த கேள்வியில் ஒன்றைக் கேட்டார். அவள் பிழையான விடையை சொன்னாள். உடனே ஒங்கி ஓர் அறை அறைந்தார். சமீரா துடிதுடித்துப் போனாள். அந்த நிகழ்வு அவளை பயமுறுத்தியது. சித்தியடைவேன் என்ற நம்பிக்கையை தகர்த்தது.

அன்று பகல் முழுதும் காத்திருந்தும் பெறு பேறுகள் வரவில்லை. சமீரா சோர்ந்து போனாள். பின்னேரம் இவளது சக மாணவனின் தந்தை ஒரு தந்தியை கொடுத்து “சமீரா மட்டும் தான் பாஸ் பண்ணி இருக்கா. இரண்டு பாடசாலைகள் வந்திருக்கு பொருத்தமானதை தெரிவு செய்யுங்க” அவர் போய் விட்டார்.

மகிழ்ச்சியால் தாயும் தந்தையும் மகளை கட்டியணைத்தார்கள். சந்தோஷம் அந்த வீட்டில் அலைமோதியது. உறவினர்கள் ஒன்றுகூடினார்கள். அன்று அவள் தான் ஹீரோ?

முதல் நாள் போல் இன்றும் அவளை தூக்கம் தழுவு மறுத்தது. இரண்டு நாட்கள் மட்டும் தான் அவ காசமிருந்தது. அதற்குள் அவள் தயாராக வேண்டும். “லிஸ்டில் சொன்ன சாமான்கள் வாங்க வேண்டும். வாப்பா பக்கத்து ஊரில் வேலை செய்கிறார். மாதக்

கடைசியில் தான் காசை காணலாம். யாரிடம் கேட்பது? புரண்டு புரண்டு படுத்தாள் வழிதெரியவில்லை. திடீரென இவள் மனதில் ஒரு வெளிச்சம் தெரிகிறது.

பொழுது விடிந்தது. ஜமா அத்தில் நின்று அதிபர் வீட்டிற்கு வந்தார். முகமன் கூறி வரவேற்ற சமீராவின் தந்தை சந்தோஷமிகுதியால்.

“பாருங்க சேர் இருபது பேரில் சமீரா மட்டும் தான் பாஸ் பண்ணியிருக்கா. இரண்டு - கொலிச் வந்திருக்கு அழுத்கம கொலிச்சுக்கு தான் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்திருக்கு”

“நாநா ! பாஸ்பண்ணியது எனக்கும் சந்தோஷம் தான். ஆனா... பொம்பிளைப் பிள்ளையை வெளியே அனுப்பி படிப்பிப்பது சரியில்லை. ஊர் கேவலமா கதைக்கும்...”

ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வெடிகுண்டாக சமீராவின் நெஞ்சை துளைத்தது. முன்னுக்கு வராது ஒதுங்கி நின்று உம்மாவை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த பட்டாம்பூச்சியின் சிறகுகள் முறிக்கப்பட்டன.

அப்ப ஏன்? சோதினை எழுத விட்டீங்க? சோறு தண்ணியில்லாம இரவு பகலா அந்தக் குழந்தை கஸ்டப்பட்டது ஒங்களுக்கு தெரியுமா? வாப்பாவின் வார்த்தைகள் சூடாக வெளிவந்தன.

“நாநா ! ஆத்திரப்படாதீங்க. ஒங்களுக்கு நம்மட ஊரைப்பத்தித் தெரியும். பெரியவளானா மஹம் தான்”

“ஒங்கட மகள் பாஸ் பண்ணிருந்தா அனுப்பு வீங்க தானே!”

“என்ன கதைக்கிறீங்க. அரசாங்கம் சொல்லறதுக்காக தான் விட்டேன். என் மகள் பாஸ் பண்ணியிருந்தாலும் விடமாட்டேன்”

புதிய பாடசாலைக்கு போக வாங்கிய இறங்குப் பெட்டியும், புதிய வெள்ளை யூனிபுமும், ஏனைய சாமான்களும் மேசையில் பளிச்சென்று வீற்றிருக்க - தங்கத் தோடுகளை இழந்த மகளின் காதுகளைப் பார்த்து கண்ணீர் சிந்தினாள் மரியம்.

ஜீவநதி மாசி 113ஆவது இதழ்

மாதா மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து என் சிட்னி வீடு தேடி வரும் ஜீவநதி மாதாந்த சஞ்சிகையின் ஒவ்வொரு இதழ் குறித்த பார்வையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றாலும் சமயம் வாய்ப்பதில்லை. இன்று காலை ரயில் பயணத்தில் வாசித்து முடித்து விட்ட இவ்விதழ் குறித்த என் பற்றவைப் பார்வையை மாலை ரயில் பயணத்தில் எழுதிப் பகிர்கிறேன். கலாநிதி சபா ஜெயராஜா எழுதிய “இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் இலக்கியத் திறனாய்வின் அசைவியம்” ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கானதொரு அரிய கட்டுரை. இதை நீட்டித்து ஒரு ஆய்வுக்கான களத்தை ஏற்படுத்த வல்ல கருவைத் தாங்கிய கட்டுரையில் மிக முக்கியமாக அவதானித்த ஒன்று. “பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்தி நாடகங்கள் எழுதிய செயற்பாட்டினையும் தரங்குறைந்த செயற்பாடு என்றே பண்டிதமரபினர் கருதினர்”. “தரமசேன பத்திராஜவை நினைவு கூர்ந்து” என்று அந்தப் புலமை மிகு சிங்கள இயக்குநரை நினைவுகூரும் அ.யேசுராசாவின் எழுத்தினூடு அவரோடு சந்தித்த அனுபவப் பகிர்வையும் இணைத்து எழுதியிருக்கிறார். பழம்பெரும் படைப்பாளிகள் குறித்த நினைவுப்பகிர்வுகள் அவர்களின் சம காலத்தவரால் எழுதப்படும் போது கிட்டும் ஆழம் இதில் தெரிகிறது. நினைவுப் பகிர்வுகள் சுய வரலாற்றுப் பகிர்வு அல்லவே. “ஒரு சிறுகதையின் வெற்றிக்கு அதன் ஒருமை விளைவும் முடிவினாள் திருப்பமும் முக்கியமானவை” தீரன் ஆர்.எம்.நெளஸாத் எழுதிய “ஒய்த்தா மாமா” சிறுகதை பற்றிய ஓர் உளவியற் பார்வையில் பேராசிரியர் த கலாமணி அவர்கள் குறிப்பிட்ட இந்தக் கருத்து மிகவும் முக்கியமானதொன்று. நடப்பில் இயங்கும் சிறுகதையாளர்கள் அதை மீள் நிறுவ வேண்டியதும் கூட. ஈழத்தில் இன்று பல அருமையான கதை சொல்லிகள் உருவாகியிருக்கிறார்களே என்று வியந்து கொண்டே படித்தது “முட்களோடு வாழ்தல்” என்ற முல்லைக்கோணேசின் சிறுகதை வழியே. தன்னுடைய சொல்லாடல், வர்ணனை மூலம் களத்தைக் கண் முன்னே கொண்டு வந்தவர் முடிவை வேறெங்கோ இழுத்துத் திசை மாற்றியது ஏமாற்றம். கவிஞர் செழியனுக்கான அஞ்சலிக் கவிதையை அவர் பாணியிலேயே எழுதியிருக்கிறார் எஸ்தர் விஜித் நந்தகுமார். தமிழ் நதியின் “பார்த்தினியம்” நாவல் ஒருதலைப்பட்சமான நோக்கில் எழுதப்பட்டது என்று குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கிறார் சிரமேஷ். இந்த விவாதப் பொருளை அடுத்த இதழ்களில் விமர்சிக்கப்பட்ட ஒவ்வொன்றுக்கும் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர் தரப்பின் கருத்துப் பகிர்வாகக் கொடுக்கலாம். “இரானுவத்தில் சித்தார்த்தன்” என்ற சிறுகதை பொ.கருணாகரமூர்த்தி எழுதியது. அந்த யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கும், துயரை ஒட்டிய நகை எழுத்துமாக ஒரு அட்டகாசமான சிறுகதை அது. இதை எப்படியாவது தேடிப் பிடித்துப் படித்தப் பாருங்கள் பிறகு நான் சொன்னதன் உண்மை புரியும். போராளி மலர்வனின் தாய், எழுத்தாளர் மலர்வனையை இதழாசிரியர் பரணீதரன் பேட்டி கண்டு பகிர்ந்திருக்கிறார். 23 வருடங்கள் கழிந்தும் யாழ் இடப்பெயர்வு குறித்து இன்னும் படைப்புகள் வரும் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக இராஜினி தேவி சிவலிங்கத்தின் “துடிப்பின் எல்லை” சிறுகதை ஒரு உதாரணம். இன்னும் பல சிறுகதைகள், கவிதைகளும் இவ்விதழில் இடம் பிடித்திருக்கின்றன.

- கானா பிரியா

இலங்கையில் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகள் பேசும் மக்கள்தான் வாழ்கின்றனர். ஆயினும், இரு மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கியங்களின் மொழிமாற்றச் செயற்பாடுகள் பெரியளவில் நடைபெறவில்லை. ஆங்காங்கே தனியாளர்களின் சில முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. எழுபதுகளில் எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன், சிங்களக் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி ஏராளமான கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளார். அவ்வப்போது சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றை மொழியாக்கம் செய்துமுள்ளார். இவையெல்லாம் மல்லிகை, அலை, ஞாயிறு வீரகேசரி போன்ற வற்றில் வெளிவந்துள்ளன. தரதிரஷ்டவசமாக அவை இன்னும் தொகுக்கப்பட வில்லை; அதனால், பைஸ்தீனின் முக்கியத்துவமும் பலர் அறியாததாக உள்ளது. மறைந்த எம். எச். எம். ஷம்ஸ் - தினகரனில் தனது 'சாளரம்' பக்கத்தின்மூலம், சிங்கள மொழிப் படைப்புகளையும் படைப்பாளரையும் வாரந்தோறும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட சிங்களப் படைப்புகள் பற்றி மேமன்கவி எழுதிய, பன்னிரண்டு கட்டுரைகளைக் கொண்ட 'மொழி வேலி கடந்து...' என்னும் நூல், 2013 இல் வெளிவந்துள்ளது. 'எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிட்டட்' நிறுவனம், அண்மைக் காலங்களில், மொழியாக்க நூல்களை இரு மொழிகளிலும் வெளியிட்டு வருகின்றது.

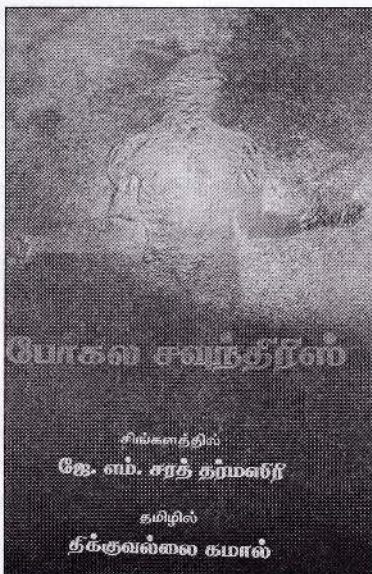
வேறுபட்ட மொழி பேசுவோரின் வாழ்நிலைமைகள், பண்பாட்டுச் சூழல் என்பவற்றை அறிவதற்கு மட்டுமல்லாமல் - அம்மொழியிலான இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையை அறிவதற்கும் மதிப்பிடுவதற்கும்கூட, மொழியாக்க நூல்கள் துணையாக அமையும். குறிப்பிடத்தக்க தொகையிலான சிங்கள மொழிப் படைப்பிலக்கியங்கள், தற்போது தமிழ் மொழியாக்கத்தில் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றைப் பற்றிய அறிமுகத்தையும் மதிப்பீட்டையும், இத்தொடர் வாயிலாகச் செய்ய விரும்புகிறேன்.

1. போகல சவுந்திரிஸ்

ஜே. எம். சரத் தர்மலிரி சிங்களத்தில் எழுதிய இந்நாவலைத் திக்குவல்லை கமால் மொழியாக்கம் செய்ய, கொழும்பிலுள்ள 'எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிட்டட்' நிறுவனம், 2016 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது. சிறந்த மொழியாக்கத்துக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் இந்நூல், 2017 இல் பெற்றுள்ளது.

போகல என்ற இடத்திலுள்ள காரீயச் சுரங்கத்தையும் அதனுடன் தொடர்புறும் செயற்பாடுகளையும் பின்னணியாகக் கொண்டு நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. கொள்ளைகளிலும் பெண்களைத் துன்புறுத்துவதிலும் ஈடுபட்டுக் கைதுசெய்யப்பட்ட குற்றவாளியான "சவுந்திரிஸ்", பொலிஸ்காரர் மற்றும் "ஆராச்சி" யினால் மாட்டு வண்டியில் குருநாகலுக்குக் கொண்டுசெல்லப் படுகிறான். இடையில் சூழ்நிலையை அவன் பயன்படுத்தி - காயப்பட்ட நிலையிலும் - கண்டிப்பக்கம் தப்பிச் செல்வதோடு ஆரம்பிக்கும் நாவல், இறுதியில், இருபது வருடச் சிறைவாசத்தின் பின் விடுதலையாகி போகலவுக்கு வந்து, மனைவியும் மகனும் இரத்தினபுரிப் பக்கம் நீண்ட காலத்தின் முன்னரே சென்று

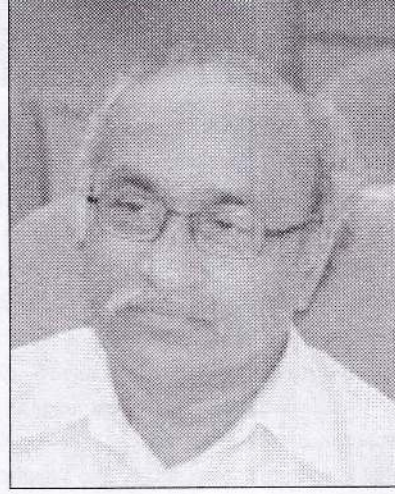
விட்டதை அறிந்து, அவர்களைத் தேடிச் செல்வதுடன் நிறைவு பெறுகிறது. இடைப்பட்ட காலத்தில் காரீயச் சுரங்கத்துடன் தொடர்பான நிகழ்வுகள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. கண்டியிலுள்ள ஜெராமியஸ் ரொடிரிகு என்ற வழக்கறிஞரின் கடிதத்துடன் செல்லும் சவுந்திரிஸுக்கு, போகல காரீயச் சுரங்க முதலாளியான ஜோஸப் டி மெல் வேலை கொடுக்கின்றான். அங்கு மேற்பார்வையாளனாக இருந்து தொழிலாளிகளைக் கொடுமையாக நடத்தும் கரகல பாஸ் என்பவனுக்குத் துணையாக, சவுந்திரிஸ் செயற்படுகிறான். அவனது திடகாத்திரமான உடலும் சண்டித்தனமும் தொழிலாளிகளை அடக்கிவைப்பதற்கு உதவியாக உள்ளன; அதனால், அவன் சுதந்திரமாக நடக்க முதலாளியும் அனுமதிக்கிறான். சுரங்க வேலைகள், தொழிலாளிகளின் அடக்கப்பட்ட நிலைமை, பெண்களுடனான பாலியல் தொடர்புகள், கூட்டாகச் செயற்படும் தொழிலாளர் சிலரின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், கொழும்புவரை விரிவடையும் ஜோஸப் முதலாளியின் காரீய வியாபாரம், கொழும்பில் மாட்டு வண்டிக்காரரின் முரண்பாடு

கள் - வேலை நிறுத்தம் போன்றன கதைக்குள் வருகின்றன.

மேரி என்ற தொழிலாளிப் பெண் கரகல பாஸுடன் உடல் உறவு வைத்திருக்கிறாள்; சவுந்திரிஸ் அங்கு வந்தபின் அவனுடனும் உடல் உறவு கொள்கிறாள்; கரகல பாஸின் இடத்துக்குப் பின்னர் வரும், மதாயஸ் என்பவனுடனும் உடல் உறவு கொள்கிறாள். சவுந்திரிஸ் பின்னர், பரியாரியின் மகளான நோனியுடன் உறவு வைக்கிறாள்; அவள் கர்ப்பமடைகிறாள். அவளின் தம்பியான ஹெந்திரிக், ஹெவன் பொலவுடனும் மற்றும் சிலருடனும் சேர்ந்து - முதலில் கரகல பாஸுக்கும், அவனது இடத்துக்குப் புதிதாக வந்த மதாயஸுக்கும் எதிராக இயங்குகிறாள்; இறுதியில் மதாயஸைக் கத்தியால் குத்திக் கொலை செய்துவிட்டுச் தப்பிச் செல்கிறாள். ஆரம்பத்தில் தொழிலாளிகள் மீது வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் அடியாளாகச் செயற்பட்ட சவுந்திரிஸில், பிற்காலங்களில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது; தொழிலாளிகளுடன் மென்மையாக நடக்கிறாள். அதனால் முதலில் கரகல பாஸும், பிறகு மதாயஸும் அவனுக்குத் தீங்கிழைக்க சதி முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். தொழிலாளிகளில் முக்கியமான சிலர், சவுந்திரிஸின் பக்கம் சேர்கின்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் - காரீயச் சுரங்கப் பின்னணியில் கதை நடைபெறுவது, வித்தியாசமானது. 27 ஆம் சுரங்கம் மூடுண்டது பற்றி விபரிக்கப்படுகிறது. “.... ஒரே குழுவில் சகோதரர் போல இயங்கினோம்.... கல்துளைப்பது, சேர்ப்பது, தாங்குதடி பொருத்துவது இப்படிப் பகிர்ந்து செய்தோம்.... வேலையும் அவசரமா முடியும்.” என்று வேலை வகைகளும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆயினும், அந்த வாழ்க்கைச் சூழல் ஆழமானதாக உயிர்த் துடிப்புடன் நன்கு வெளிப்படவில்லை; மேலோட்டமான அனுபவத்தையே பெற இயல்கிறது. பாத்திர உருவாக்கமும் ஆழமான மனப் பதிவை ஏற்படுத்துவதாக இல்லை. தொழிலாளர் மீது மேற்பார்வையாளர் -

முதலில் கரகல பாஸ், சவுந்திரிஸ் பிறகு மதாயஸ் - பிரயோகிக்கும் அடக்கு முறைகளினால் அவர்கள் மீதே தொழிலாளரின் அதிருப்தி இருக்கிறது; முதலாளிமீதல்ல!

“எங்களுக்கு சுரங்கத்தோடு எந்தக் கோபமுமில்லை.”

“இந்தக் கெட்ட நாய்களின்ற வேலயால் இப்போதான் இப்படி நினைக்கிறாங்க. முன்பு முதலாளி மாறும் தொழிலாளர்களும் அப்பாவும் பிள்ளைகளும் போல. சுரங்கத்துக்காக உயிரே கொடுக்கத் தயாராக இருந்தாங்க.” (பக். 182 - 183)

எதிர்ப்புணர்வுடன் செயற்படும் (சிலரான) தொழிலாளர்களின் இக்கூற்றுகள்,

நாவலின் கருத்து நிலையைப் பலவீனமாக்குகின்றன.

ஆணும் பெண்ணும் தங்கச்சி (நங்கி), அண்ணை (அய்யே) என்று அழைத்தபடியே பழகிக் கொண்டு காதலிப்பதும், உடல் உறவு கொள்வதும் சிங்களச் சூழலில் இயல்பானவை; இந்நாவலிலும் அது மேரி, நோனி ஆகிய பெண் பாத்திரங்களுடனான சவுந்திரிஸின் உறவுவழி வெளிப்படுகிறது. தமிழ் வாசகருக்கு இது புதுமையாயிருக்கும்!

**

ஒரு மொழியிலுள்ள படைப்பைப் பிறமொழியில் மாற்றும்போது, படைப்புத் திறன்கொண்ட வெளிப்பாடு முக்கியம்; அதிலும் மொழிக் கையாளுகையில் கவனம் மிகத் தேவை... மூலமொழியில் அறிவு கொண்டிருப்பதோடு, இலக்கு மொழியில் வெளிப்பாட்டுத் திறனும் இன்றியமையாதது. ஏற்கெனவே

வாசிக்க நேர்ந்த சிங்கள மொழிப் படைப்புகள் பலவற்றின் மொழியாகக் கங்களில், மொழிக் கையாளுகையின் பலவீனங்களை அதிகம் உணர முடிந்திருக்கிறது. இந்த நூலிலும் அவ்வாறான நெருடல்களைப் பல இடங்களில் காண முடிகின்றது.

1. “இல்லை ஜேராம், அது என்ற ஒழுங்கல்ல.” (பக். 18)

நிச்சயமா உன்ற பாய்ச்சலுக்கு இப்படி ஆக்கள் அவசியம்.” (பக். 21)

என்ற, உன்ற என்பவை முறையே - என்ற, உன்ற என வருவதே சரியாகும்.

2. “அது அவ்வாறே நடக்கணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். ஆனா அப்படி ஆகணுமென்றா உன்னிடம் பெருந்தொகையான காரீயம் இருக்கணும்.... உண்மையிலேயே விசாலமான அளவு இருக்கணும்.”

பெருமளவு என்பதை அர்த்தப்படுத்தும் விதமாக ஜேராமியஸின் குரல் கனத்தது. சட்டத்தரணி ஒருவரின் ஆடம்பரத் தன்மையும் அதில் தொனித்தது. (பக். 19)

ஆடம்பர என்பது சிங்களத்தில் பெருமை பிடித்த என்ற அர்த்தத்தில் வருகிறது; தமிழில் இங்கு அது வேறு அர்த்தமாகிறது.

3. தாங்குதடி மடுவத்திற்கு நெருப்பெடுத்திருந்தது. (பக். 87)

நெருப்புப் பற்றி இருந்ததே, இங்கு சொல்லப்படுகிறது.

4. பங்களா சமையலறையால் கிடைத்த தேநீர் கோப்பையை இரண்டொருதடவை உறிஞ்சி விழுங்கிவிட்டு (பக். 88)

5. “.... நாங்க கறுவாப்பட்டை தகர்த்தவங்கள். எங்க பரம்பரையே அப்படித்தான். பிறகுதான் சுரங்கத் தொழிலுக்கு வந்தோம்....” (பக். 97)

கறுவாப்பட்டை உரித்தவர்கள் என்பது பொருத்தமாகும்.

6. தாங்குதடிக் கொட்டிலுக்கு தீப்பிடித்தது முகம் மூடிக்கொண்ட ஆசீர்வாதமொன்றாக அமையுமென ஹெந்திரிக் கருதினான். (பக். 89)

7. “.... எதுக்காக இந்தளவு

உதவி செய்தீங்க? கடந்த ஆத்மாவில்
என்ற சகோதரியா இருந்தீங்களோ
தெரியல்ல.” (பக். 111)

8. ஹெவன் பொலவின்
நிலைப்பாடு எந்தளவு மனப்பூர்வ
மானதென சவுந்திரிஸ் யோசித்
தான். “தான் தவறுசெய்துவிட்டேனே”
என்ற மோசமான எண்ணம் காரண
மாக அவனால் ஹெவன்பொல
வின் முகத்தை பார்க்க முடிய
வில்லை. (பக்.112)

செய்துவிட்டானே என்று
வரவேண்டும் அல்லது “தான்”
என்பது “நான்” என்று வர
வேண்டும்.

9. “நீ எப்படி மலையுச்சி
வாடியிலிருந்து பெரும் வாடியருகே
நின்றவன விளங்கிக் கொண்டாய்?”

“நிலா வெளிச்சத்தில்
கண்டன்.” (பக். 138)

10. ஹெந்திரிக்கின் இரத்
தோட்டம் இயல்பு நிலைக்குத்
திரும்பியது.

ஹெவன் பொலவும் ரது
பாஸும் சவுந்திரிஸை கௌரவம்
மிகுந்தவர்களாகப் பார்த்திருந்தனர்.
(பக். 139)

11. தினாந்திர வேலை அளவு
எட்டு காரீயப் பெட்டிகளாகும். (பக்.
145)

12. நோனி அமுது குழறினாள்.
கொடஹேனயில் சவுந்திரிஸ்
வெடிபட்டு இறந்துவிட்டதாகவே
ஆரம்பச் செய்தி வந்தது. பின்னர்
அவன் காயமடைந்து சிகிச்சை
பெறுவதாக அறிந்தபோது அவன்
கடவுளுக்கு புண்ணியம் செய்தான். (பக்.
172)

மொழியாக்கம் செம்மையாக
அமையாதவிடத்து, அதனைப் பூரண

மாக இரசிக்க முடியாது என்பதுடன்,
மூலப் படைப்பையும் அதன் ஆசிரி
யரையும் பற்றிய சரியான மதிப்
பீட்டை மேற் கொள்ளவும் முடியாது.
மூலமொழி அறிவு கொண்ட ஒருவர்
முதலில் மொழியாக்க வேலை
களைச் செய்த பிறகு, கூரிய இலக்கிய
இரசனையும் படைப்பு மொழித்
தேர்ச்சியும் கொண்ட ஒருவர்
செவ்விதாக்கம் செய்வது நல்லது.
இருவரும் இணைந்து செயற்படுகை
யில், மூலமொழிப் படைப்பு மற்ற
மொழியில் செம்மையான விதத்தில்
அறிமுகமாகும் சாத்தியம் உள்ளது.
மொழியாக்கம் செய்தோராக
இருவரின் பெயர்களும் பதியப்பட
வேண்டும். ஆனால், நமது தழுவில்
இவ்வித இணைந்த செயற்பாடு
எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளப்படு
மென்று தெரியவில்லை!

-27.02.2018

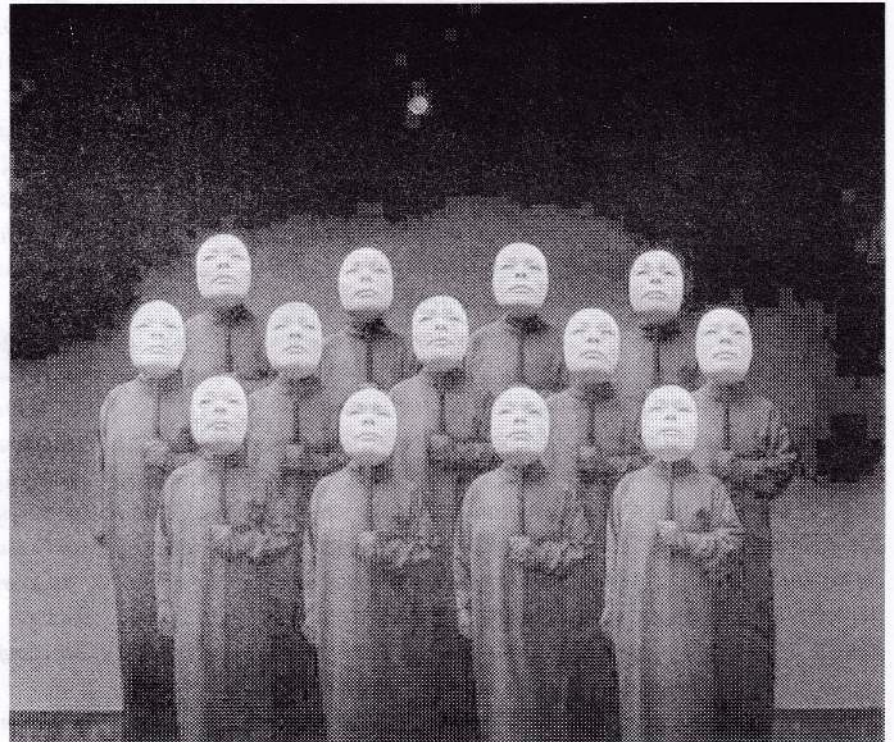
இருட்கணங்களினால் தின்னப்பட்ட
ஆளரவமற்ற திசையின்..
துருவத்தில்..
குந்தியிருக்கிறது பூதம்.
பெருங்காற்றாய்..
துயரறைந்தும் சிரிக்கிறது.

கறுத்துக்கிடக்கும்
காலவெளியின் ஒருபுள்ளியில்...
மங்கியழிந்த ஒளித்துளியின்
ஈரத்தை,
உலராமற் பத்திரப்படுத்தும்
எத்தனிப்பு,
பூதத்தின் வாய் பிளப்பில்...
அமிழ்ந்து போகிறது.

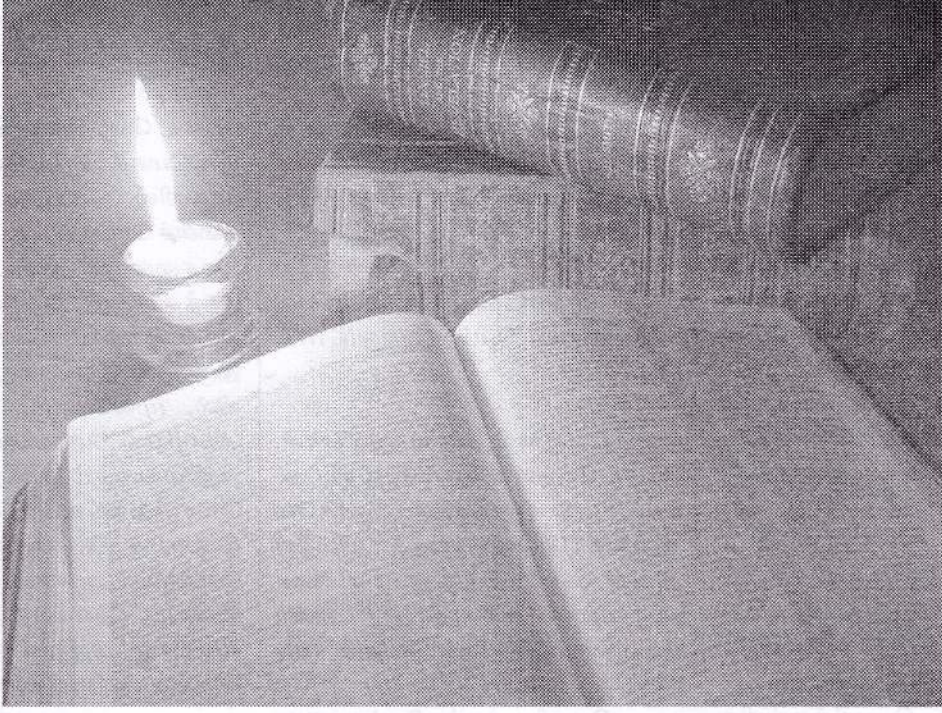
கனவுகளைத் துளையிடும்
கணமொன்றில்...
சிந்திய நாட்களின்
ஞாபகங்களில்...
பூதம் புன்னகைத்தது.

கனவு பலித்துச் சிரிக்கும்
பூதத்தின் இருப்பில்....
திசையின் காலம்
துயரில் தொங்க,
வேறு திசை நடக்கிறோம்.

துயரறையும் திசைபிரிதல்

சு.க.சிந்துநாசன்

எதிர்காலஇலக்கியம்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

உலகில் இன்று பலமாறுதல்கள் நிகழ்ந்த வண்ணமுள்ளன. முன்னைய பல நம்பிக்கைகள் தளர்கின்றன; அத்திவாரங்கள் அசைகின்றன; வேர்கள் விடுபடுகின்றன. புதிய திறந்த சந்தைப்பொருளாதாரத்தின் தேவைகளுக்கமைந்த சேவைக்கு எல்லோரும் நிர்ஃபந்திக்கப்படுவதால் மனித வாழ்வு நோக்கமற்றதாகவும் சாரமற்றதாகவும் மாறி வருகிறதென்று பலர் குறைபடுகின்றனர். மக்கள் நுகர்வோராக்கப்பட்டு அவர்களிடையே நுகர்வுக் கலாசாரம் வளர்க்கப்படுகிறது. மூலை முடுக்கெல்லாம் புகுந்து வரும் தொடர்பு சாதனங்கள் பொதுமக்கள் மத்தியில் புதிய உரிசிகளையும் புதிய இரசனைகளையும் செயற்கைத்தேவைகளையும் தோற்றுவிக்கின்றன. அரசியல், பொருளாதார ஆதிக்க சக்திகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள அச்சாதனங்கள் அச்சக்திகளுக்குத் தோதான வகையில் உலகினையும் வாழ்வினையும் புனைந்து காட்டுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுள்ளன.

மனித வாழ்க்கை அவசரமும் பரபரப்பும் மிகுந்த இயந்திரகதியினதாய் மாறிவருகிறதென்றும் அச்சம், அவநம்பிக்கை விரக்தி, பொறுப்பற்ற தன்மை போன்றவை மிகுந்து வருகின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்நிலையிற் பெரும்பாலான வாசகர்கள் ஆழமற்ற வாசிப்பையே விரும்புவர். வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கவோ, அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவோ, பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு மார்க்கங்கள் குறித்துச் சிந்திக்கவோ வேண்டிய அறிவும் துணியும் அவகாசமும் அவர்களிடத்து இல்லை. எதார்த்தப் பிரச்சினைகளிலிருந்து

நழுவிக்கனவுலகில் களித்திருக்க விரும்பும் சாதாரண வாசகர்களைக் கவர்ந்தக்கவகையில் ஜனரஞ்சகமாக எழுதுவோர் இலக்கியத்தை உடனடிச்சந்தைக்கேற்ற விற்பனைப் பண்டமாக்கி விற்று மிகுந்த இலாபமும் பிரசித்தியும் சம்பாதிக்கின்றனர். காத்திரமான இலக்கியங்களை உருவாக்கும் படைப்பாளிகள் அறியப்படுவது குறைவாகவே உள்ளது. ஆரோக்கியமும் ஆழமும் பொருந்தியவையும் மக்கள் மத்தியில் விழிப்பினையூட்டவல்லவையுமான அரசியல், இலக்கிய விளக்கங்களும் விமர்சனங்களும் அருகிவிட்டதையும் கவர்ச்சியான சுலோகங்களும் மேலோட்டமான நுனிப்புல்மேய்ச்சல்களும் பெருகி வருவதையும் மறுக்கவியலாது. முதலாளித்துவ உற்பத்திப்பண்டங்களாகக் கலைஇலக்கியங்கள் மாறும்போது அவற்றின் தரம் தாழ்ந்துவிடும் என்பதையும் இங்கு எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய உலகத்தைப் பொறுத்தவரை சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்வரை, பணவிலாபத்தை முதற்குறியாகக் கொண்ட எழுத்தாளர்களும் புத்தகவெளியீட்டாளர்களும் பத்திரிகைச் சொந்தக்காரர்களும் மிகக்குறைவாகவே காணப்பட்டனர். இன்று வாசகர்களின் பலவீனங்களைச் சுரண்டி வாழ்பவர்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இப்படியான ஒரு தழ்நிலையில் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இடமில்லையோ என்ற வினா எழவே செய்யும். ஆயினும், காலத்தின் போக்கைச் செவ்வனே விளங்கிக்கொள்ள யாம் முயல வேண்டும். அந்தஸ்துப் பெயர்ச்சி அதிகமாக நிகழ்வதையும் இன்று

யாம் அவதானியாதிருத்தல் இயலாது. பரம்பரை முது சொம்களான குலப்பெருமைகளையும் சொத்துச்சுகங்களையும் முதலாகக்கொண்டு தம் வாழ்வினை அமைத்துக் கொள்ளும் நிலையில் அனேகமானவர்கள் இன்று இல்லை. குல, கோத்திர, கிராம, தேச எல்லைகளைத் தாண்டி அவர்கள் தம்சொந்தக்கால்களில் சுயமுயற்சிகளினால் தம் எதிர் காலத்தை உருவாக்க முனைந்து நிற்பதைக் காணலாம். உலகளாவிய தொடர்பாடல்களின் விளைவான மனித அபிவிருத்தி வசீகரமானதாகவே தோன்றுகிறது. “கூட்டு மானுட ஜாதியை ஒன்றெனக் கொண்டு” நோக்க வேண்டிய நிலைமை உருவாகிறது. காலத்தின் இப்போக்கைச் செம்மையாகப் புரிந்து கொண்டு அது வழங்கும் வாய்ப்புக்களை மாஸிடத்தின் செழிப்பான எதிர்காலத்துக்கு ஏற்றவகையிற் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பினை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தட்டிக்கழித்து விடலாகாது. அறிவினை அடைவதற்கான வாய்ப்புக்கள் கூடுதலாகவும், கூடிய தொகைமக்களுக்கும் இன்று கிடைப்பதைக் கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். காலத்தையும் தூரத்தையும் கடந்து மனிதர்கள் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கி வரக்கூடியதான ஒரு நிலையினைத் தோற்றுவித்திருப்பதை நவீன காலத்தின் அற்புதமான ஒரு கொடை என்றே கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு நெருங்கி வரும் மனிதர்கள் இன, மத, தேச வேறுபாடுகளையெல்லாம் கடந்து உறவாடக்கூடியவர்கள் ஆவர். அத்தகையவர்களின் முயற்சிகளினாலே தான் எதிர்கால மனிதவாழ்வு இவ்வுலகிற் சேமமடையக் கூடும். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் உதவுவதற்கும், ஒருவரோடொருவர் திறந்த மனதோடு தொடர்பாடு வதற்கும் பொருத்தமான சூழலை உருவாக்க இலக்கியத்தின் பங்களிப்பும் இன்றியமையாததாகும்.

மனிதனில் நம்பிக்கை வைப்பதைத் தவிர எமக்கு வேறு மார்க்கமில்லை. சிறந்த செயல்களை ஆற்றக்கூடிய வல்லமை அவனுக்கு உண்டு. விலங்கு நிலையிலிருந்து மனிதனாக அவன் முன்னேறிய வரலாற்றை நோக்கினால், கருவிகளையும் நெருப்பையும் மொழியையும் கண்டு பிடித்துப் பயன்படுத்தியும் தன் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தியும் வளர்ந்த அவன் வல்லமை துலங்கும். கருவி, நெருப்பு, மொழி முதலானவை முன்னேற்றத்தைத் தந்தன என்று கூறுவதை விட அவற்றை வசப்படுத்திக் கையாண்ட மனித ஆற்றலே முன்னேற்றத்தைத் தந்தது என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையதாகும். தான் கண்டு பிடித்த கருவிகளுக்கு அடிமையாகி விடாது அவற்றைத் தன் முன்னேற்றத்துக்கு அனுசூலமான வகையிலே பயன்படுத்துவதில் தான் எதிர் காலம் தங்கியிருக்கிறது. விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்புகள் சிலருக்கு இலாபத்தைக் குவிப்பதற்காகப் பலருக்கு அவலங்களைத் தரும்கின்றன என்றால் அதனை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டும் பொறுப்பும், இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு உண்டு.

நவீன காலத்துச் சூழல் பல இடர்களையும் நெருக்கடிகளையும் மட்டுமன்றிப் பல வாய்ப்புக்களை

யும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. எதிர் நோக்கப்படும் பிரச்சினைகளுக்கு மனித முயற்சிகள் மூலமாகச் சமூகமான தீர்வுகளைக் காண முடியாதவிடத்து எதிர்காலத்தில் மனித குலம் வீழ்ச்சிப்பாதையை நோக்கி விரைந்திட நேரும். அதன் தாற்பரியத்தினை அறிவு பூர்வமாக விளங்கிக் கொண்டு உகந்த வகையில் உலகினை மாற்றுவதற்கான வலிய முயற்சிகளை உற்சாகப்படுத்துவனவாக இலக்கியங்கள் அமைவது பயனுள்ளதாகும்.

இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலில் அச்சம், - மனவிரக்தி, கையறுநிலை, போன்றவற்றால் மனிதன் அந்நியப்படுத்தப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு அந்நியப்படுத்தப்படும் மனிதர்களைச் சமூக மயப்படுத்துவதற்கு இலக்கியம் உதவலாம். இன்று தொடர்பாடல் உலகளாவிய ரீதியில் பெருவளர்ச்சியுற்றிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆயினும், தொடர்பாடல் என்னும் போது அனேமாகத் தொடர்பு சாதன வளர்ச்சிகளே கருத்திற்கெடுக்கப்படுகிறது. தொடர்பாடற் கருவிகளும் நுட்பங்களும் அகரவேகத்தில் வளர்ந்தாலும், மனிதருக்கிடையிலான மனநெருக்கம் அதிகரித்துள்ளதா என்பது கேள்விக்குறியாகவே தோன்றுகிறது. மக்களிடையே பரஸ்பர புரிந்துணர்வையும் உளம் தழுவி உறவாடலையும் வளர்ப்பதே உண்மையான அர்த்தமுள்ள தொடர்பாடலாக முடியும். அத்தகைய உறவாடலுக்கு இலக்கியம் மிக உவப்பான கருவியாகும். ஆண் - பெண் உறவு உட்பட்ட அன்றாட வாழ்க்கையானது இயந்திர கதியில் தொழில்நுட்பமயப்பட்டு வருவதால் போட்டியும் சுயநல தனிநபர் சுதந்திரப்போக்கும் வலுத்து வருகின்றன என்று கூறப்படுகிறது. ஒருவரையொருவர் மதித்து, ஒருவருக்கொருவர் வீட்டுக்கொடுத்து இணங்கி வாழும் நிலையினையும், சிறந்த சந்ததியினரையும் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கும் நிலையினையும் தோற்றுவிப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட குடும்ப, சமுதாய, உலக உறவுகளை வளர்த்து வலுப்படுத்த வருங்கால இலக்கியம் முன் வர வேண்டும். நெருக்கடிகளும் துன்பங்களும் பாதுகாப்பின்மையும் மிகுந்த காலத்தில் என்ன நடக்கும் பலர் மனம் சோர்ந்து சோம்பி விடுவார்கள். எல்லாமே பொய், எல்லோரும் போலிகள் என்ற மனநிலைக்கு ஆளாவர். திராணியற்ற நிலையில் திணிக்கப்படுபவை யாவற்றையும் சகட்டு மேனிக்கு ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பான்மை வளரும். ஒன்றும் செய்யமுடியாது, உலகம் அழிந்து விடப்போகிறது என்று ஒப்பாரிவைப்பர். இன்றும் பலர் அத்தகைய மனநிலைக்கு ஆளாகியுள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். ஒழுங்கு கெட்டு விட்டது, ஒழுக்கங்கள் சீரழிந்து விட்டன, இன்றைய தலைமுறையினர் மரியாதையும் பழக்கவழக்கங்களும் அற்ற முறையில் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்று பலர் அங்கலாய்க்கின்றனர். ஆனால், ஒழுக்க முறைகளையும் உயர்ந்தோரையும் மூத்தோரையும் மதிக்காது உலகம் சீர்துலைந்து விடப்போகிறது என்ற குரல் வரலாற்றுக்குப் புதியதல்ல. மூவாயிரம் நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிரேக்கத்திலும் எகிப்திலும் பரதகண்டத்திலும் அவ்வாறு கூறப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றைநோக்குமிடத்து,

குறிப்பாக விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் உலகே மாயம், காயமே இது பொய், பெண்களை நம்பாதே என்பன போன்ற நம்பிக்கை வரட்சிக் கோஷங்கள் வலுப்பெற்றிருந்தன. காலத்துக்கேற்ற வகையில் தமிழ் மக்களை விழித்தெழ வைக்க விழைந்த மகாகவி பாரதி “நல்ல காலம் வருகுது”, “அச்சமில்லை அச்சமில்லை”, “துன்பமே, இயற்கை என்னும் சொல்லை மறந்திடுவோம் - இன்பமே வேண்டி நிற்போம்” என்றெல்லாம் பாடி வாழ்வில் நம்பிக்கையினை ஊட்டினார். அவ்வாறு எதிர்கால வாழ்விலும் மனிதனிலும் நம்பிக்கையினைத் தூண்டுவனவாக இலக்கியங்கள் அமைய வேண்டும்.

துன்பம் வந்த போது துவண்டு விடுவதும் இன்பம் வந்த போது எக்களிப்பதும் சாதாரண மனித இயல்பு. ஆனால், வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் சமநோக்கினைக்கடைப்பிடிப்பர்.

“நோதலுந் தணிதலு மவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்
இன்னா தென்றலு மிலமே”

என்று பாடிய சங்கப்பலுவன் கணியன்பூங்குன்றனும்,

“இன்பமும் ஓர் கணத்தோற்றம் - இங்கு
இளமையும் செல்வமும் ஓர்கணத்தோற்றம்
துன்பமும் ஓர்கணத்தோற்றம் - இங்கு
தோல்வி முதுமை ஒரு கணத்தோற்றம்”

என்று பாடிய மகாகவி பாரதியும் எதிர்கால இலக்கியத்துக்கு வழிகாட்ட வல்லவராவர்.

எதிர்காலத்து மனிதன் உலக வாழ்வினைச் செவ்வனே புரிந்து கொள்ளவல்லவனாகவும் பொறுப்புணர்வு கொண்டவனாகவும் ஏனையவர்களிடத்து ஆர்வமுடையவனாகவும் உருவாக இலக்கியம் உதவ வேண்டும். மனிதப் பண்புகளைத் தொடர்ந்து பேணி மனிதனாக வாழ்வதா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவனும் மனிதனே ஆவான். குலம், மதம், நிறம், மொழி, தேசம் முதலானவற்றைக் கவனத்துக்குக் கெடுக்காது ஒரு மனிதனை அவன் மனிதன் என்பதற்காக மதிக்கும் நிலை எங்கனும் உருவாக வேண்டும். ஒரு மனிதனை மதிக்கிறவர்கள் அவனது மொழி, மதம், நிறம் முதலானவற்றையும் மதிக்கவே செய்வர். தம்மைப் போன்ற மனிதர்களை மதிக்கத் தெரியாதவர்களைப் பற்றி எண்ணும்போது,

“மானிடம் போற்ற மறுக்கும் - ஒரு
மானிடம் தன்னைத்தான் உயிரும் வெறுக்கும்”

என்ற பாரதிதாசன் கவிதை அடிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. வாழ்வின் வல்லமை என்று பாரதிதாசன் கருதியது மானிடத் தன்மையினையே.

இன்று மனிதனை விட மேலாகப் பணத்தினை மதிக்கும் நிலையே எங்கனும் காணப்படுகிறது. தொழில்கள் பலவற்றைச் செய்பவர்கள் அத்தொழில்களில் மதிப்போ நாட்டமோ இன்றி வேண்டா வெறுப்பாக வருவாய்க்காக அவற்றைச் செய்கின்றனர். உயர்வான ஒரு தொழிலாகக் கருதப்படும் வைத்தியத் தொழிலை உதாரணமாகப் பார்த்தால், பல வைத்தியர்கள் நோய்களை அகற்றி மனித சுகாதாரத்தைப் பேணுவதை அன்றி பணம் சேர்ப்பதையே பிரதான நோக்காகக் கொண்டுள்ளனர். நோயாளி ஒருவரோடு

ஆற அமர உரையாடி நோய் பற்றி அறியாது சில பரிசோதனைகளைச் செய்து வருமாறு படபடவென்று எழுதிக்கொடுப்பது பலருக்கு வழக்கமாகி விட்டது. நோயாளி தன் மருத்துவனைப் பறிகொடுத்து விட்டான் என்று ஓரறிஞர் கூறினார். பல தொழில்களும் அப்படித் தான் ஆகி வருகின்றன. நோயாளர்கள் மருத்துவர்களையும் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களையும் வாசகர்கள் எழுத்தாளர்களையும் இழந்து விடுவார்களா? எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பாட்டுக்குப் பிழைத்துக்கொள்வார்களா?

நோயாளர்களின் நோய்களை வைத்துப் பிழைக்கும் வைத்தியர்களாலும், மாணவர்களின் ஆர்வ மின்மையை வைத்துப் பிழைக்கும் ஆசிரியர்களாலும், வாசகர்களின் பலவீனங்களைச் சுரண்டிப் பிழைக்கும் எழுத்தாளர்களாலும் உலகத்துக்கு என்ன ஆகும்? நோயாளர்களின் நோய்களைக் குணப்படுத்தும் வைத்தியர்களாலும், மாணவர்களிடையே ஆர்வத்தை மூட்டி விடும் ஆசிரியர்களாலும், வாசகரிடத்து உயர்ந்த உணர்வுகளையும் ஆத்மீக விழுமியங்களையும் வளர்க்கும் எழுத்தாளர்களாலும் உலகம் ஒளியுடைத்தாகும். மனித வாழ்வில் ஒளியினைப் பாய்ச்சுவதைத் தார்மீகப் பொறுப்பாக கருதுபவர்களே தங்கள் அனுபவங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளத் தகுதியுடையோராவார். பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே” என்று தொழிலாளரை மகாகவி பாரதி போற்றியதன் தாற்பரியம் நினைத்துப்பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

ஒரு தொழிலை அனுபவித்துச் செய்யும் போது சுயநலமும் பிடிவாதமும் குறையும் என்றும், உலகத்தின் பராமரிப்புக்காகத் தன்னை ஒருவன் அர்ப்பணிப்பதில் பரம இன்பம் இருக்கிறதென்றும் ஆன்றோர் கூறுவர். தன்பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சுக மனிதர்களுடன் ஒத்துழைத்தால் தான் மனிதன் இவ்வுலகில் இதமாக வாழ முடியும். அவ்வாறான வாழ்வை உறுதிசெய்வதில் எழுத்தாளர் பங்கு மகோன்னதமானதாகும். உள்ளத்தால் உறவாடும் நிலையினைச் சிறந்த இலக்கியங்களால் மேம்படுத்தவியலும். உள்ளங்கள் விழிப்படைந்தால் தான் உயிர் வாழ்க்கை உவப்புடைத்தாகும்.

உலகளாவிய விசாலமான பார்வையினை வளர்க்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். உலகத்தின் மாற்ற முடியாத பன்முகத்தன்மையை யாவரும் புரிந்தேற்றுக் கொள்ள வேண்டியதும் அவசியமாகும். குலப்பெருமை, இனப்பெருமை, மதப்பெருமை முதலானவை பற்றிய பேச்சுக்கள் அகம் பாவத்துக்கும் மற்றவர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த நினைக்கும் மடமைக்கும் வழிவகுப்பன. மற்றவர்களை மதித்தல், மற்றவர்களோடு இணங்கி வாழ்தல் முதலானவையே எதிர்காலத்தின் அமைதிக்கு இன்றியமையாதனவாகும். யுதர்கள் பாலும் ஆரியரல்லாதாரிடத்தும் வெறுப்பினை வளர்க்க இலக்கியத்தையும் கருவியாக்கிய ஹிட்லரின் செயல்களால் விளைந்த அனர்த்தங்கள் உலகவரலாற்றின் கறைகளாகும்.

“உலகம் எல்லாம் ஒன்று என்பது உண்மை.

அழகெல்லாம் ஒன்று என்பதும் உண்மை. ஆயினும்,
வேறுபாடுகளே உலகத்தின் பேரழகு.”

என்ற சக்கரவர்த்தி - இராஜ கோபாலாச்

சாரியாரின் கூற்று மனங்கொள்ளத்தக்கது. பன்முகப் பாட்டினை உலகின் அழகாகவும் பலமாகவும்போற்றிப் பேணும் மனப்பான்மை மனிதனிடத்து வளர்க்கப் படவேண்டியதாகும். அதனை இலக்கியம் செய்ய வேண்டும்.

திட நம்பிக்கைகளே முன்னைய காலங்களில் பெரு முயற்சிகளுக்கும் சாதனைகளுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன என்றும் அவ்வாறான பற்றுறுதியினை இக்காலத்தில் காண்தல் அரிதென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஏதாவதொரு அரசியற் கட்சியைச் சார்ந்து நின்று அக்கட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்தவிடத்து அதன் ஆதரவைப்பெறுபவர் மட்டுமே ஏதாவதுசாதிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு உளதென்றும் அவர்கள் கூறுவர். ஆனால், அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களைச் சார்ந்து நிற்கும் தன்மை இக்காலத்துக்கு மட்டும் உரியதன்று. அது எவ்வாறாயினும், நீதியைக் காத்திடும் அக்கறை மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்கு இன்றியமையாததாகும். சுயநல வேட்கை கொண்டவர்களால் அவ்வப்போது குரோத உணர்வுகள் தூண்டி விடப்படுவதன் காரணமாகவோ மனித பலவீனங்களின் விளைவாகவோ நீதியின் பாலுள்ள அக்கறை தளர்வடையலாம். அவ்வாறு ஆகும்போது அதனைத் தாக்கி நிறுத்த வேண்டியது மனித சமுதாயத்தில் ஆர்வம் கொண்ட எழுத்தாளர்களின் கடமையாகும். அந்தவகையில், சமீபத்தில் வெளிவந்த (தினகரன் வாரமஞ்சரி 17.12.1995) என்.கே.ரகுநாதனின் “குடை” என்ற சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்கது.

மணியத்தார் கொழும்பிலே காய்கறி வாங்கச் சென்றவிடத்தில் பழைய குடையொன்றைத் தவற விட்டு விடுகிறார். அதனை மீட்க அவருக்கு உதவுவதில் முனைந்து நிற்கிறார் ஒரு கடைக்காரர். மணியத்தார் தன் இனத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர் என்பதையோ, அவரை ஏமாற்ற எத்தனித்த இன்னொருகடைக்காரர் தன்னுடைய இனத்தவர் என்பதையோ, பெறுமதியற்ற குடைக்காகப் போராட வேண்டியதில்லை என்ற மணியத்தாரின் கருத்தையோ பொருட்படுத்தாது அக்கிரமச்செயல் ஒன்றினைத்தடுக்கும் ஆவேசத்துக்கு ஆட்பட்டு நிற்கிறார் அந்தக் கடைக்காரர். தன் முயற்சிகைகூடியபோது பெருமிதமடைகிறார். மானுடச் சிறப்பினை அவரிடத்துத் தரிசிக்க முடிகிறது. காவியம் ஒன்றில் வரும் தன்னேரில்லாத்தலைவனைப் போல் அவர் சித்தரிக்கப்படவில்லையாயினும், அவரும் ஓர் அறம் வளர்க்கும் கண்ணாளன் தான். என்.கே.ரகுநாதனின் கதையில் மணியத்தார் தமிழராகவும் கடைக்காரர் சிங்களவராகவும் இருப்பதால், அக்கதை இனஒற்றுமையைப் பொருளாகக்கொண்டது என்று கொள்ளப்படக்கூடும். ஆனால், அநீதியைப் புறங்கண்டு சத்தியத்தைப் பேணவிழைவதே உயர்ந்த நிலையாகும். அதுவே சாதி, மத, இனப்பகைமை உணர்வுகளைச் சாய்த்து ஒருமைப்பாட்டையும் மனிதாபிமானத்தையும் வளர்க்கவல்லது.

தனக்காயினும்சரி, பிறருக்காயினும் சரி அநீதி நிகழுமிடத்து அதனைத் தடுக்க முயல வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை மகாகவி பாரதியார் வலியுறுத்திச் கூறுவார்.

“ஊக்கமும் உள் வலியும் உண்மைதயிற் பற்றுமில்லா மாக்களுக்கோர்கணமும்- கிளிளே! வாழுத்தகுதியுண்போ?”

என்ற அடிகளும் பாரதியின் உணர்வினைப் புலப்படுத்துவனவாகும். ஊக்கம், உள்வலி, உண்மையிற் பற்று ஆகியவற்றை எதிர்கால இலக்கியம் வளர்க்க வேண்டும். அரசர்களுக்காகவும் சாம்ராஜ்யங்களுக்காகவும் கடவுளுக்காகவும் அரசியல் தலைவர்களுக்காகவும் தங்களை அர்ப்பணித்த ஏராளமான இலக்கிய கர்த்தாக்களை அறிவோம். மனித உரிமைக்காகவும் நீதிக்காகவும் உண்மைக்காகவும் எழுதுபவர்களே எதிர்காலத்தில் மிகுதியாகத் தேவைப்படுவோராவர்.

நீதியையும் அடிப்படை மனித உரிமைகளையும் மனப்பூர்வமாக மதித்துப் பேண விழைபவர்கள் துயரப்படுகின்றவர்களிடத்துப் பரிவுடையராவர் என்பதும் அநீதிகளையும் உரிமை மறுப்புக்களையும் ஒழிக்க திடசங்கற்பத்தோடு போராடுவர். என்பதும் சொல்லாமலே போதரும் பொருளையும் புகழையும் பிரதான குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு எழுதுபவர்கள் எக்காலத்திலும் இருப்பாராயினும் எதிர்காலத்துக்கு இன்றியமையாதவர்கள் என்று அவர்களைக் கூறமுடியாது. எழுதுவதற்காகச் சம்பாதிக்கலாமாயினும், சம்பாதிப்பதற்காகவென்று எழுதலாகாது என்ற கார்ல்மார்க்சின் கருத்துக் கவனிக்கத்தக்கது.

அநீதிகளையும் போலித்தனங்களையும் சிலர் கிண்டலாகவும் சிலர் படிமங்களைப் பாவித்து மறைமுகமாகவும் வேறு சிலர் புதிர் போடும் பாணியிலும் வெளியிட விழைகின்றனர். வெளிப்படையாகக் கூற முடியாதவற்றை துட்கமமாகவும் மறைமுகமாகவும் வெளியிடுதல் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே. நம்பக்கத்தக்க வகையில் அவை அமையவுட்கூடும். ஆனால் இன்றைய சாதாரண வாசகர்களால் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள முடியுமோ என்பது கேள்விக்குரியது. உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப்பொருள் போன்றவற்றை விளங்கிக் கொள்ளும் திறனை அவர்களிடத்து எதிர் பார்த்தல் சாவாது. இன்று ஏராளமாக எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகளை விளங்கிக் கொள்ள எத்தனிக்கும் இலக்கியப் பயிற்சி மிக்கவர்கள் கூட சிலவேளைகளிலே தான் தம் முயற்சி பயனளிக்கக் காண்கிறார்கள். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய முயற்சிகள் மலையைக் கெல்லி எலியைப் பிடித்த கதையாக முடிந்து விடுகின்றன. அதுஎவ்வாறாயினும் “தெளிவுறவே அறிந்திடுதல், தெளிவுதர மொழிந்திடுதல்.” (மகாகவி பாரதி) என்பவை குறித்து ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தப் பட வேண்டும். சாதாரண மக்களுக்குத் தெளிவு தரும் வகையில் கருத்துக்களை உணர்த்துவதற்கு, நாட்டார் இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள வெளிப்பாட்டு முறைகளைப் பரிசீலித்துப்பார்த்தல் நன்று. முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கங்கள் தோன்றியநாள் முதலாக இலக்கியத்தை மக்களிடக் கொண்டு செல்வது பற்றிப்பேசப்பட்டாலும் அந்த விடயத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றி காணப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். மனித சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் முன்னெடுக்கவல்லனவும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்கனவுமான இலக்கியங்கள் எதிர்காலத்துக்கு வேண்டப்படுவனவாகும்.

-நன்றி: புதுமை இலக்கியம் 1996

அ.யேசுராசாவின் “கண்டுங் காணாமல்” என்பது மறுதலிக்க முடியாத நிதர்சனம்!

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

கடந்ததை 112ஆவது இதழான ஜீவநதி கலை இலக்கியமாத சஞ்சிகையில் 49ஆம் பக்கத்தில் அ.யேசுராசா அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள “கண்டுங் காணாமல்...” எனும் கட்டுரையானது, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிலவும் சமகால பலவீனங்கள் பலதையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது என்பதைவிட, அம்பலப்படுத்தியுள்ளது என்பதே பொருத்தப்பாடானதாகும்.

ஏனெனில், அவரது கட்டுரையில் உள்ள உபதலையங்கங்களுக்குள் அடங்கியிருக்கும் அத்தனை விடயங்களும் யதார்த்தத்திற்கு முரண்பட்டவை என்று எவரும் நிராகரித்துக் கொள்ள முடியாதவையே.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் எனது எழுத்துலக வாழ்வில் நான் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளாக சில விடயங்கள் அந்தக் கட்டுரையுள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அந்த அனுபவங்களே கட்டுரையின் உண்மைத் தன்மையை நிரூபிக்கிறது என்றும் என்னால் உறுதிபடக் கூறமுடியும்.

முதலாவதாக கட்டுரையில் விருதுகள் அல்லது பட்டங்கள் குறித்து வெளிப்படுத்தப்படும் விடயத்தில் “கேட்டுப்பெறுவது பிச்சை அழைத்துத் தருவது விருது” எனக் குறிப்பிடப்படுவது, விடயங்களோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு நல்லதொரு “செமஅடி” என்றே கொள்ளத்தக்கதாகும்.

அதுமட்டுமல்ல, விருதுகள் மற்றும் பட்டங்களைத் தேடி ஆவலாய் பறப்பவர்களும், அதற்காக வலிந்து முயற்சிப்பவர்களும், அதற்குச் சிபார்சு செய்பவர்களும் கவனம் கொள்தலுக்கு இக்கட்டுரை அவசியமாகிறது.

ஒடுகனின் ஆரம்பத்தில் இருந்து நான் எழுதத் தொடங்கியிருந்தாலும், இலக்கியத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் நான் இதுவரை பெரிதாக எதையும் சாதித்து விடவில்லை. காரணம் எனது புறச் சூழ்நிலைகள், குடும்பப் பொறுப்பு மற்றும் பொருளாதார நிலைமை, உதவி ஒத்தாசையற்ற தன்மை...

இன்னும் சில புறகாரணிகள் இலக்கியத்துறைக்குள்

என்னை நிமிர்ச் செய்யவிடவில்லை எனலாம்.

இந்நிலையில், வன்னிப் போருக்குப் பின்பு, போரின் அனபவங்களைக், கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் எழுதி அவற்றை “ஜீவநதி”யின் ஆதரவுடன் இரு நூல்களாக வெளிக்கொணர்ந்து, பிரதேச செயலகம் ஊடாக வெளியீடு செய்தபின்பு, ஒரு நாள் அப்பிரதேச செயலகத்தில் பணிபுரியும் கலாசார உத்தியோகத்தர் ஒருவர் விண்ணப்பப்படிவம் ஒன்றை என்னிடம் தந்து வாசிக்கும்படி கூறினார்.

அந்த விண்ணப்படிவமானது ஒரு விருதுக்கான படிவமாகும். அத்தோடு சிபார்சு செய்வதற்கான ஆள் யார் என அந்தக்கலாசார உத்தியோகத்தரிடம் வினவிய போது, அதற்கு அவர் தான் ஒப்பமிட்டுத் தருகிறேன்... எனக் கூறினார். ஆனால் அதற்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை.

ஏனெனில், இரண்டு நூல்களை வெளியிட்ட எனக்கு சிபார்சு மூலம் விருது கிடைக்குமென்றால் எனக்கு முன்பு எழுதிய மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலர் ஐந்து, ஆறு நூல்களென, ஏன் அதற்கும் மேம்பட்டதாக வெளியிட்டிருக்கிறார்களே. அவர்களை ஏன் இவர்கள் (கலாசார உத்தியோகத்தர்) விருதுக்காக கவனத்தில் எடுக்கவில்லை? எடுக்கிறார்கள் இல்லை.

இரண்டாவதாக நூல்களுக்கான பரிசுகள் குறித்து கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளவை போன்று எமது பிரதேசத்திலும் கவிதைகளை ஆக்குகின்ற கவிஞர்களை இனம் கண்டு, அவர்களுக்கு உயரிய தகுதியை வழங்காமல் பிரதேசம் சார்ந்த கவிஞர்களது கவிதைகளை (இதற்குள் எனது கவிதையும் அடங்கும்) தொகுத்து “மண்வாசனை” யாக வெளியிட்ட ஒரு கவிஞருக்கு(?) பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தனைக்கும் அந்தக்கவிஞர் தனது கவிதைகளை(?) தொகுத்து ஒரே ஒரு நூலாகத்தான் வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நிகழ்வானது கட்டுரையில் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது போன்று “விருதைப் பெற(அது விருதாகவும் இருக்கட்டும்) பொன்னாடையாகவும் இருக்கட்டும்)

வியுகம் அமைத்துத் தந்திரமாய் செயற்படும் செயல் என்றே கொள்ளலாம்.

மூன்றாவதாக படைப்புத்திறன் மற்றும் அறிவுணழப்பின் பண்பெறுமதி என்பது இன்றுவரை படைப்பியலை ஆக்குபவனுக்குரிய ஊதியத் தொகை வெறும் காணல் நீராகவே சென்று கொண்டிருக்கின்றது என்பதையும் மறுதலிப்பதற்கில்லை.

ஒரு படைப்பாளியாயினும் சரி, பத்திரிகையாளனாகிலும் சரி அவன் தூக்கமற்ற இரவுகளோடு போராடி, ஒரு படைப்பியலை உருவாக்குகிறான். அதன் பின்பு இதைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புகிறான். இவ்வாறு அனுப்பிய பின்பு ஒன்று அவை “பைல்” களுக்குள் முடக்கப்படுகின்றன. அல்லது பிரசுரம் பெறுகின்றன. பிரசுரம் பெற்றால் அந்தப் பிரசுரத்துக்கான ஊதியத் தொகை எழுதினவனுக்குச் சென்றடையாமல் அந்தப்பத்திரிகையே ஏப்பம் விட்டு விடுகிறது. இதை நீண்டகாலமாக சில பத்திரிகை ஊடகங்களுக்குள் பணியாற்றியவன்/ஆற்றிக் கொண்டிருப்பவன் என்ற வகையில் என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

கட்டுரையில் அதன் ஆசிரியரால் தெரிவிக்கப் பட்டிருப்பது போன்று “பெரும் முதலீட்டுடனும் நிறுவன அமைப்புடனும் இயக்குபவை விளம்பரங்களிலும் அதிக தொகையிலான பிரதிகளின் விநியோகத்திலும் பெரும் தொகையினை வருவாயாக ஈட்டுவை அத்தகைய பெரும் பத்திரிகைகளில் வரும் விடயங்களுக்காக கொடுப்பனவு எழுத்தாளர்களுக்கு உரியவகையில் செய்யப்படுவதில்லை” என்பது வெளியே பலருக்குத் தெரிந்திராத சங்கதிகளில் ஒன்றாகும்.

“சில பத்திரிகைகள் சிறுதொகையை அதுவும் சிலபேருக்கு மட்டும் வழங்குவதாய் தெரிகிறது...” எனக் கட்டுரை சுட்டி நிற்பது புனைவுக்குரிய தல்ல!

நான்காவதாக “இதழ்கள், நூல்கள் விநியோகமும் பணக்கையாள்கையும்” என்ற விடயத்தை நோக்கும் போது, ஒரு வசதியுள்ள ஆளணியுள்ள படைப்பாளி சமூக பொருளாதார மற்றும் மெத்தப்படித்தவர்கள் எனக் கூறப்படும் கனதியானவர்கள் சிலரைக் கனம் பண்ணுதல் மூலம் நூல்களை வெளியீடு செய்யவும், அவற்றை விநியோகிக்கவும் பணம் பெறவும் சாத்தியப்பாடானதாக இருப்பினும், அடிமட்ட வர்க்கத்தில் வாழும் ஆளணியற்ற ஒரு படைப்பாளியின் நூல்வெளியீடும் அதற்கான பணக்கையாள்கையும் முன்னகர்த்திச் செல்லமுடியாதவையாகவே இன்று வரை இருக்கின்றன.

குறிப்பாக வெளியிடப்படும் நூல்களின் தொகை ஆயிரத்தில் இருந்து இருநூறாக இறங்கி வந்துள்ளமைக்கு வேறு பலகாரணங்கள் இருப்பினும் நூல்களை வெளியிடும் படைப்பாளிக்கு அவற்றை விநியோகிக்கக் கூடிய வழிகாட்டல்கள் மற்றும் ஆதரவுத்தளங்கள் அருகிப்போனமையே பிரதான காரணமாகின்றது.

இது தவிர அச்சிட்ட நூல்களை கபனீகரம் செய்யும் சிலரின் பொறுப்பற்ற செயலால் அந்த நூல்களுக்கான பணப்பெறுமதி படைப்பாளியின் கைகளில் சேராமல் போகின்றமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தேவையாக உள்ளது.

“மரணவலிகள்” மற்றும் “தோற்றுப் போனவனின் வாக்குமூலம்” ஆகிய எனது இரு நூல்களை (மொத்தம் 20) யாழ் நகரில் உள்ள ஒரு புத்தகசாலையில் விற்பனைக்குக் கொடுத்து விட்டு இருந்த போது, இரண்டொரு “மாதங்களின் பின் அந்தக்கடை யாழ். நகருக்குள்ளேயே இரண்டு வீதிகளில் இடம் மாறி, முடிவில் இல்லாமலேயே போய்விட்டது. விசாரித்துப் பார்த்த போது, கடை உரிமையாளர் கடன் தொல்லை தாங்கமுடியாமல் யாழ் நகரை விட்டே ஓடிவிட்டார் என்று அறியவந்தது. அவரது தொலைபேசியும் செயலிழந்த நிலையில் காணப்பட்டது.

“பணம் கொடுக்கல் வாங்கலில் ஒரு மனிதனின் செயற்பாடு அவரின் உண்மை முகத்தை வெளிக்காட்டி விடும்...” என்ற கட்டுரையாளர் பதிவிட்ட கருத்து என்னைப் பொறுத்தவரையில் நிதர்சனமே!

ஐந்தாவதாக அவதூறும் ஆபாச எழுத்துக்களும் என்ற விடயத்தை நோக்கும்போது ஆபாசமாக எழுதுவதுதான் நவீனம் என்றும் அதுதான் பின் நவீனத்துவம் (தூஷண இலக்கியம்) என்றும் கூறுவதை இலக்கியத்தை இதுவும் ஈழத்து இலக்கியத்தை நேசிக்கும் எந்தவொரு படைப்பாளியும் விரும்பமாட்டான்.

போருக்குமுன் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் (வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பு) வாழ்ந்த பல படைப்பாளிகளுக்கு விடுதலை நோக்கிய பயணமும், களநிகழ்வுகளும், கஷ்டப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலுமே படைப்புருவாக்கத்துக்கு கருவாக அமைந்தன. அப்போதெல்லாம் நெறி பிறழ்வுறாத பல படைப்புகள் நூலுருவாக்கம் பெற்று வெளிவந்ததோடு அவைகள் விமர்சனத்துக்கும் உட்பட்டு பலராலும் பேசப்பட்டன. போற்றப் பட்டன. இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன!

ஆனால், என்றைக்கு புலிகள் இயக்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டதோ அன்றைய தினத்துக்குப் பின் எல்லாமே (படைப்புகள் உட்பட) முரண்நிலைத் தோற்றத்துக்கு உள்ளாகி பலபடைப்பாளிகளது முகங்களும் அவர்தம் கொள்கைகளும் தமக்கான வசதிகருதி பின் நவீனத்துக்குள் நுழைந்து படுபிற்போக்குத்தனமாகவே மாறிவிட்டன.

போர்முடிக்கப்பட்டு புலிகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டு இன்றோடு ஒன்பது வருடங்கள் ஆகின்றன. இன்னமும் எமது மக்கள் அதன் தாக்கத்தில் இருந்து விடுபடவில்லை. அவர்களுக்கான தேவைகள் பல்மடங்காய் இருக்க அந்தத் தேவைகளை தனது படைப்பினூடாக வெளிக்கொணர வேண்டிய ஒரு படைப்பாளியானவன் தனக்காக பொறுப்புணர்வைப் புறம் தள்ளி விட்டு பாலியல் வசனங்களைக் கவிவரிகளாகக் கொள்வது கட்டுரையாசிரியர் கூறுவதுபோன்று “பாலியல் வக்கரிப்பு மன நிலைகளே” அன்றி வேறில்லை எனலாம்.

“கண்டுங்காணாமல்...” என்ற கட்டுரையில் அ.யேசுராசா அவர்களால் வெளிய்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பதிவுகள் அனைத்தும் யதார்த்தமானவை! இதற்குப் பதிலிறுப்பவையாக அமைந்த எனது கருத்துக்களும் தனிநபர்மீதான வசைவுகள் அல்ல. எனக்கேற்பட்ட நான் இதுவரையிலும் பார்வையூடாகத் தரிசித்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடே இந்தப் பதில்பதிவு ஆகும்.

மனிதத்தின் குரலாக செ. அன்புராசாவின் “வாழ்த்துடிக்கும் வடலிகள்”

■ கே.ஆர். டேவிட்

நூல்:
வாழ்த்துடிக்கும் வடலிகள்
ஆசிரியர்:
செ. அன்புராசா
விலை: 200

இலக்கிய வடிவங்களில் கவிதை இலக்கியம் மிகவும் நுட்பமானது மட்டுமல்ல மிகக் காரமானதுமாகும். நான்கு பக்கங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஒரு செய்தியை நான்கு வரிகளிலோ அல்லது நான்கு சொற்களிலோ கூறுவதுதான் கவிதை. ஒன்றை விரித்துக் கூறுவதற்கு அறிவு வேண்டும். அதேவேளை, ஒன்றைச் சுருக்கிக் கூறுவதற்கு “நுட்பமான அறிவு” வேண்டும். அதனால்தான் கவிதை இலக்கியம் “நுட்பமான தெனக்” குறிப்பிட்டேன்.

அருட்திரு. செ. அன்புராசா அவர்களின் இலக்கியப் பணிகள் பல வடிவங்களில் அமைந்துள்ளன. அவரின் இலக்கியப்பணி நீட்சியில் இறுதியாக வெளிவந்திருக்கும் “வாழ்த்துடிக்கும் வடலிகள்” என்ற இந்நூல் கவிதை நூலாக அமைந்துள்ளது.

“வாழ்த்துடிக்கும் வடலிகள்” இத்தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள “வடலிகள்” என்ற சொல் மிக அர்த்தபுஷ்டியானதொரு சொல்லாகும். “வடலி” என்பது பனைமரத்தின் இளமையப் பருவத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகும். இந்தப் பனைமரம் சாதாரணமானதொரு மரமல்ல, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் குறியீடாக வழங்கும் ஒரு மரமாகும். இதற்கென்று ஒரு வரலாறு மட்டுமல்ல, அதற்கு மேலால் அதற்கொரு பலமும் உண்டு.

இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த இந்தப் பனை மரத்தின் வாரிசுகளாக வடலிகளை, நமது சிறார்களுக்கு

உவமைப்படுத்தியுள்ளார் கவிஞர் அன்புராசா அவர்கள். எதிர்காலச் சந்ததியின் தலைவியை நிர்ணயிக்கப் போகும் இன்றைய நமது சிறார்களை வடலிக்கு உவமைப்படுத்திய அடிகளாரின் தூரநோக்குப் பாராட்டப்பட வேண்டியதென்பதில் இரண்டு கருத்துகளுக்கு இடமில்லை.

“இன்றைய சிறார்கள் நாளைய சமூகத்தின் தலைவர்கள்” என்பது தனி மனிதனிலிருந்து அரசவரை உணரப்பட்டதொரு “சமூக நியமமாகும்”. சகலராலும் உணரப்பட்ட இந்தச் சமூக நியமத்தைக் “கண்டும் காணாதவர்களாக” இருந்து, இந்தச் சிறார்களையும் இவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் எதிர்காலச் சமூகத்தையும் “சீரழித்து விடாதீர்கள்” என்று கேட்கும் தொனியிலேயே இக்கவிதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது.

“வாழ்த்துடிக்கும் வடலிகள்” என்ற இக்கவிதைத் தொகுதியின் உள்ளீடுகளை அவதானிக்கும் போது ஐந்தாம் வகுப்பில் அரசினால் நடத்தப்படுகின்ற “புலமைப் பரிசில் பரீட்சையின் போது மாணவர்களைப் பெற்றோரும், ஆசிரியர்களும் “வறுத்தெடுக்கின்ற” சம்பவங்களே இந்நூல் வெளியீட்டுக்கான நதிமூலமாக இருக்கலாமென எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அதே வேளை கல்வி, பரீட்சை, புள்ளிகள், மதம், அரசியல், விஞ்ஞான சாதனங்கள் என சமூகத்தின் சமகால இயங்கியல் கூறுகள் பலவற்றையும் கவிஞர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

இத்தொகுதியில் இருபத்தியிரண்டு தலைப்புக்களில் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பதினைந்தாவது கவிதை “புதிய பாரதிகள்” என்ற தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. மகாகவி பாரதியாரின் “காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு, பின்பு, கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு” என்ற கவிதையை அடியொற்றிக் கவிஞர் அன்புராசா அவர்கள் பின் வருமாறு தனது கவிதையைத் தந்துள்ளார்.

“காலை எழுந்தவுடன் “ரியூஷன்” - பின்பு

பள்ளி முடிந்தவுடன் “ரியூஷன்”
மாலைமுடிவதுமே “ரியூஷன்” - இதை
மனதில் இருத்திக்கொள் மகனே(னே)”

இன்றைய சமூகத்தின் இயங்கியல் யதார்த்தத்தை எந்தக் கலப்புமின்றி கவிதை வடிவில் கவிஞர் தந்துள்ளார். பெற்றோர்கள் தங்களது குழந்தைகளை மட்டும் நேசிக்கும் இயல்பு கொண்டவர்கள். ஆனால் அருட்தந்தையர்கள் கிறிஸ்தவ குழந்தைகளை மட்டுமல்ல, அனைத்துக் குழந்தைகளையும் நேசிக்கின்ற பண்பு கொண்டவர்கள். ஒரு பிள்ளையின் வேதனையைப் பார்ப்பதற்கும், பல பிள்ளைகளின் வேதனைகளைப் பார்ப்பதற்குமிடையே உள்ள உணர்வு நிலைத் தாக்கங்களில் வேறுபாடுகள் உண்டு. துறவி களுக்குக் குழந்தைகளை நேசிக்கும் பண்புண்டு என்ற பாரம்பரிய உணர்வு நிலைக்கு மேலால் அன்புராசா அடிகளார் இயல்பாகவே இரங்குகின்ற சுபாவம் மிக்கவர். அதனால்தான் “ரியூஷனல்” இந்தச் சிறார்கள் படும் அவலங்களை அவரால் உணர முடிந்திருக்கின்றது.

இந்தக் கவிதையில் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியை இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள முக்கியம் (14ஆவது கவிதை) என்ற கவிதையில் இன்னொரு கோணத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“படிப்பு முக்கியம் - என்பதைப்போல்
பரீட்சை முக்கியம்!
பரீட்சை முக்கியம் - என்பதைப்போல்
புள்ளிகள் முக்கியம்!

புள்ளிகள் முக்கியம் - அதனைவிடப்
பிள்ளைகள் முக்கியம்!
பிள்ளைகள் முக்கியம் - எம்போன்ற
பிள்ளைகள் முக்கியம்!”

இந்தக் கவிதை பிள்ளைகளின் நேரடி “வாக்கு மூலமாகவே” கவிஞர் தந்திருப்பது “அப்பீலற்ற” வலிமையானதொரு முறைப்பாடாகவே அமைந்துள்ளது.

கம்ப இராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. சீதையைத் தேடி இலங்கைக்குச் சென்ற அனுமான், சீதையைச் சந்தித்துவிட்டுத் திரும்புகிறான். அனுமானின் வருகையை எதிர்பார்த்து இராமன் காத்திருக்கிறான். இராமன் அனுமானைக் காண்கிறான். அனுமான் தான் சீதையைக் கண்ட செய்தியை இராமனுக்கு பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“கண்டேன்... கற்பினிற் கணிகையை... கண்ணினால்க் கண்டனன்” இப்பதில் முழுமையாகவே உளவியல் நிறைந்ததொரு பதிலாகும். கம்பனின் கவித்திறனே “கம்ப இராமாயணத்தை” இன்றும் பேச வைத்திருக்கின்றது. மனைவியான சீதையை இழந்து இராமன் நிற்கிறான். சீதையைத் தேடிப்போன அனுமான் வருகின்றான். “சீதையை அனுமான் கண்டிருப்பானா?” என்ற கேள்விதான் இராமனின் மனதில் முன் நிற்கும். அதைப் புரிந்துகொண்ட அனுமான் முதற்கூறும்பதில் “கண்டேன்” என்கிறான்.

இரண்டாவதாக, இராமனின் மனதில் “சீதை கற்போடு இருப்பானா?” என்ற கேள்வியாகும். அதைப்

புரிந்துகொண்ட அனுமான் “கற்பினிற் கணிகையை” என்கிறான்.

முன்றாவதாக, இராமனின் மனதில் அனுமான் “கண்ணால் கண்டிருப்பானா?” என்ற கேள்வியாகும். அதைப் புரிந்துகொண்ட அனுமான் “கண்ணினால்க் கண்டனன்” என்கிறான். “கண்டேன், கற்பினிற் கணிகையை, கண்ணினால்க் கண்டனன்” என்று அனுமானைக் கூறவைத்த கம்பனின் சாயலை ஒத்த “புள்ளிகள் முக்கியம் அதனைவிடப் பிள்ளைகள் முக்கியம், பிள்ளைகள் முக்கியம் எம் போன்ற பிள்ளைகள் முக்கியம்” என்று பிள்ளைகளையே கூற வைத்திருக்கிறார் அருட்தந்தை அன்புராசா அவர்கள். கருத்து வெளிப்படும், மொழியாட்சியும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது.

இத்தொகுதியில் இரண்டாவதாக “ஏனோ” என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதை இடம்பெற்றுள்ளது. இக்கவிதை இலங்கையில் பின்பற்றப் படுகின்ற நான்கு மதங்களையும் பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. சகல மதங்களுமே “மனித வாழ்வியல் நெறிகளையே” போதிக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனுமே தனது மதத்தை முழுமனதோடு நம்புகின்றான். மத ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று வழிபாடும் செய்கின்றான். அதேவேளை, சமூகச் சீரழிவு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடு கின்றான். இதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பதைத் தான் கவிஞர் அன்புராசா அவர்கள் கேட்கின்றார்.

கேட்கப்படவேண்டியதொரு கேள்வியைத்தான் கவிஞர் அன்புராசா அவர்கள் கேட்டிருக்கின்றார். இந்தக் கேள்விக்கான விடைக்குள்ள்தான் இலங்கை மக்களின் “சுபீட்சமான வாழ்வே” உள்ளடங்கியுள்ளது.

இத்தொகுதியில் நான்காவதாக “முன்னுக்குப் பின் முரண் ஏன்?” என்றதொரு கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது. “இலக்கியப் படைப்புகள் என்பன மக்களிடமிருந்து கற்றதைத் திரும்பவும் அதே மக்களுக்குக் கொடுக்கின்றதொரு செயலாகும்” என ஓர் எழுத்தாளன் கூறியுள்ளான். இன்று ஒவ்வொருவரிடமும் “அலைபேசி” உண்டு, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் “தொலைக்காட்சி” உண்டு, இவைகளுக்கு மேலால் “ஐபாட்டும்” உண்டு. பெற்றோர்களே இவைகளைப் பாவித்துக்கொண்டு அவர்களே தங்கள் பிள்ளைகளைக் குறை கூறுகின்றனர். இந்தச் செயலைத்தான் கவிஞர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“தீயை வைத்துக் கொண்டு திருக்குறளும் படிக்கலாம், தீயைக் கொண்டு திருடரெல்லாம் வீட்டைக் கூட எரிக்கலாம்” இப்படியொரு முதுமொழியுண்டு. இன்று நம்மவர்கள் தீயைக் கொண்டு வீடுகளை மட்டுமல்ல, திருக்குறளையும் எரிக்கின்றனர்...!

இவைகளைக் கண்டு கவிஞர் அன்புராசா கொதிக்கின்றார். மனிதாபிமானம் உள்ள ஒருவன் கொதிக்கத்தான் செய்வான்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள இருபத்தியிரண்டு கவிதைகளும் பொதுமக்களிடம் “நீதிகேட்கும்” கவிதைகளாகவே அமைந்துள்ளன. இன்னும் பல நூல்களை அன்புராசா அவர்கள் வெளியீடு செய்யவேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

அவனுக்கு முரட்டு தேகமும் மெல்லிய இருதயமும் இருந்தது. கோரமாய்க் கத்திக்கொண்டே கிடைக்கும் கடலையைப் பார்ப்பதற்காக மாலை வேளையில் அவன் வந்திருந்தான். அவன் கண்கள் கல் எறிந்து கலைத்த குளத்தைப் போல இருந்தது. கறுத்துப் போன உதடுகளில் சொல்லத்துடிக்கும் வார்த்தைகள் வெடித்துக்கொண்டே மனதுக்குள் அமுங்கிக் கிடந்தன. இப்போது அந்த ஆழ்கடலைப் போல ஆர்ப்பரிக்கும் அவன் உள்ளம் எப்படி அமைதிப்படுமோ தெரியாது. ஆனால் வந்தான். ஏதோவோர் குருட்டு நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. இந்த அமைதியற்ற இருதயம் இயற்கையை ரசிக்காது தான் சிலவேளை அமைதி கிடைத்தால் ரசிக்கக் கூடும். யாருமற்ற சாலையில் ஒன்றிரண்டு தலைகள் கண்டு நடப்பதால் முற்று முழுதாக யாருமற்ற சாலை என்றும் சொல்லமுடியாது. ஆனால் தனிமையை உணர்ந்த நிமிடங்களாகவே அத்தனை நேரம் நடந்து கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன் கடலருகில் உட்கார்ந்த போது அதன் கோர இரைச்சல்கள் காதுகளில் விழாதபடி அவன் சிந்தனை அவனைச் செவிடாக்கி வைத்திருந்தது. செட்டை முழுவதும் பட்டைபட்டையாய் வர்ண மடித்துக் கொண்டு சுற்றிய பட்டாம்பூச்சிகளின் ரசிக்க மறந்திருந்தான். நீண்ட நேரம் பார்வையற்ற வனாய் இருந்தான்.

“ஓ! என் பிரியமானவளே! என் இப்படிச் செய்தாய்! நிலையற்று அலைந்து கொண்டிருக்கும் இந்த அலைகளைப் போல என் மனதையும் எங்கெங்கோ அலையவைத்து மோதிச் சிதறடித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே!” என்று அவன் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். என் மனநிலையை யாரிடம் கொட்டித்தீர்ப்பது என்றே புரியாத நிலையில் இந்த தனிமைப் பேய் என்னை மெல்ல மெல்லப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருக்கின்றது. நிதானம் இழந்து கொண்டே போவதனால் சித்தம் கலங்கிப் போய் விடுமோ என்ற பயம் உறுத்தலாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஒருவினாடியில் மாறிப்போகும் வாழ்க்கை என்றால் இதையெல்லாம் எப்படி சகித்துக் கொள்ள

முடியும். அவளுக்காக என்னவெல்லாம் செய்தது கொண்டிருந்தேன் என்று அவனுக்குள் நினைவுகள் எழும்போது துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக் கொள்கிறது. சிலநேரத்தில் கூனிக் குறுகிப் போவான். ஊசி நுனியில் ஒற்றைக் காலில் நிற்பது போன்ற உணர்வு உண்டாகும். அடிக்கடித் தலையில் தலையில் அடித்து கொண்டான். தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டிருந்தான்.

நீண்ட நேரமாக அவன் மனதோடு போராடிக் கொண்டிருந்ததில் சுற்றிலும் கவனமில்லாமல் இருந்தது. சூரியன் மேகத் திரையை விட்டு கடலுக்குள் சங்கமிக்கும் கடைசி நேரத்திற்காக விரைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் ஒரு கட்டெறும்பு கடித்தது. ஆ! என்ற சப்தத்தோடு வலியை உணர்ந்தவாறு அதை உதறித் தள்ளினான். இன்னும் சற்றுநேரத்தில் இந்தவலி அழிந்து போய்விடும். ஆனால் மனதில் தேங்கி வழியாமல் குட்டையில் தேங்கியது போல துர்நாற்றம் அடித்துக் கொண்டு கிடைக்கும் சிந்தனைகளை எப்படி உதறித்தள்ளுவது.

அவள் எப்பேர்ப்பட்ட அழகி என்று வர்ணித்துக் கொண்டே அவளை இழந்துவிட்டதற்காய்த் துடித் தான். அவள் தன் மரப்பட்டை நிறத்துக் கண்களைச் சுற்றி, மை பூசாமல் வெளியே கிளம்பியதை அவன் எப்போதும் பார்த்ததில்லை. அந்தக் கண்களைக் காண்ப தற்காய்த் தவமாய்த் தவம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று தோன்றும். அவள் உடலை மூடிய சேலையில் அவ்வளவு வேலைப்பாடு இருக்காது. எப்போதும் எளிமையாகவே தோற்றமளிப்பாள். சகயமாகப் பேசக் கூடியவள் என்பதால் அவளைச் சுற்றி எப்போதும் பெரிய நட்பு வட்டாரம் இருந்தது. ஒருதொகை ஆண் நண்பர்கள் அவளுக்கு இருந்தார்கள். எவ்வளவு அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டால்

நீண்ட நடுச்சாமத்தின் அமைதி

■ புகழ்

தனக்குக் கோபமும் பொறாமையும் உண்டாவதை அவன் உணராமல் இருந்ததில்லை. வீதிகள் தோறும் அவளுக்காகவே காத்திருக்கும் நபர்களாகவே நிறையப் பேரைக் கற்பனை செய்தான். ஏனென்றால் அவள் வரும் எல்லா வழிகளிலும் மறுபடி மறுபடி முன்னால் நடந்து செல்பவனாக இருந்தான். அவள் எப்போது தன்னைப் பார்த்தாலும் அடையாளம் காணவேண்டும் என்பதும் தான் பற்றிய மனப்படிமத்தை அவள் மனதில் திணிப்பது என்பதும் அவனுக்குப் பெருவிருப்பமாய் இருந்தது.

ச்சாக் இவ்வளவு பைத்தியக்காரத் தனத்தைச் செய்திருக்கிறாயே மண்டு என்று மறுபடியும் தலையில் குட்டிக்கொண்டான்.

திடீரென தன் முன்னால் நிழல் போன்று ஒரு உருவம் அசைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு சுய நினைவுக்கு வந்தான். எதிரே சற்றுத்தொலைவில் மெல்லிய சாம்பல் நிறச் சேலையணிந்த இளம் பெண் நின்றிருந்தாள். அவள் கால்களை கடலலைகள் நீண்ட நேரம் தழுவித் தழுவிப் போய்க்கொண்டிருந்தன. சரியாக வாரப்படாத விரித்து விடப்பட்ட நீண்ட தலைமுடி அவளுக்கு இருந்தது. இந்த நேரத்தில் தனியே அவள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று அவள் பால் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

கடற்கரையில் இருந்து அவனைக் கவனித்துக் கொண்டே கடலலைகளின் அருகாக சற்றுத்தூரம் நடந்தாள். பிறகு கடலைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெறித்துப் போய்க் கிடந்த வெளியில் அவளது வருகை புதுமையான உணர்வைக் கொடுத்தது.

மறுபடியும் அவள் திரும்பி கடலலைகள் தீண்டிப் போகும் கரைவழியே நடந்து பழைய இடத்துக்கு வந்தாள். அப்போதும் அவள் பார்வை சிலநிமிடங்கள் அவன்பால் நிலைத்துப் போனது. அவள் கைகள் இரண்டையும் பிணைத்தபடி நடந்தாள். சிலவேளை மார்புக்குக் குறுக்காகவும் சிலவேளை பின்னால் விரல்களைப் பிணைத்துக் கொண்டும் நடந்தாள்.

இருண்டு கொண்டே போனது. அவள் நிற்குகொண்டே இருந்தாள். அவளோடு பேசுவதற்கு அவனுக்கு ஆர்வமாய் இருந்தது. ஆனால் துணிய வில்லை. சரி, அவள் இங்கிருந்து போகும் வரைக்கும் இருந்துவிட்டுப் போகலாம் என்று இருந்தான். அதற்கிடையில், “ச்சாக்” என்று வெறுப்பு வார்த்தைகளோடு பலதடவை மண்ணை உதைத்து விட்டிருந்தான். கைகள் தன்னிச்சையாக மண்ணில் குத்திக் குத்தி சிறிய சிறிய குழிகளைப் போட்டு வைத்திருந்தது.

அவன் போவதாய்த் தெரியவில்லை. குறுக்கும் மறுக்குமாக நடந்து கொண்டே இருந்தாள். பிறகு அவனை நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

தன்னை நோக்கி ஒரு பெண் வருவதைப் முதற் தடவையாகப் பூரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அவளைப் பற்றிய ஏகப்பட்ட எண்ணங்களும் முடிவுகளும் அவனுக்குள் உண்டாகியிருந்தது.

“ஏன் இங்கிருக்கிறாய் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா!” என்று அவள் கேட்டாள்.

யாரிவள் தான் கேட்க நினைத்ததைத் தன்னிடம் கேட்கிறாள் என்றும் பொதுவெளியில்

இப்படி ஒரு கேள்வியை யாரும் கேட்கமாட்டார்கள் என்றும் அவன் நினைத்துக்கொண்டான். அவரவருக்கு அவரவர் பிரச்சினைகள்.

“உன்னை இந்தக் கடற்கரையில் தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் உன்னை மறந்து ஏதேதோ பேசி மண்ணை உதைத்துக் கொண்டேயிருப்பாய். அதனால் உன்மீது என் கவனம் விழுந்தது. நான் கடற்கரைக்கு வந்ததும் உன்னைத்தான் தேடுவேன். நீ போகும் வரைக்கும் நானும் இங்கே தான் சுற்றிக்கொண்டிருப்பேன். சில வேளை நீ இங்கேயே தூங்கி விடுவாய். நான் போய் விடுவேன்.”

தன்னைப் பற்றி ஒரு பெண் இவ்வளவு ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை தெரிந்து கொண்டதும் அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

“என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாயா? என்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பாயா?”

“நீ தவறாக அர்த்தம் கண்டாய். முதலில் நான் ஏகப்பட்ட கவலைகளைச் சமந்து கொண்டு கடற்கரைக்கு வருவேன். இந்த காற்று என்னை வாரியணைத்துக் கொள்ளும் போதும் கடலலைகள் தீண்டும் போதும் எனக்கு யாருமற்ற உணர்வு கேட்டுப் போகும். ஆதரவுக்கு யாரோ இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். நீண்ட நேரம் அழுது கொண்டிருப்பேன். அந்த நேரத்தில் இந்த ஆழமான கரிய நிறக் கடலின் இரைச்சலும் என்னோடு சேர்ந்து அழுவது போன்று தோன்றும். உனக்கு என் வேதனைகள் கேட்டிருக்கிறது. அதை உணர்ந்து அழுகின்றாயா என்று அதைப் பார்த்துப் பலதடவை கேட்டிருக்கின்றேன்.” அவள் அப்படியே ஒருதடவை அவனைப் பார்த்தாள். “உன்னை நம்புகிறேன்” என்றபடி உட்கார்ந்தாள். பிறகு தொடர்ந்தாள், “இந்த கடலின் எதிரில் இருந்து யாரும் அழுகின்றார்களோ என்று சிந்திப்பேன். அதுதான் இந்தக் கடலும் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர்வேன். என்னைப் போல் எத்தனை ஜீவன்களுக்குப் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றது என்று யோசிக்கும் போது என் பிரச்சினைகள் பெரிதாகத்தெரிவதில்லை. மெல்ல மெல்ல நான் அழுவதைக் குறைத்துக் கொண்டேன். என்னைப் புரிந்து கொண்டேன்.”

அவள் வசீகரமான ஒளி பொருந்திய கண்களைக் கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டு கொண்டிருந்தான்.

“நீ இங்கு வருவதற்கு முன்பிருந்தே நான் வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். தற்செயலாகவே உன்னைக் கண்டேன். பலகாலத்துக்கு முன் நான் செய்து கொண்டிருந்தவற்றை நீ செய்துகொண்டிருந்தாய். உன் செய்கைகள் எனக்கு வேடிக்கையாய் இருந்தது. நான் சிரிப்பேன். பிறகு உன் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள நினைத்ததும் அது காணாமல் போய்விடும். இதை நினைத்துக் கொள். சொன்னால் ஆச்சரியப்படுவாய். உனக்காக நானும் வருத்தப் பட ஆரம்பித்திருந்தேன். உன்னோடு பேசுவதற்கு விரும்பினாலும் உன் கண்களுக்குத் தென்படாதபடி நீண்ட நாட்கள் தூரமாகவே இருந்தேன். நீ விரும்பினால் உன்கதையைச் சொல்? ஒரு நிமிடம், நீ யாரையோ ஒரு பெண்ணைக் காதலித்திருக்கிறாய். அப்படித்தானே?” என்று நிறுத்திக்கொண்டான்.

“ஆம், அவள் வசீகரமான மெல்லிய

வர்ணங்களைக் கொண்ட எளிமையான ஆடைகளையே அணிபவள். அவள் உதடுகள் சிரிப்பை மட்டுமே அணிகலன்களாகக் கொண்டிருக்கும். அடர்த்தியான நீண்ட கூந்தல் அவளுக்கு இருந்தது. அவள் நடக்கும் போது அது அவள் இடையைத் தீண்டிக்கொண்டே இருக்கும். கண்மைகள் இடப்பட்ட கண்கள் காந்தம் போன்று அவளுக்கு இருந்தன. அவளை நாள் முழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவே தோன்றும்.”

“போதும். இதனால் நீ நீண்டகாலம் அவளைத் தொலைவில் இருந்தே பார்த்திருப்பது புரிகின்றது.”

“ஆம், சரியாகச் சொன்னாய். நான் எப்போதும் அவளைப் பார்ப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையுமே தான் விரும்பினேன். அவளுக்கு என்னை ஞாபகப்படுத்த அடிக்கடி முன்னால் நடந்து போயிருக்கிறேன். ஆனால் அவள் கண்டு கொள்வதில்லை.”

“சரி, பிறகு என்ன நடந்தது. எப்படிப் பேசினாய்? உன் காதலைச் சொன்னாயா?”

அவள் கண்கள் வானத்தை நோக்கி உருண்டது. பெருமூச்சொன்றை விட்டபடியே அவளைப் பார்த்தான்.

“ஏன் அமைதியானாய்?”

“அவளிடம் சொல்லவில்லை. எதுவுமே சொல்லவில்லை.”

“என்ன!!!” அவள் அதிர்ந்தாள். “அப்புறம் ஏன் தினமும் வந்து அழுகின்றாய். போய் பேசிப் பார்.”

“இனிப் பயன்றது. நீண்ட நாட்கள் பேச முயன்றேன். ஒவ்வொரு நாட்களும் தோற்றுப் போவேன். என் இயலாமையை எண்ணி எண்ணி அழுதுகொண்டே இருந்தேன். இப்போது இந்த நாட்டை விட்டே போகப் போகின்றாள். தெரிந்து கொள் அவளுக்குத் திருமணமாகிவிட்டது.” அவள் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவள் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். “என்னை மன்னித்துக் கொள். உன்கதை எனக்கு சற்றுச் சிரிப்பைத்தந்தது. உன் வேதனை நான் அறிவேன்.”

அவள் நடுச்சாமத்தின் நீண்ட அமைதியைக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவளைப் பார்த்தான். அவள் சொன்னாள். “என்கதை உன்னிலும் வேறானது. உன்னைவிடவும் பலமடங்கு பெரியது. அதைச் சொல்லி யாரிடமும் அனுதாபம் பெற எனக்கு விருப்பமில்லை. அனால் நான் இதை நினைக்கிறேன். உன்னிலையில் நான் இருந்திருந்தால் எப்போதோ காதலைச் சொல்லிவிட்டிருப்பேன். பிறகு அவள் முடிவைப் பற்றி அக்கறைப் பட்டிருப்பேன்.”

“அவளோடு பேசுவதற்கு நான் செய்த பலனற்ற வெகுளித்தனங்கள் என்னை நசுக்கியும் நச்சரித்தும் கொண்டிருக்கின்றன.”

“நீ மனக் குழப்பத்தில் இருக்கின்றாய். அதுமட்டுமல்ல நீ ஒரு கோழையும் கூட.”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள். நீண்ட நடுச்சாமத்தின் அமைதி. பிறகு, “அவள் நிறம் மாறும் பச்சோந்தியை விட மோசமானவளாக இருந்தாள்.” என்றான்.

“தொலைவில் இருந்த உன்னால் எப்படி இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வரமுடிந்தது. உனக்குக்

கிடைக்கவில்லை என்றதும் பழிக்க

ஆரம்பித்துவிட்டாயா!” அவள் ஒருதடவை அவனைப் பார்த்தாள். “நீ பசியோடு இருக்கிறாயா! அவள் கேட்டாள்.

சட்டென நிமிர்ந்தான். நீண்ட நடுச்சாமத்தின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டான். “எதைப் பற்றிக் கேட்கின்றாய்.” அவன் பதறினான். “நான் ஆழமான கவலையில் இருக்கின்றேன். இதோ பார் என் உடல் முழுவதும் பரந்து கிடைக்கும் தழும்புகளை...” என்றபடி இரண்டு கைகளையும் நீட்டினான்.

“என்ன இது முட்டாள்தனம். ஏன் உன் கைகளையும் அந்த விரல் நகங்களையும் கிழித்து வைத்திருக்கின்றாய்.” என்று அதிர்ந்தாள்.

“என் இயலாமையும் அவள் பற்றிய நினைவுகளும் என்னை மோசமாய்த் தாக்கின. அளவுக்கு மீறித் துக்கம் பீறிடும் போது இது என்னைக் கொஞ்சம் மீட்டுத்தந்தது.”

“அதற்காகக் கையைக் கிழிப்பாயா!”

“நான் இறந்து போகவும் துணிந்திருந்தேன் என்றால், இதற்கு மேல் உன்னிடம் என்ன கேள்வி உண்டு!”

ஏளனமாக ஒருதடவை பார்த்தான். பிறகு, “நீ எவ்வளவு அழுதிருந்தாலும் இந்தக் கடலுக்குக் கேட்டிருக்காது. உன்னோடு சேர்ந்து ஒப்பாரி வைக்கவே அதற்குத் தெரியும். யாரிடமாவது உன் சமையை இறக்கி வைப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்திருப்பாய். அதை ஆரோக்கியமான எதிலாவது பொருத்திக் கொள். எப்போதும் என்னைத் தேற்றிக் கொள்வதில் வெற்றி பெறுபவளாக நான் மாறியிருக்கிறேன். இந்த நீண்ட ஆழக் கடலின் எல்லையோடு உலகம் முடிவதாக நீ கற்பனை செய்யலாம். ஆனால் அதனிலும் அது தொடர்ந்து நீண்டிருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள். உன்பிரச்சனை என்பது எப்போதும் வாழ்க்கையில் கடந்து போகக்கூடியது தான். இன்னும் சிலகாலத்தில் உன் சித்தம் வேறொருத்தியின் மீதோ அல்லது வேறொன்றின் மீதோ மாறிப் போகும் என்பதையும் உணர்.” என்றபடி அவள் எழுந்தாள்.

“உன்னோடு பேசியதும் என்மனம் இலேசாவதை உணர்கின்றேன். சற்று நேரத்திலேயே மனதுக்கு நெருக்கமானவளாகிவிட்டாய். நீ எங்கிருக்கின்றாய்? மறுபடியும் எப்போது சந்திக்கலாம்?”

அவள் புன்னகைத்தாள். பிறகு சொன்னாள், “நான் உனக்காக அந்தக் கடலில் இருந்து வந்தேன். உன் சிடுமுஞ்சியைத் தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு விருப்பமிருக்கவில்லை. இனியாவது இந்த நீண்ட மணலை குத்திக் கொண்டிருக்கிறதே...”

அவள் நடந்து போவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். பிறகு தினமும் கடற்கரைக்கு வருவான். கடலலைகள் அவன் கால்களைத் தழுவிக்கொண்டு இருக்கும். தன்னை அவள் தொலைவில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர்வான். மறுபடியும் அவளைக் காண்பதற்கான ஆவல் அவனுக்கு உண்டாகியிருந்தது. அவனுக்குள் ஒரு நிர்ந்தரமான அமைதி. நீண்ட நடுச்சாமத்தின் அமைதி.

க. நவம் எழுதிய படைப்புகளும் பார்வைகளும் : அறிமுக விமர்சன உரை

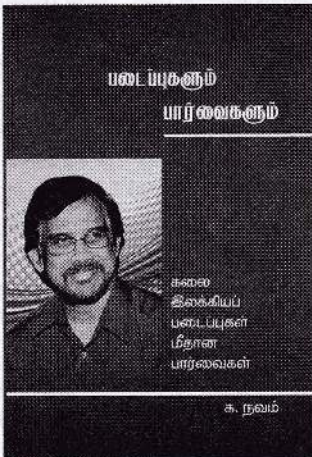
அருண்மொழிவர்மன்

தொடர்ச்சியாக பல்வேறு கலை இலக்கியப் பரப்புகளின் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நவம் அவர்களின் பரதேசம் போனவர்கள், படைப்புகளும் பார்வைகளும், தடங்களைக் கடந்து செல்லும் காலநதி ஆகிய மூன்று நூல்கள் 2017 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் நான்காவது பரிமாணம் வெளியீடாக வந்திருந்தன. கனடாவின் ஆரம்பகால பதிப்பகங்களின் ஒன்றான நான்காவது பரிமாணம் பதிப்பகத்தின் ஊடாக பல்வேறு நூல்களை வெளியிட்டவராக நவம் அவர்கள் இருந்தபோதும் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக அவரது எழுத்துகள் நூலுரு வாக்கம் காணவில்லை. ஆயினும் மிகவும் சிரத்தையுடனான தயாரிப்புகளுடனும் தெளிவுடனும் நவம் அவர்கள் பல்வேறு தளங்களில் தொடர்ந்து செயற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார். தவிர அவரது பல்துறை ஆளுமை குறித்த பிரமிப்பு எனக்கு எப்போதும் உண்டு. எழுத்தாளர்கள் எழுத்திற்கும் வாசிப்பிற்கும் அப்பால் இதர கலை வடிவங்களிலும் ஆர்வமும் பரிச்சயமும் கொண்டிருப்பதன் அவசியம் பற்றி அ.யேசுராசா அவர்கள் ஒவ்வொரு உரையாடலிலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதுண்டு. அந்த வகையில் நவம் அவர்கள் எழுத்து, வாசிப்பு, விமர்சனங்கள், ஊடகத்துறை, நாடகங்கள், இதழியலாளர், கவிரயங்கங்கள், ஓவியர் என்று பல்வேறு வகைமை களில் தொடர்ச்சியாகச் செயற்பட்டும் தனது தேடல்களைத் தொடர்ந்தும் வருபவரா வார். அத்துடன் ஒரு பதிப்பாளராகவும், நூல் வடிவமைப்பாளராகவும் கூட அவரை மதிப்புடன் பார்த்திருக்கின்றேன். குறிப்பாக, நூல் வடிவமைப்புக்கான செயலிகளும் தொழினுட்ப உதவிகளும் பெருமளவில் பரவலடையாத காலப்பகுதியிலே கூட அவர் வடிவமைத்த நூல்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடனும் நேர்த்தியுடனும் வடிவமைக்கப் பட்டிருப்பதை அவதானித்திருக்கின்றேன். அந்த சிரத்தையையும் நேர்த்தியையும் நான்காவது பரிமாணமூடாக அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் நூல்களின் உருவாக்கத்திலும் காணலாம்.

நவம் அவர்களுடன் பழகுகின்ற வாய்ப்பு நாம் நண்பர்களாக இணைந்து ஏதிலிகள் என்ற பெயரில் சில இலக்கியக் கூட்டங்களை ஒருங்கிணைக்கத் தொடங்கியபோது ஏற்பட்டது. கிட்டத்தட்ட ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்னர், மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் கனடிய இலக்கிய, செயற் பாட்டு உலகில் இயங்கத் தொடங்கிய போது எமக்கு மனமார வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்து, உற்சாகமூட்டி, ஆலோசனை களையும் வழங்கிய மிகச் சிலரில் நவம் அவர்களும் ஒருவர்.

அதன் முதலாவது நிகழ்வுக்காக, அதில் பேச இருப்பவர்களை அறிமுகப் படுத்துவதற்கான குறிப்புகளை எழுதியபோது நவம் அவர்களை கவிஞர் நவம் என்று நாம் விளித்திருந்ததை, அப்படி விளிக்கத் தேவையில்லை என்றும், அதைத் தான் விரும்புவதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆயினும் நவம் அவர்களை நவம் மாஸர் என்று அழைப்பது ஒரு மரபாகவே நான் உள்ளிட்ட பலருக்கு இருந்தது. அதையும் அவர் விரும்புவதில்லை என்றே தெரிகின்றது. கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர், அவர் தன்னை நவம் மாஸர் என்று விளிப்பதைத் தான் விரும்புவதில்லை என்பதை ஒரு கட்டுரையாகவும் எழுதி முகநூலில் பதிர்ந்திருந்தார். மாஸர் படும் பாடு என்கிற அந்தக் கட்டுரை “தடங்களைக் கடந்து செல்லும் காலநதி” என்கிற அவரது கட்டுரைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இதே கட்டுரைத் தொகுதி வெளியான சமகாலப் பகுதியில் வெளியான படைப்புகளும் பார்வைகளும் என்கிற நூல்பற்றிய அறிமுக விமர்சன உரையாக இந்தக் கட்டுரை அமைகின்றது.

படைப்புகளும் பார்வைகளும் என்கிற க. நவம் அவர்களின் கலை இலக்கியப் படைப்புகள் மீதான பார்வைகளின் தொகுப்பான இந்த நூலில் கண்முகம் சிவலிங்கத்தின் காண்டாவனம், செங்கை ஆழியானின் விடியலைத்தேடி, மய்யு மனோவின் நாம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை, இளங்கோவின் சாம்பல் வானத்தில் மறையும் வைரவர், தேவகாந்தனை மிரதம் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்ட கூர் 2010, என் எஸ் நடேசனின் வாழும் சுவடுகள், தேவமுகுந்தனின் கண்ணீரிரோடே தெரியும் வீதி, தீபச்செல்வனின் பதுங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை, மெலிஞ்சி முத்தனின் வேருலகு, கருணாகரமுர்த்தியின் பதுங்குகுழி, சேரனின் வட இசிப் ரெய்ன் ஃபெய்ல்ஸ், தெனியானின் இன்னொரு புதிய கோணம் ஆகிய கவிதைத் தொகுப்பு, சிறுகதைத் தொகுப்பு, தொகுப்பு,

கட்டுரைத் தொகுப்பு, அரங்க நிகழ்வுகளைப் பற்றிய 12 கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. .

படைப்புகளைப் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரை களை படிப்பது என்பது என்னவென ஒரு மாறுபட்ட அனுபவம். படைப்புகளை நேரடியாக வாசிக்கின்ற போது அந்தப் படைப்புடனும், படைப்பாளியுடனும் அந்த வாசிப்பு நிகழ்த்தும் உரையாடலாகவே ஒவ்வொரு வாசிப்பும் அமைகின்றது. அதேநேரம், படைப்புகளைப் பற்றிய கட்டுரை களைப் படிக்கின்ற போது அந்த வாசிப்பு இன்னும் சில தளங் களில் விரிவடைகின்றது. குறிப்பாக அந்தப் படைப்புகளையு ம் நாம் ஏற்கனவே வாசித்திருக்கின்றபோது அந்தப் படைப்புகளுடனான எமது வாசிப்புக்கும் இன்னொரு வரின் வாசிப்புக்கும் இடையிலான ஓர் உரையாடலாக அந்த வாசிப்பு பரிணமிக்கின்றது. குறிப்பாக நவம் அவர்களின் இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கின்ற வட் இசிப் ரெய்ன் ஃபெய்லன் நிகழ்வினைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை; வாழும் சுவடுகளையும் இன்னும் வாசிக்கவில்லை. ஏனையவற்றை வாசித்திருக்கின்றேன் என்ற அடிப்படையில் இந்த நூல் எனது வாசிப்புடனான உரையாடலாகவே அமை கின்றது. அந்த உரையாடலில், உடன்படவும், முரண்படவும், அப்படியா? என்று யோசிக்கவும், அதேதான் என்று உற்சாக மடையவும் நிறைய இடங்கள் சர்வ சாதாரணமாக வருகின்றன.

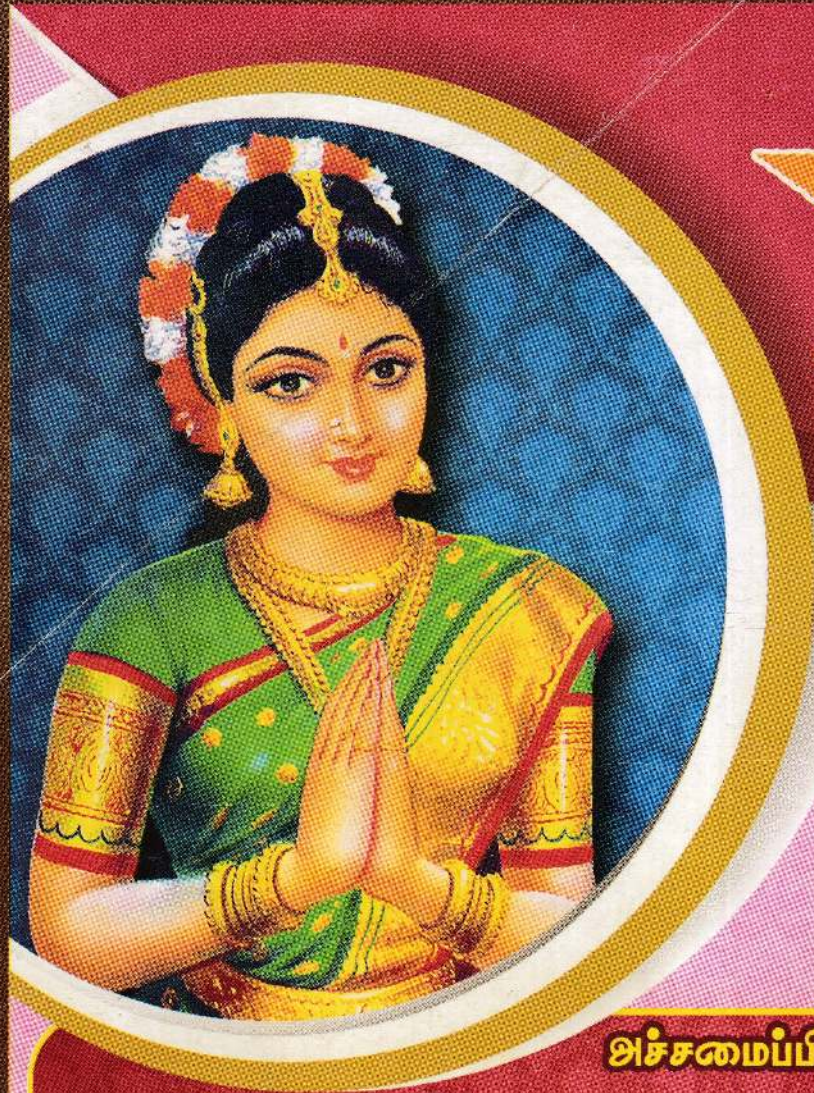
நவம் அவர்கள் கட்டுரைகளை அமைக்கும் பாங்கு நிச்சயம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியது. தனது ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் மினக்கெட்டு, திட்ட மீட்டு சரியாகக் கட்டமைத்து அதனை வழங்குவது என்பதை அவர் மிகவும் கவனமாகக் கையாளுகின்றார் என்றே சொல்லவேண்டும். அவரது கட்டுரைகள் பொதுவாக ஒரு மேற்கோளுடன் ஆரம்பிக்கின்றன. அவை இலக்கியம் குறித்தனவாகவோ, இலக்கிய வடிவங்கள் குறித்தனவாகவோ அமைகின்றன. அந்த மேற்கோள்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது மிகக் கவனமாக எவருடைய புத்தகத்தை, எந்த வடிவத்தைக் குறித்து அந்தக் கட்டுரை அமையப் போகின்றது என்று பார்த்து அதற்கு ஏற்றதாகவே தனது மேற்கோள்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். கூர்மையான அவதானமும், பரந்துபட்ட வாசிப்பும், வெவ்வேறு துறை களில் பரிச்சயமும் கொண்ட ஒருவராலேயே இதனைச் செய்யமுடியும். அடுத்து ஒவ்வொரு கட்டுரையும் பேசுகின்ற பொருள் பற்றிய பின்னணி, விளக்கம் என்ப வற்றைக் கொண்டிருப்பதுடன், அவற்றை எழுதியவர் களின் சமூகப் பார்வை, கலை இலக்கியக் கருத்துநிலை என்பவற்றையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

பொதுவாக எமது வாசிப்பில் நிகழ்வும் அதுதான். நாம் ஒரு விடயத்தை வாசிக்கின்றபோது அதனுடன் தொடர்பு பட்ட, நாம் முன்னர் வாசித்த விடயங்களும், கேட்ட விடயங் களும் எமது தனிப்பட்ட அனுபவங்களும், அனுமானங்களும் சேர்ந்தை எமது வாசிப்பனுபவத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஆயினும் அவை தனித் தனித்திட்டு களாகவே இருக்கின்றன. அவற்றைத் தொகுத்து, ஒழுங்குபடுத்தி, சீர்தூக்கிப் பார்க்கின்றபோது தெளிவான ஒரு மதிப்பீடு உருவாகின்றது, இந்தக் கட்டுரைகளில் நிகழ்ந்திருப்பதும் அதுவே. நவம் அவர்களது எழுத்து நடை மிகத் தெளிவான, அதேநேரம் சுவாரசியமான வாசிப்புக்கானதாகவும், இலக்கியத் தரமாக வும் இருப்பதாகவும் இருப்பதும் ஒரு முக்கியமான விடயம். அந்த மொழி ஆளுமையினால், அவரால் நிறைகளை மட்டுமல்லாமல் குறைகளையும், பலவீனங்களையும் போதாமைகளையும் நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

அதேநேரம், நவம் அவர்கள் தனது வாசிப்பு மற்றும் புரிதல்களுடாக தனக்கென்று ஒரு விமர்சன அளவுகோலை

யும் கருத்தியல் தளத்தையும் இந்தத் தொகுப்பில் வெளிப் படுத்தவில்லை என்பதை ஒரு பலவீனமாகச் சொல்ல வேண்டும். நவம் அவர்களுடனான உரையாடல்களின் வழி யாக பரந்துபட்டதும் ஆழமானதுமான வாசிப்பினைக் கொண்டவராகவும் தெளிவான மதிப்பீடுகளைக் கொண்டிருப்பவருமாக அவரை அறிந்திருக்கின்றேன். அந்தப் பின்புலத்துடன் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகளை இன்னமும் கறாரான மதிப்பீடுகளை அவர் முன்வைத்திருக்கக் கூடியவர் என்பதை அறிவேன். ஆயினும், புலம்பெயர் நாடு களில் புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் நடக்கின்றனவே அன்றி விமர்சன அரங்குகள் நடைபெறுவது குறைவு. புத்தக வெளி யீட்டு அல்லது அறிமுக விழாக்களில் உரையாற்றுவவர் களையும் புத்தக உரு வாக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களையும் தவிர பிறர் புத்தகங்களை வாசித்திருக்காத தழுவே நிலவுகின்றது என்பதால் புத்தகத்தை நுணுக்கமாகவும் விபரமாகவும் ஆராய்ந்து உரையாற்றுவது குறித்த தயக்கம் உரையாற்றுவர் களுக்கு இருக்கின்றது. ஆயினும் இன்னொரு விதத்தில் இது விமர்சனத்துறை வீரியம் இழக்கவும் அதன் வழியாக படைப்புகள் தரம் இழக்கவும் காரணமாகி விடுகின்றது.

இந்த நூலில் அவர் குறிப்பிடுகின்ற தகவல் களும் குறிப்புகளும் ஒரு விதத்தில் இலக்கிய வரலாறுக் கான தகவல்களாகவும் அமைகின்றன. குறிப்பாக சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் காண்டாவனம் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு எழுதிய கட்டுரையில் அவர் குறிப்பிடு கின்ற விடயங்களையும், காலகட்டங்களையும் குறிப்பிடலாம். ஒரு விதத்தில் இது போன்ற தொகுப்பு நூல்கள் வரவேண்டியதன் அவசியத்தை யும் இதனுடாகக் எடுத்துக்கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியோ, புலம் பெயர் நாடுகளில் இடம் பெறுகின்ற கலை இலக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றியோ ஆய்வுகளைச் செய்ய விரும்புகின்ற தேவையான முதல் நிலைத் தரவுகளை இதுபோன்ற தொகுப்புகளே பதிவாக்கு கின்றன. குறிப்பாக ஈழத்துப் பதிப்புத்துறை, ஈழத்து இலக்கியம் என்பது பற்றித் தொடர்ந்து பேசியும், இவற்றுக்கு தமிழகத்து பதிப்புத்துறை போன்றவற்றால் நேருகின்ற சவால்கள் பற்றியும் தொடர்ந்து பேசி வருகின்ற எனக்கு நவம் அவர்களின் இந்த நூல் பற்றிக் குறிப்பிட இன்னும் சில விடயங்கள் இருக்கின்றன. இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கின்ற அனைத்துக் கட்டுரை களும் ஈழத்தவர்களின் படைப்பு முயற்சிகள் பற்றியே எழுதப்பட்டிருக் கின்றன. ஈழத்துப் படைப்புகள் பற்றி எழுதப்படுவதும் உரை யாடல்கள் நிகழ்வதுமே ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை உற்சாகப் படுத்துவதுடன் அந்த உரையாடல்களுடாக செழுமை யடையவும் உதவும். அடுத்ததாக, இந்தத் தொகுப்பில் இருக் கின்ற அனைத்துக் கட்டுரைகளும் ஈழத்திலிருந்து வெளி வருகின்ற இதழ்களில்/புலம்பெயர் நாடுகளில் இருந்து வெளி வருகின்ற இதழ்களில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இது மிகவும் பிரக்ஞையுடன் செய்யவேண்டிய ஒரு பணி என்றே கருது கின்றேன். ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் அனைவரும் ஏதாவது ஒரு ஈழத்து இதழிலும் ஒரு புலம் பெயர் இதழிலிலும் எழுதுவது என்பதை ஒரு வழமையாகக் கொள்ளவேண்டும், அந்தப் பரிவர்த்தனையே ஈழத்துப் படைப்புத்துறை வளர்ச்சிக்கு உதவும். நவம் அவர்கள் அந்த விதத்தில் நல்லதோர் முன்னு தாரணமாக அமைந்திருக்கின்றார். இது தற்செயலாக நடந்தது அல்ல; அவருடனான தனிப்பட்ட உரையாடல்களினூடாக அவர் ஈழத்து இலக்கியம், ஈழத்துப் பதிப்புத்துறை என்பன பற்றிய பிரக்ஞையுடனேயே இவற்றைச் செய்கின்றார் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. அந்த வகையில் இந்தத் தொகுப்பும் அண்மைக்காலத்தில் வெளியான ஈழத்தவர் களின் முக்கியமான கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் 12 பற்றிய உரையாடலுக் கான வெளியை உருவாக்கித் தருகின்றது.

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய பர்மாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

பர்ண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

📍 இல.10, முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர்

☎ 021 2229285, 077 7222259

✉ mathicolours@gmail.com

f mathicolours

📞 0702222259

இச் சஞ்சிகை அலுவல் கையகம் வெளிப்பீடு, 2.நிகையாளர் கார்த்தி 9, காலனி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்டு வெளிப்பிட்டது.